DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Eighth Grave After Dark

A Novel

DARYNDA JONES

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eighth Grave After

Kara

nl1k

Darşnd" Ø-en "s

9s . ¥' A RT' I ¥f 8 P kBs9 m r Bw Vo R x

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik v e yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grimlets için.

Kitaplarımı okumak için zaman

ayırmanızdan büyük onur duyuyorum,

kahve ve yarı çıplak erkek fotoğrafları yayınlamak,

birçok silahlanma çağrısına

cevap verin ve

Charley ve çetesi.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Teşekkür

Her kitap yeni zorluklar ve fırsatlar yaratıyor ve her birini yazmak ayrı bir keyif ama yol boyunca birkaç arkadaşımın ve meslektaşımın yardımı olmasaydı hiçbiri bu hale gelemezdi. Aşağıdaki ışıltılı varlıklara sonsuza dek minnettarım:

- Alexandra Machinist: Bana katlandığınız için!
- Jennifer Enderlin: Ayrıca, bana katlandığınız için! (Hayır, gerçekten.)
- Josie Freedman: nazik sözleri ve coşkusu için
- Eliani Torres: Beni vurmadığı için
- Martin's Press'teki herkes: harika oldukları için
- Macmillan Audio'daki herkes: harika oldukları için
- Lorelei King: Karakterlerime hayat verdiği için
- Dana Crawford: Kalan azıcık akıl sağlığım için
- Lacy Fair: Kazanılan değerli zaman için
- Jowanna Kestner: Kıkırdamalar ve gözyaşları için
- Theresa Rogers: inanılmaz içgörü için
- Robyn Peterman: SİZİN İÇİN! (ve erkek arkadaşım Kurt için)

• DD: iç çamaşırı hikayesi için:)
• Ashlee ve Rhia: Çocukluğunuzu yağmalamama izin verdiğiniz için
• The Grimlets: özellikle de sen-bilirsin-şey konusunda yardım için,
  • Patricia Dechant
  • Jennifer Coffman Love
  • Trayce Layne
  • Wendy McCall Beck
  • Laura Harrison Burleson
• Patricia Whitney: tabela için
• Netter ve Kinter: Kalbimdeki ışık için
• The Mighty, Mighty Jones Boys: nefes alma sebebim için
• Okurlar: Okumayı benim kadar sevdiğiniz için ÇOK ÇOK

TEŞEKKÜR EDERİZ!!!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Bazen canım turşu çekiyor.
Diğer zamanlarda düşmanımın kanını arzuluyorum.
Tuhaf.
-CHARLEY DAVIDSON

Dolabımda ölü bir vergi avukatı vardı, bluzunun eteğine kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordu. Birkaç gündür oradaydı. Sabahları giyinmeyi zorlaştırıyordu.

Yapabilseydim ondan tamamen uzak dururdum ama tek dolabım buydu. Ve mikroskobikti. Tesadüfi karşılaşmaları görmezden gelmek zordur.

Ama düğün için hazırlanmam gerekiyordu ve hıçkırarak ağlayan vergi avukatı olsun ya da olmasın, o dolaba girmem gerekiyordu. En iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratamazdım. Ya da en iyi arkadaşımın, her ikisi de yaşadığı sürece varlığını onurlandıracağı amcamı.

Bugün büyük gündü. Onların büyük günü. Birbirlerini ilk gördüklerinden beri bekledikleri gün. Biraz uğraşmam gerekti ama sonunda birbirlerine olan hislerini itiraf etmelerini ve söz vermelerini sağladım ve bir vergi avukatının bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Tabii beni denetlemek için orada değilse. Ben öyle düşünmüyordum. Genellikle bir denetimde ağlayan kişi vergi avukatı değil, müvekkildi.

Daha fazla oyalanmak yok. Kendimi hazırladım ve kapıyı açtım. Köşede top gibi kıvrılmış oturuyor, yarın yokmuş gibi ağlıyordu. Ki onun için yarın yoktu. Öldüğünde taktığı isimlikte SHEILA ve TAKSİ yazıyordu.

Altında da ATTORNEY yazıyor. Öldüğünde bir tür kongrede olmalıydı ama ölüm nedeni hemen anlaşılmıyordu. Dağınık görünüyordu, çikolata rengi saçları dağılmıştı, sıkı topuzu kafasında yamuk duruyordu ama bu saldırıya uğradığında olmuş olabilirdi. Eğer saldırıya uğradıysa. Ya da parti sonrası içtiği birkaç mojitonun sonucu da olabilirdi.

Onunla konuşmadan ölüm nedenini öğrenmenin hiçbir yolu yoktu ve Tanrı biliyordu ki bunu birkaç kez yapmaya çalışmıştım. Bir kelime bile edemeyecek kadar uzun süre hıçkıra hıçkıra ağlamayı bırakmadı. Azrail olarak doğduğum için onu görebildiğimi söyleyebilirdim. Bunu yapanı bulmasına yardım edeceğimi söyleyebilirdim. Ailesini, kendisinden önce ölmüş olanları görmeye hazır olduğunda benden geçebileceğini söyleyebilirdim.

Ölen insanların çoğu ölümlerinin hemen ardından ya kuzeye ya da güneye gitmiştir. Ama bazıları geride kaldı. Birçoğunun, tıpkı halk hikâyelerindeki hayaletler ve ruhlar gibi, bir tür bitmemiş işi vardı ama bazıları da travmatik bir şekilde öldükleri için geride kaldılar. Enerjileri yeryüzü alemine tutundu ve gitmelerine izin vermedi. Buraya demir atmışlardı ve iyileşene kadar asla diğer tarafa geçemeyeceklerdi.

İşte burada devreye ben girdim. Ölenlere elimden geldiğince yardım ettim. Katillerini buldum, yanlışlarını düzelttim, sevdiklerine mesajlar gönderdim, böylece iyileşip diğer tarafa geçebildiler ve bunu benim aracılığımla yaptılar. Işığım sayesinde. Öyle parlak bir ışıktı ki, ölenler tarafından dünyanın her yerinden görülebiliyordu.

Ama Sheila konuşmuyordu, o yüzden şu anda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde tarçın rengi nedime elbisesini titreyen omuzlarından geçirdim. "Özür dilerim," dedim siyah saçlarını okşarken. Ben kapıyı kapatmadan önce bir kez daha yüksek sesle feryat etti. Neyse ki kalın bir kapıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne?" diye sordum. Yetkililer tarafından benim koruyucum olarak adlandırılan Artemis'e döndüğümde sordum. Bir düzine asabi zebani şahdamarımı parçalamaya çalıştığından beri Artemis yanımdan ayrılmayı reddediyordu.

Orada oturmuş, kulaklarını dikmiş, merakla başını eğmiş, dolabın kapısını eşeliyordu.

"Onunla konuşmayı denedim." Boy aynasına doğru yürüdüm ve elbiseyi kaldırdım. "Sadece daha yüksek sesle ağlıyor."

Kaşlarımın arasındaki endişe çizgisini yumuşatmak için ovuşturdum. Nedime elbiseleri arasında bu en kötüsü değildi. Chrysler Binası büyüklüğünde olmasaydım daha da iyi görünebilirdi. Kehanetlere göre şu anda dünyayı kurtaracak kıza kuluçka yapıyordum ama o sabah beni endişelendiren şey bu değildi.

Baş nedime olmak sadece bir onurdu ve işimin bir parçası da gelinin düğüne gelmesini sağlamaktı. Cookie henüz gelmemişti. Muhtemelen dün gece içtiği üçüncü margarita yüzündendi. Ya da dokuzuncu. Bu kız onları geri devirebilirdi. Kendini savunmak için, iki kişilik içiyordu. Ben pregtastic olduğumdan beri, köpüklü üzüm suyuyla sınırlandırılmıştım. Aynı etkiyi yaratmadı ama kız kardeşimi ve en iyi arkadaşımı Christopher Walken'a kanalize olurken şov şarkıları söylerken izlemek eğlenceliydi.

Cookie'nin numarasını çevirip bana doğru geldiğinden emin olmak istedim.

Derin ve boğucu bir ses, yatak odamın kapısından bana doğru geliyordu. Eğer bu Cook'sa, düşündüğümden çok daha fazla içmiş olmalıydı.

"Travma geçirmiş ölü bir hatunun üzerine kapıyı kapatmak senin tarzın değil," dedi adam.

Artemis bir çığlık attı ve kapıya doğru sıçradı, güdük kuyruğu sonsuz bir sevinçle sallanıyordu.

Kocamla yüzleşmek için döndüm, günahın ateşinde dövülmüş, cehennemde yaratılmış, yakışıklı, doğaüstü bir varlıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaratıktan saklanıyorduk. Bildiğimiz kadarıyla, Reyes'in babası Lucifer, cehennem köpekleri olan Onikiler'i, var olmuş en acımasız ve kana susamış yaratıkları göndermişti. Ve onları buraya bizi yok etmeleri için gönderdi. Tek kurtuluşumuz üzerinde durduğumuz topraklardı. Onikiler'in geçemediği kutsal topraklar, çünkü artık bir manastırda yaşıyorduk. Terk edilmiş bir manastır, ama yine de gerekli kutsal zemine sahip bir manastır.

Ve sınırda devriye gezen cehennem köpekleri tarafından parçalanmaktan kaçınmak için aylardır buradaydık. Yardımla birlikte işimiz, onları öldürmenin bir yolunu ararken eski metinleri ve kehanetleri araştırmak olmuştu. Sadece Reyes ve ben risk altındaydık. Cehennem köpeklerinin kahvaltı için istediği tek kişiler bizmişiz gibi görünüyordu. Diğer herkes istediği gibi gelip gidebilirdi, bu da gelinin kendi düğününe hazırlanmak için geç kalmasını açıklamak için uzun bir yol kat ederdi. Daha saatlerimiz vardı ama Cookie'nin sabahın köründe manastırda olacağını ve saçını yapmak için beni uyandıracağını düşündüm. Bundan ne çıkacağını sadece Tanrı bilirdi.

Yine de, yakın arkadaşım alay edilecek bir şey değildi. Son zamanlarda odaya her girdiğinde darmadağınık görüntüsü damarlarımdaki kanın kabarmasına, boğazımdaki nabzın hızlanmasına neden oluyordu.

Artemis'i sevmek için eğildi. Onu son bir kez okşadıktan sonra başını sallayarak ve kaşlarını hafifçe kaldırarak Barbie dolabını işaret etmesini izledim. Bakışlarını takip ettim. Dolap, dünyevi çok az eşyası olan bir kişi, yani bir rahibe için yapılmıştı. Ve şu anda söz konusu manastırda yaşıyor olsam da rahibe değildim. Hem de hiç. Kanıtı, sürekli genişleyen göbeğimde saklıydı.

Cehennem ateşinde dövülmüş olmasının bir yan ürünü olarak, kendine özgü sıcaklığı bana doğru sürüklendi ve ona döndüm. Gür, asi ve kesilmeye ihtiyacı olan saçları yakasının üzerinden kulaklarına doğru kıvrılmıştı. Hâlâ dün geceden kalma düğmeli bluzunu giyiyordu. Açık duruyordu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kollarını kavuşturduğu geniş göğsü görünüyordu. Gömleğinin manşetlerini dirseklerine kadar kıvırmış, kıvrımlı ön kollarını göstermişti. Onların altında, kaya gibi sert bir bel, kapı pervazına rahatça yaslanan zayıf kalçalara doğru inceliyordu. Beni heyecanlandırdığını bildiği için her santimini içime çekmeme izin verdi. Bunun faydasını daha sonra göreceğini biliyordu.

Onun şeklini aldıktan sonra, dikkatim telaşsız, durgun, yavaşça yüzüne döndüm. Küçük bir gülümsemenin ağzını yumuşatmasına izin vermişti. Koyu kahverengi gözleri, uykunun kalıntılarıyla kirpiklerinin altında parlıyordu. Sanki yeni uyanmış gibiydi. Sanki bunun ne kadar seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Normalde, görünüşünü amcam için verdikleri bekârlığa veda partisine bağlardım ama haftalardır böyle görünüyordu. Bitkin. Darmadağınık. Çok seksi. Şikayet edemezdim ama onun için endişelenmeye başlamıştım. Bir yaralanmadan sonra iyileşmeye çalışırken daha da ateşlendiğini fark etmiştim ve son zamanlarda ateşi hızla artıyordu ama aylardır yaralanmamıştı. Ben yaklaşık bir aylık hamileyken ikimiz de manastırda, kutsal topraklarda sıkışıp kalmıştık. Bu neredeyse sekiz ay önceydi ve o zamandan beri bıçaklanmamış, vurulmamış ya da kaçan bir araçla ezilmemiştik. Ona göz kulak olmalıydım. Bunu zaten yapıyordum, bu yüzden ona daha yakından göz kulak olmalıydım.

"Hey! Bekle!" Tarçınlı elbiseyi ona fırlattım. "Düğünden önce beni görmemen gerekiyordu."

Şaşırtıcı derecede beyaz dişlerini gösterdi. "Sanırım bu sadece gelin için geçerli."

"Ah, doğru." Sorgulayan bir bakışla tekrar dolabı gösterdiğinde, ben de ona soru sormaya karar verdim. "Onunla kaç kez konuşmaya çalıştığımı biliyor musun? Bırakın sorunun ne olduğunu söylemeyi, nefesini tutacak kadar bile ağlamayı kesmiyor. Neden bu dolabı aldım ki?"

Sırıtışı yayıldı. "Çünkü odada bir tek o var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İyi bir noktaya değindi. Yan odadaki dolabı kullanmak zorunda kalmıştı ama yine de.

"Onunla ilgilenmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ona bakmanı istemiyorum. Bekle, bunu yapabilir misin?"

"Sadece söyle."

Ne yazık ki, bunu düşündüm. Muhtemelen vergi avukatı olduğu için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama ben onu sadece kapı açıkken duyuyordum.

"Şuna bir bakın," dedim kapıya doğru yürürken. Kapıyı açtım ve yüksek sesli bir feryatla karşılaştık. Bir süre sonra kapıyı tekrar kapattım. Cırcır böcekleri. Metaforik olarak. "Bu kapı inanılmaz," dedim, tekrar açtım ve göstermek için arka arkaya birkaç kez kapattım.

"Daha fazla dışarı çıkmalısın," dedi.

"Değil mi? Macho Taco'nun hoş dekoru için adam öldürebilirim."

Yüz ifadesi sabitti, en ufak bir dalgalanma göstermiyordu ama içinde istemsiz bir pişmanlık duygusunun dalgalandığını hissettim.

Kapıyı bıraktım ve doğruldum. "Hayır," dedim ona doğru yürürken.

Kapı pervazını itti ve beni kollarıyla sarmak için bekledi. Sıcaklığı tenime fısıldadı ve bir kolu sırtıma dolanırken boştaki eliyle neredeyse dokuz aydır barındırdığım kaçak Beep'i okşadı. Onu tahliye etme zamanının geldiğini hissediyordum ama Reyes'in tuttuğu ebe bana kendi zamanında geleceğini söylemişti. Anlaşılan Beep benden farklı bir zaman diliminde yaşıyordu.

"Hayır," diye tekrarladım, ona en sert yüz ifademi takınarak. "İyi iş çıkardık. Artık Beep doğduğunda bu dondurma standını havaya uçurmak için, gezegenler aynı hizaya gelirse gerçekten işe yarayabilecek yarı sağlam bir planımız var. Azrail ve doğaüstü varlıklar konusundaki çılgın yeteneklerimi geliştirmek için bolca zamanım oldu. Ve neden rahibe olmadığım hakkında çok şey öğrendim: dolap yeri yok. Bu senin suçun değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"En azından baban bizi öldürmeye çalışmıyor." Kendi ifadesine şaşırarak sustu, sonra da "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim-"

"Saçmalama." Elimi sallayarak ifadesini reddettim. Babam biz manastıra sığınmadan birkaç gün önce ölmüştü ve ben hâlâ onun katilini arıyordum. Albuquerque Polisi'nde dedektif olan amcam arıyordu ama ben de bulduğum her fırsatta yardım ediyordum. "Reyes, babanın kötü olması senin suçun değil. Ya da Mars'ın bu tarafındaki en nefret edilen varlık olması."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi. Onu sessizce sorguladığımda, "Herkes şeytana inanmaz" diye ekledi.

"İyi bir noktaya değindin." Onunla babası hakkında tartışacak değildim. Babası bizi öldürmek için elinden gelen her şeyi yaptığı için kendini suçlu hissediyordu. Aslında Beep'i öldürmek için. Onu yok edeceği kehanet edilen kişi oydu. Reyes'i bunun onun suçu olmadığına ikna etmek için defalarca uğraştım ama nafile, ben de konuyu değiştirdim. "Çimenlikteki tüm bu ölü insanlar da neyin nesi?"

Gidenler yaklaşık bir haftadır ön bahçemiz sayılabilecek yerde duruyordu. Eğer bir çimenliğimiz olsaydı. Eğer burası bir ev olsaydı ve dönüştürülmüş bir manastır olmasaydı.

Reyes'in yüzünde endişeli bir ifade o kadar hızlı belirdi ki neredeyse kaçırıyordum. Neredeyse. "Keşke bilseydim."

Son zamanlarda çok endişeliydi. Bu durumun onu tükettiğini söyleyebilirdim ve yine hapishanedeymiş gibi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. İşlemediği bir suç yüzünden orada on yıl geçirmişti. Ve şimdi bir kez daha, tüm niyet ve amaçlar için, hapsedilmişti. İkimiz de öyleydik. Bir tür mahkûmduk, bu yerde sıkışıp kalmıştık ve ben kesinlikle biraz çıldırmış olsam da, benim huzursuzluğum onunkiyle kıyaslanamazdı. Yine de, kutsal, kutsanmış zemini alanın geri kalanından ayıran o görünmez çizgiyi bir adım geçersem, o ayak yok olacaktı. Bacağının bir kısmıyla birlikte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On İki ile daha önce savaşmıştık ve tam olarak kaybetmemiş olsak da kazanmadığımız kesindi. Her zamankinden daha öfkeli döndüler. Sınıra her yaklaştığımda çıkardıkları hırıltılar bunun kanıtıydı. Benden bir parça istiyorlardı, ama onları suçlamak zordu. Gerçekten de öldürücü bir kıçım vardı. Ya da eskiden öyleydim.

Aynaya doğru yürüdüm ve kıçımın göbeğimle senkronize bir şekilde büyüdüğü gerçeğinden dolayı dışarı çıkarılması gereken elbiseyi kaldırdım. Reyes arkamda kaldı, eli sırtımın alt kısmında sıcacıktı, sıcaklığı içeri sızıyor ve oradaki ağrıyı hafifletiyordu. Çok tedavi ediciydi, özellikle de geceler serinlemeye başladığından beri.

"Benimle konuşmuyorlar," dedim, tarçının başından beri benim rengim olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ama bunu bilmiyordum. *Jurassic Park'ta* sivrisineğin içinde muhafaza edildiği kehribar rengindeki gözlerime oldukça yakışıyordu ama aynı zamanda beni sevdiğimden biraz daha ölü gösteriyordu. "Çimenlikten ayrıldılar. Karşıya geçmek için yardıma ihtiyaçları olduğunu düşünüp duruyorum ama yüz ifadeleri tamamen boş, dümdüz bakıyorlar. Belki de zombidirler." Bir o yana bir bu yana döndüm. "Her iki durumda da, bu rahatsız edici."

Reyes sırtıma bastırdı ve sihirli eller olduğunu anladığım elleriyle omuzlarımı ovdu. Belli ki Heart'ın hakkında şarkılar söylediği Sihirli Adam'dı. Bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Kötü günlerde

-Beep'i durdurmanın mümkün olmadığı günlerde orgazmla yarışırdı.

Bekle, hayır, değildi. Hiçbir şey orgazma rakip olamaz. Ama çok yaklaşmıştı.

"Çok zekisin," dedi, nefesi yanağımda gezininceye kadar eğildi.

"Biliyorum, ama-"

"*Gerçekten çok* zekisin."

Güldüm ve ona doğru döndüm. "Biliyorum, ama-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi, gözleri mizahla parlayarak, "normalden bile daha parlaksın. Işığın o kadar parlak ki evin her köşesini dolduruyor."

Tabii ki bunu sadece o bilebilirdi. Işığımı göremiyordum, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü tek gördüğüm parlak bir ışık olsaydı nasıl makyaj yapardım? Hayır, bekleyin, bunu bilen tek kişi o değildi. Onu görebilen başkaları da vardı. Ölenler tabii ki, aynı zamanda yüzyıllar önce cehennemden kaçmış bir köle iblis olan Daeva'mız Osh da. Ve Quentin, çetemizin bir parçası olarak evlat edindiğimiz, çoğunlukla Cookie'nin kızı Amber ile takılan sağır bir çocuk. Ve Pari, en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve Angel, on üç yaşındaki yardımcım ve baş dedektifim.

Gözlerimi kırpıştırdım ve parlaklık seviyemin ayarlanması gerektiğini bilebilecek tüm insanları fark ettim. "Neden kimse bana söylemedi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yok, değil mi?" "Doğru."

"O zaman neden bu konuyu açtın?"

"Önemli, işte bu yüzden. Belki bir nedeni vardır. Belki de hastayımdır." Alnımı yokladım. Yanaklarımı. Göğsümü. Sonra Reyes'in elini kaldırıp göğsüme bastırdım ve kirpiklerimin altından olabildiğince arsızca baktım. "Ateşim var mı?"

Anında karardı. Bakışları Danger ve Will Robinson'a, yani göğüslerime kaydı. Bakışları sık sık yaptığı o asi şeyi yaptı. Danger ve Will bu ilgiye bayıldılar.

"Beni kışkırtmamalısın," dedi, sesi giderek tizleşiyordu.

İçimde bir arzu kıvılcımı canlandı ve karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu. "Evlendiğimize göre baştan çıkarmam gereken tek kişi sensin."

Bir elini usulca boğazıma doladı ve beni tekrar aynanın karşısına götürdü. Kalbimi hızlandıran onun hareketleri değil, onu tüketen ham şehvetti. Gözlerindeki karanlık ihtiyaç. Onun ciddiyeti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekilmiş kaşları. Ayrılmış ağzının duygusallığı. Elini gömleğimin içine daldırdığında kızlık organlarım gerildi. Başparmağı sertleşmiş bir meme ucunu sıyırdı ve bir zevk sarsıntısı doğrudan merkezime fırladı.

"Buradayım!" Cookie koridorun sonundan seslendi, sesi nefes nefese çıkmıştı, merdivenlerden nefes nefese g e l m i ş t i .

Bu kesinti karşısında neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Reyes boğazımı sıkıca kavradı. Yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi ve "Buna sonra devam ederiz," diye fısıldadı.

"Söz mü?" "Söz mü?" diye sordum, hınzırlığımdan vazgeçmek istemeyerek.

Ağzımı kendi ağzıyla kapattı, dili içime dalarken sıcaktı, dizlerimi eritti ve nefesimi çaldı. Sonra, Cookie içeri girmeden bir mikrosaniye önce, göz kırparak beni itti ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Öpücüğünün etkisiyle hâlâ halsizdim, neredeyse tökezliyordum.

"Buradayım," dedi Cookie Kowalski, ek iş olarak en iyi arkadaşım olan asistanım, odaya koşarak girerken.

Bir saniye sürdü ama sonunda bakışlarımı kocamdan ayırdım. Cookie'nin kısa siyah saçlarının bir tarafı düzleştirilmişti, bu da onu orantısız gösteriyordu. Uyumsuz kıyafetleri buruş buruştu ve bir omzundan sarkan mor bir eşarp tehlikeli bir şekilde yere düşmek üzereydi. Cook toplum standartlarına göre iri sayılsa da, bedenini iyi kullanıyordu. Eksantrik, gardırop sıkıntısı çeken bir kontesin güzelliğine ve özgüvenine sahipti. Normalde. Bugün daha çok yıpranmış bir bulaşıkçı hizmetçisine benziyordu.

Bir sırıtışla savaştım ve geç kaldığı için onu azarladım. "Zamanı gelmişti, küçük hanım," dedim, ne demek istediğimi açıkça belirtmek için çıplak bileğime vurarak.

Sesli bir şekilde nefes aldı, sonra saatine baktı. Omuzları rahatlayarak çöktü. "Charley, kahretsin. Düğüne daha saatler var."

"Biliyorum," dedim, yatağın ucundaki bankın üzerine birkaç çanta koyarken yaklaşarak. "Sadece seni tetikte tutmayı seviyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh, bunu sen yap. O konuda endişelenme. Sen etrafımdayken balerin gibiyim."

"Güzel." Bir çantanın içine bakmak için eğildim. "Ayrıca düğünü burada yaptığınız için size tekrar teşekkür etmek istiyorum." Reyes ve beni ağırlamak için böyle yapmıştı, çünkü araziden ayrılamıyorduk.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Burası mükemmel bir yer. Sonbaharın renkleriyle bezenmiş yemyeşil bir ormanla çevrili tarihi bir manastırda kim düğün yapabilir ki? Ben. İşte o benim." Omuzlarımı tek koluyla hızlıca sıktı. "Çok heyecanlıyım, tatlım."

"Sevindim."

"Ve burada olması sayesinde," diye devam etti, çantalardan birinden pembe bir kumaş parçası çıkararak, "ne sen ne de Reyes tören sırasında zebaniler tarafından parçalanmayacaksınız. Gelinliğime kan bulaşmadan bunu atlatmayı çok isterim."

"Hep seninle ilgili," dedim ve o da güldü. Görev tamamlandı.

Kumaştan bir kurdele çıkardı, sonra Reyes'in karmakarışık halini fark etti. "Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Döndü, ama sadece hafifçe, tam olarak neyi böldüğünün kanıtını ortaya çıkarmak istemiyordu. "Hiç de değil," dedi dışarıyı işaret ederek. "Biz de tam gidenler hakkında konuşuyorduk-"

"-yıllar içinde aramızdan ayrılanlar," dedim ve onu vahim bir hata yapmaktan alıkoydum. "Hem de ne çok." Homurdandım. "Milyonlarca. Hatta belki milyarlarca."

Cookie yaptığı işi bıraktı -yani başka bir alışveriş torbasını karıştırmayı- ve bana doğru döndü, hareketleri yavaştı. Metodik. Hesaplanmış. "İşte-" Sesi çatallaştı. Boğazını temizledi ve yeniden başladı. "Çimenlerin üzerinde ölü insanlar var, değil mi?"

"Ne?" Elimi sallayarak şüphelerini bertaraf ettim. Çünkü bu her zaman işe yarardı. "Y o k a r t ı k . Neden orada-? Yani, ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaparlar mıydı?"

"Charley," dedi uyarırcasına, akşamdan kalma sesi alçak ve endişe verici derecede seksiydi.

İncelikten tamamen yoksun olduğum için kendime lanet ederek ısırdım. Bu onun düğün günüydü ve son dakikada konuk listesine yeni ayrılmış birini eklemeden de sinirleri yeterince gerilmişti.

"Sadece bir çift," dedim, kayıtsızca Reyes'in yanına gidip iki katlı pencereden dışarı bakarak. Tam bir yalancıydım. Manastırın önünde duran en az yüz kişi vardı. Sessiz. Hareketsiz. Gözlerini kırpmadan. Bu şimdiye kadarki en ürkütücü düğün olacaktı. En azından içeri gelmiyorlardı ama düğün aslında dışarıda, manastırın arkasındaki küçük bir açıklıktaydı. Neyse ki o alanı işgal etmemişlerdi. Hem de çok.

Reyes bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Yakınlığın durumuma yardımcı olmuyor."

Kasıklarına baktım. Dolgunluk yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Ama o haklıydı. Şimdi zamanı değildi. Tekrar Cookie'ye dönmeden önce, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "O da ne?"

Başka bir pencereden dışarı bakmakla meşguldü ve Tanrı'ya şükrettim ki gidenleri göremiyordu. "Çocuk odasının perdeleri geldi," dedi dalgınca.

"Ah!" Öne atıldım, ellerinden kaptım ve pembe bir taftayı salladım. "Umarım kızdır," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Tabii ki bir kız," dedi, etrafı tarayarak. "Bütün kehanetler öyle diyor. Neredeler?"

"Kehanetler mi?"

"Ölü insanlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru." Yıpranmış araziye baktım. Çimler son bir ayda sararmış, ağaçlar sonbaharın parlak turuncuları, altınları ve kırmızılarıyla yanıyordu.

"Artık yoklar," dedim, Tanrı'nın evinde işlediğim uzun günahlar listesine bir yenisini ekleyerek. "Bu insanlar saklambaç oynamaya bayılıyor. Cidden, bu onlarla ilgili bir şey gibi."

Bana inanmayacağından endişelenerek ona baktım ama bakışları başka bir yere, Reyes'in penceredeki yansımasına kaymıştı. Gömleği hâlâ açıktı, beyaz kumaş altındaki koyu tenle tam bir tezat oluşturuyor, kasları göğsünün baş aşağı duran T'si ve karın kaslarının basamakları boyunca gölgeler bırakıyordu. "Yüce Tanrım," dedi bana, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

Tamamen aynı fikirdeydim. "Yüce Tanrım."

O ne yaptığımızı anlayana kadar ikimiz de bir dakika boyunca aval aval baktık. Başını eğdi, parlak bir gülümsemeyi bastıramadı ve ilk duşu aldığını duyurmadan önce boğazını temizledi.

Cook ayrılırken, "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum tatlım," dedi.

Ortak duş koridorun sonundaydı, evdeki duşumun rustik bir taklidiydi. Ve onun duşta olduğunu, buharlı sıcak suyun omuzlarından aşağı, sırtının kıvrımlarına doğru aktığını düşünmek vücudumda küçük bir ürperti yarattı. "Ne yapacağım? Ellerimi ondan uzak mı tutayım?"

"Hayır. Şey, evet, ama aynı zamanda onun yanında soğukkanlılığını koru." Pencere kenarına oturdu. "Doğaüstü falan değilim ama ben bile onun gücünü hissedebiliyorum. Onun... cazibesini. Bu mantıklı mı?"

"Kesinlikle öyle."

"Onda çok ilkel bir şey var. Çok ruhani."

"Ve?" Cüret ettim. Cookie genellikle gizli bir amacı olmadan pek bir şey söylemezdi.

"Onun için endişeleniyorum. Baba olması konusunda."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşırmış bir halde durdum ve omuzlarımı düzelttim. "Ne demek istiyorsun?" Sonra, olası bir açıklama kafama dank edince gözlerimin açıldığını hissettim. "Sence kötü bir baba mı olacak?" Döndüm ve gittiğinden emin olmak için kapıya doğru baktım.

"Hayır," dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Korkarım kızımızın kalbini kıran her erkeğin omurgasını kıracak."

"Oh," dedim, içimi bir rahatlama kapladı. Ama inanılmaz derecede iyi düşünülmüş bir noktaya parmak basmıştı. "Oh. Haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Onunla flört kurallarını şimdi konuşmak isteyebilirsiniz. Bilirsiniz, beş yaşına basmadan önce."

"Beş mi?" Çığlık attım. "Neden beş?"

Yüzüne yayılan gülümseme, sanki bir akıl hastasıyla konuşuyormuş gibi pratik bir metanetti. "Peki ne zaman erkeklerle ilgilenmeye başladın?"

"Oh,

kahretsin.

" "Aynen

öyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

İRONI: KIRIŞIKLIĞIN ZITTI.
-T-SHIRT

İki saat sonra, Hildie adında harika bir kadın Cookie'nin saçını yapıyordu.
-Neyse ki, çünkü onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu; Amber, Beep'e tekerlemeler okuyordu ve ben de David Beckham adında çok gösterişli bir divanın üzerindeki yüce pozisyonumda çilek yiyordum. David pencerenin yanına oturmuştu, böylece sonbaharın tüm renklerine bakabiliyordum. Bu konuda çok düşünceliydi. Sonbaharı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu ve Jemez Dağları'nda sonbahar muhteşemdi.

"Humpty Dumpty bir duvarın üzerine oturmuş," dedi Amber, Beep'e aldığı resimli bir kitabı okurken. Beep'in dikkatini verip vermediğini kontrol etmek istercesine karnıma baktı.

"Humpty'nin pek de iyi bir hayatı yoktu, değil mi?" Yorum yaptım.

"Humpty Dumpty harika bir düşüş yaşadı," diye devam etti beni görmezden gelerek. Çok garipti.

"Egzersiz eksikliği. El-göz koordinasyonu yok."

"Kralın tüm atları ve tüm adamları Humpty'yi tekrar bir araya getiremez."

"Tamam, orada dur," dedim, bir çilek ağzıma yaklaşırken. "Kralın atları bir yumurtayı tekrar bir araya getirmeye nasıl yardım edecek? Ciddiyim. Onlar at."

Amber, Cookie'nin on üç-otuz yaşlarındaki kızıydı. Durugörü yeteneğine sahip olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Bildikleriyle ya da olacakları görmesiyle beni birkaç kez şaşırtmıştı ve Beep ile özel bir bağı varmış gibi görünüyordu. Daha iyi bilmesem, Amber etraftayken Beep'in daha sakin olduğunu söyleyebilirdim. Bu esrarengizdi.

Yanımdaki sandalyeye oturdu, siyah saçları uzun lüleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu, kocaman mavi gözleri önündeki sayfalara odaklanmıştı. Düğüne daha birkaç saat olmasına rağmen hepimiz önlük ve cüppe giymiştik -büyük bir kuaför pelerininin altında sadece bir önlük olan Cookie hariç-. Ama hem Amber'ın hem de benim saçlarımız çoktan yapılmıştı, tırnaklarımız mükemmel bir şekilde aplike edilmişti, makyajımız yumuşak ve ışıltılıydı. İçinde biraz parıltı vardı. Yüzümün sim eklemeden de yeterince parlak olduğunu savundum ama Cookie ısrar etti. Düğününde prensesler olmasını istiyordu ve biz de prenses olacaktık. Ona prenseslerin sim takmadığını söylemekten kaçındım. Pole dansçıları sim takardı.

Amber kıkırdayarak, "Bu bir peri masalı," dedi ve tekrar kapıya doğru baktı. Bob Amca düğün için Quentin'i getiriyordu. Quentin onun en iyi arkadaşı ve hayatının şu anki aşkıydı. İtiraf etmeliyim ki çocuk ilk bakışta kalbimi çalmıştı. Etkilenebilir bir kıza neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Neyse ki Cookie onun için çok yaşlıydı.

"Sence kimse gelecek mi?" Cookie bana sordu. Tekrar. Amber kapıda sürekli nöbet tutarken, Cookie de manastıra giden yolu gözlüyordu.

"Evet," dedim, sabırsızlığına gülmemeye çalışarak. "Şimdi kıpırdanmayı kes." Zavallı Hildie. "Bir şey ister misiniz?" Çileklerin sonuncusunu da ağzıma attım ve telefonumu elime aldım.

"Yine mi?" Cookie sordu. "O zavallı adam."

"Şaka mı yapıyorsun? Kıçımı gördün mü? Hepsi onun suçu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, o zaman bir su alacağım."

Amber, "Ben de portakallı soda alayım," diye araya

girdi. "Tamamdır. Hildie?"

"Ben iyiyim," dedi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Reyes'e mesaj attım. Bunu çok sık yapıyordum. Kölelerime taleplerimi mesaj atıyordum. Döllenmiş olmanın iyi yanları da vardı. İki dakika sonra Reyes, üzerinde bir tişört ve kot pantolonla merdivenlerden inip fuayeyi geçtikten sonra büyük koridordan, yani o anda yürüyemeyeceğim kadar uzakta olan mutfağa girmiş ve siparişimizi getirmişti.

Bana göz kırparak bir su uzattı. Duş almıştı ama henüz tıraş olmamıştı. Ya da saçını taramamıştı. Ya da herhangi bir şekilde kendine bakım yapmamıştı. Tanrım, çok seksiydi.

"Düğünde bunu mu giyeceksin?" Ona takılarak sordum.

Amcam beni şaşkına çeviren bir hareketle Reyes'ten sağdıcı olmasını istemişti. Son birkaç ay içinde çok yakınlaşmışlardı; bu iyi bir şeydi, çünkü Reyes'i hapse atan aslında amcam Bob'du. Ama Reyes bile aleyhindeki aşılmaz kanıtları kabul etmek zorundaydı. Earl Walker, onu yetiştiren canavar, Reyes'in cinayetten hüküm giyeceğinden emindi ve hüküm giydi de. En azından polisler Earl'ü canlı bulana kadar.

"Bu işe yaramıyor mu?" diye

sordu. "Benim için işe yarıyor,

ama-"

"Ben de," dedi Amber, Reyes'e olan aşkı tapılasıydı. O parlak gülümsemesiyle parladı. Bu onun için büyük bir haksızlıktı.

"Ben, üç," diye ekledi Cookie.

Hildie saçını okşarken Reyes Cookie'nin yanına gitti. Ya da saçını okşamaya çalıştı. Birkaç kez ayağı kaydı, bir zamanlar cennetteki en güzel meleğin oğlunun huzurunda elleri birden işe yaramaz oldu.

"Zamanı geldiğinde bundan daha şık görüneceğime söz veriyorum, ama o zamana kadar." Küçük bir kutu çıkardı ve ona uzattı. "Senden istedim ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

herkes dikkatini çekmeden önce bunu al."

"Reyes," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. Mektubu açtı, ona verdiği şeyin anlamını özümsedi, sonra kollarını boynuna doladı.

Parmaklarından altın bir zincir sarkıyordu ve bana pırlanta işlemeli bir sonsuzluk sembolü olan kolyeyi gösterdi.

"Mükemmel," dedi usulca, gözleri duyguyla ıslanmıştı.

Kız yanağını öperken utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. Sonra yüzümdeki sevgi dolu şaşkınlığı gizleyemeden bana döndü.

Büyüledi.

O sadece büyüledi.

Yüz ifademi görünce olduğu yerde durdu ve bana doğru yürüyüp yanağıma bir öpücük kondurmadan önce uzun bir süre beni inceledi. Bu hareket kulağıma fısıldamak için bir bahaneydi. "Eğer bu günü kıyafetlerimizi kaybetmeden atlatmak istiyorsak bana öyle bakmayı bırakmalısın."

Ben de onu öpmek için döndüm. "Sen tamamen giyinikken günü geçirmeye hiç niyetim yok."

Yine sırıttı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Pitocin?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "O da ne?"

"Doğumu tetikler. Beep'in taşınma vakti geldi. Saçını kestir. Bir iş bul. Düz bir göbeğe ihtiyacım var."

"Egzersiz yapmayı denedin mi?"

"Anlamıyorum. Ben doğaüstüyüm. Sen de doğaüstüsün. Neden Bella ve Edward gibi hızlı hamileliklerden birini yaşayamıyoruz? *Torchwood*'dan Gwen. Scully. Deanna Troi. Ya da iblisin hamile bıraktığı Cordelia gibi. Yirmi dört saat sonra, bam! İblis çocuk."

"Hepsi öyle değil mi?" Cookie, kızının kendisine ters ters bakmasını sağlayarak, "Hepsi öyle değil mi?" dedi. Ah, yeniden on üç yaşında olmak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cidden, bu dokuz ay saçmalığı da neyin nesi? Bu bir işkence." Karnımı tuttum ve yüzümü buruşturdum. "Acı. İskorbüt hastalığından daha kötü." Aslında iskorbüt hastalığının ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa kötü geliyordu.

Reyes usulca kıkırdadı, başımın üstünü öptü ve dışarı çıktı.

Çıktım!

"Şaka yapmıyorum!" Arkasından seslendim. "Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağım."

"O gitti," dedi Cookie.

"Oh, tamam." Rolümü kısa kestim. "İtiraf etmeliyim ki harika hissediyorum. Kimse bana böyle olacağını söylememişti. Tüm enerjim yerinde. Her zaman enerjik gibiyim."

"Yuva yapıyorsun."

Kaşlarım şüphe içinde birbirine kaydı.

"Bilirsin işte, bebeğin gelişine hazırlanıyorum."

"Yani, gerçek yuva yok mu?"

Cookie "Gerçek yuva yok" deyince Hildie

kıkırdadı. "Senin için de böyle miydi?"

"Hamileliğimden oldukça keyif aldım."

"Gerçekten mi?" Amber sanki ona rağmen değil de onun sayesinde olmuş gibi gururla sırıtarak sordu.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedim. "Peki ya doğumun? Nasıl geçti?"

"O da eğlenceliydi," dedi hiç vakit kaybetmeden, gülümsemesi aniden Hildie'nin göz kapaklarına yapıştırdığı kirpikler kadar

sahteydi. "Kurabiyem, biri bana yalan söylediğinde

anlarım."

"Tamam, tamam. Eğlence biraz abartılı olabilir ama ilginçti. Bir öğrenme deneyimiydi. Sadece bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlamalısınız. İşin iyi tarafı, zorlamak zorunda kaldığınız zaman. İşte o zaman daha iyi hissedersiniz. Ama çok erken zorlayamazsınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalem ve kâğıt bulmak için etrafı taradım. "Not almam gerekiyor mu? Bekle, çok erken ıkınırsam ne olur? Ebe Katherine erken ıkınmakla ilgili bir şey söylemedi."

Katherine, Reyes'in tuttuğu ebeydi. Henüz gelmediğine şaşırmıştım. Doğum tarihime çok yaklaştığımdan beri her gün geliyordu. O kadın dürtmeye ve dürtülmeye bayılırdı. Ben sadece bir kişi tarafından dürtülmekten hoşlanıyordum ve onun adı da Katherine değildi.

"Ne olacak?" Cookie inanamayarak sordu. "Delirdin mi sen? Eğer çok erken ıkınırsan, sen- Sen-" Durdu ve boşluğa baktı.

"Nöbet mi geçirdin?"

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü. "Hayır, sadece çok erken ıkınırsan ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Hildie'ye baktı. Kadın omuz silkti ve Cookie'nin saçlarını bir o yana bir bu yana çekiştirmeye devam etti.

Amber da ben ona ters ters bakınca omuz silkti.

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz. Şimdi ıkınmaktan ölesiye korkacağım."

"Oh, ıkınacaksın," dedi Cookie.

Hildie homurdandı ve başıyla onayladı.

Amber da öyle yaptı, sanki doğum sırasında neler olduğunun çok farkındaymış gibi.

"Biri geldi," dedi Amber, ayağa fırlayıp pencereye doğru koşarak. Yatağımdaki yastıklara gömülmüş horlayan Artemis de onu takip etti ve arabaya doğru havlamaya başladı.

"Misafirler gelmeye başladı mı?" Cookie panikleyerek sordu. "Yemekler henüz gelmedi. Dekoratörlerin işi bitmedi. Çiçekler hâlâ bodrumda."

Bakmak için ayağa kalkmayı düşündüm, ama o kadar ileri

gitmedim. "Oh," dedi Amber. "Sadece üvey annen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam da günüm çok güzel geçerken. En azından kız kardeşim Gemma onun yanında olacaktı, bu da kara bulutların dağılması için bir umut ışığı olacaktı. Üvey annem de her gün beni kontrol etmeye geliyordu. Hayatı boyunca bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamış, benimle o kadar az ilgilenen, çok kanamam olmadığı sürece bana hiç bakmayan bu kadın birdenbire yılın annesi olmak için yarışmaya başlamıştı. Gemma ona karşı sabırlı olmam için bana yalvardı. Babamın ölümünden sonra yalnız kaldığını söyledi. Telafi etmek istediğini söyledi. Belki de istiyordu, ama bir ömür boyu küçümsenmek insanı uzaklaştırmaya yeterdi. Davranışları için bir mazeret de dahil olmak üzere sunabileceği hiçbir şeyle ilgilenmedim. Benimle konuşmak için beni yalnız yakalamaya çalışıyordu ama şimdiye kadar her seferinde bu kurşundan kaçmayı başarmıştım. Sadece onu dinlemek istemedim. Söyleyeceği her şeye.

"Ve burada başka biri daha var. Siyah bir SUV."

Sonunda David Beckham'ı bırakıp bir göz attım. "Özel Ajan Carson," dedim biraz şaşırarak. Onu aylardır görmemiştim. Birkaç kez telefonda konuşmuş ve epeyce e-posta göndermiştik ama hepsi bu kadardı.

"Ah, FBI'daki kadın. O çok havalı," dedi Amber, sesi kederliydi. "Ben de FBI'da olmak istiyorum."

"Kuaför olmak istediğini sanıyordum," dedi Cookie. "Ya da beyin cerrahı."

"Fikrimi değiştirdim. Silah taşıyabileceğim bir iş istiyorum." Bu korkutucu bir düşünceydi. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Erkekler silahlı kızlardan hoşlanır."

"Mükemmel bir neden," dedim ona çak bir beşlik yaparak. Cookie başını salladı.

"Gidip ne olduğuna bakacağım. Hemen dönerim."

"Bekle!" Cookie, Hildie'nin elinden kurtulmaya çalışarak, "Bekle!" dedi. "Ben de gideceğim." Pelerini çözdü ve Hildie'ye uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aşçı, hayır. Tanrı aşkına, bugün senin düğün günün. Ve Hildie'nin işi bitmedi."

"Kit'in bizim için bir davası olabilir. İşin iç yüzünü öğrenmek için orada olmalıyım. Hildie Amber üzerinde çalışabilir." Kaşlarını kaldırarak Hildie'ye baktı ve onay bekledi.

Amber saçını toplamak istediğine karar vermişti ve Cookie de saçının şeklini değiştirmek için yeterli zaman olması koşuluyla buna razıydı. Görünüşe göre zaman vardı.

"Tamam, ama iç çamaşırlarını ne kadar sevsem de, pantolona ihtiyacın olacak."

* * *

Cookie ve ben bornozlarımız ve pijamalarımızla aşağıya indik ve Amber'ı Hildie'nin şımartması ve hazırlaması için bıraktık. Artemis, ahşap zemin üzerinde ön kapıya doğru ilerlerken hemen arkamızdan merdivenlerden indi.

Açtım ve Kit'i kollarımı açarak karşıladım. Gerçekten. Uzun bir süre bana baktı, sonra ona sarılmama izin verdi, elleriyle başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi sırtımı sıvazladı.

"Çok... ışıltılısın," dedi, sesi biraz balondan helyum emmiş gibi çıkıyordu. Muhtemelen gırtlağını ezdiğim içindi.

Yarıya kadar sarılmadım. Eğer birinin gırtlağı ezilmiyorsa, yanlış yapıyordum.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Onu bir kol boyu uzağa koydum ve bir anlığına ona baktım. Bu onu daha da rahatsız etti. Sayı!

Ama doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten güzel görünüyordu. Saçları kıvrılmıştı, takım elbisesi her zamankinden biraz daha dar geliyordu ve makyaj yapmıştı. Daha garip şeyler de olmuştu ama çok değil.

"Henüz değil. Düğünümüz var ama birkaç saat sonra."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefes nefese kaldı. "Çok özür dilerim. Aramalıydım."

"Saçmalama," dedim ve onu daha önce hiç görmediğim bir başka ajanla birlikte fuayeye götürdüm.

Yaptığım her hareket, attığım her adım, aklımda tek bir odakla şekilleniyordu. Cookie'ye bakmamak için dikkatli olmam gerekiyordu. Saçları sadece kısmen taranmıştı, bu da kafasında sivri uçlu bir saç yumağına benzediği anlamına geliyordu. Lisede ileri biyoloji dersinde buna benzer bir şey çalışmıştım. Dünyada böyle bir virüsün var olduğunu bilmek beni korkutmuş, kâbuslar görmeme neden olmuştu. Ya da umursasaydım olabilirdi. Ama lisedeydim. Tek umursadığım erkeklerdi.

Yine de, bunu şahsen görmek omurgamda küçük bir korku titremesine neden oldu. Bir kahkaha patlatıp onu utandıracağım korkusu. Ona her baktığımda homurdanmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Odaklanmak zorundaydım. Konsantre olmalıydım. İçimdeki ninjayı yönlendirmeliydim. Çok fazla odaklanıyorlardı.

"Ne var ne yok?" Onlara derme çatma oturma odamızı gösterirken Kit'e sordum.

Odanın eskiden rahibeler için sessiz bir düşünme alanı olduğuna dair bir his vardı içimde. Tek umudum Tanrı'nın burayı misafir ağırladığımız bir yere dönüştürmemize aldırış etmemesiydi. İyi tarafından bakarsak, içinde sadece bir kez parti yapmıştık. Aslında dün gece. Ama ben içki içmiyordum, bu yüzden Tanrı'nın evinde parti yapmamızın sonucunda başımıza gelebilecek herhangi bir şeyden muaftım. Öte yandan Cookie, Pazar gününe kadar altı yönden mahvolmuştu. Zavallı çocuk.

"Araştırmanı istediğim bir şey var," dedi Kit. "Ama bil diye söylüyorum, Özel Ajan Waters buraya gelmeme çok karşı çıktı."

Arkamızdan gelen adama döndüm. "Siz Özel Ajan Waters olmalısınız."

"Öyleyim," dedi, ses tonu sertti. Üzerinden yayılan enerji oldukça titreşiyordu. Kolalı yakasının altında kaynıyordu. Yani bu eğlenceli olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonuç olarak, çok hoş görünüyordu. Orta boylu. İnce yapılı. Egzotik bir rengi vardı. Aksanından yerel bir terbiye aldığı anlaşılıyordu. Boş zamanlarında tüylü boa giymeyi ve karaoke yapmayı sevdiği hissine kapıldım. Ama bu sadece benim yansıtmam olabilir.

"Benim katılımımdan memnun olmayacağınızı duyduğuma üzüldüm."

"Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum. Neden burada olduğumuzu anlamıyorum." Kit'e sert bir bakış fırlattı.

İçimdeki koruyucu içgüdüler harekete geçti ama elimden geldiğince kibarca gülümsedim. "Umarım seni hayal kırıklığına uğratırım."

Onu korkutmuştum. Bir süre sonra, "Eğer Ajan Carson'ın söylediği şeyi yapabiliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacağım son şey olur," dedi.

"Harika." Onlara bir kanepe, bir sandalye ve geniş, aydınlık bir pencerenin altındaki ahşap bir banktan oluşan sınırlı oturma seçeneklerimizi gösterdim. "O zaman anlaştık."

Eşiği geçtiğimiz anda adımlarımın ortasında durdum, neredeyse arkamda üç kişilik bir yığılmaya neden oluyordum. Ama çevremde bir şey fark ettim ve gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını görmek için dönmek zorunda kaldım.

Burada

değillerdi. O

buradaydı.

Bay Wong tıpkı Albuquerque'deki dairemde olduğu gibi oturma odamın bir köşesinde duruyordu. Orada yaşadığım üç yıl boyunca o köşeden hiç ayrılmamıştı. Bir kere bile. Daireyi kiraladığımda da zaten oradaydı. Granit tezgahlar ya da radyan ısıtma gibi bir özellik olarak geldiğini düşünmüştüm. Ama şimdi buradaydı. Geziniyordu. Burnu her zamanki gibi köşede. Ayak parmakları yerden birkaç santim yukarıda. Bulunduğu yer dışında hiçbir şey değişmemişti.

Artemis de onu fark etti. Güdük kuyruğu o kadar hızlı sallanıyordu ki, bir yaban arısının kanatları gibi bulanıklaşıyordu. Pantolonunun paçasını çekiştirdi. Eğildi. Havladı. Ben sersemlemiş bir halde orada dururken bir miyavlamayla sırt üstü yuvarlandı. Kurabiye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni korudu, misafirlerimizi derme çatma oturma odasına kadar götürdü. Bay Wong'un adını haykırmak, ona koşmak ve kollarımı ona dolamak istedim. Onu çok özlemiştim. Ama bunu yapmak muhtemelen farkında olmayan misafirlerimi korkutacaktı.

Ajan Waters sandalyeyi aldı ve biz kadınları kanepede bıraktı. Bay Wong'dan ümidini kesen Artemis bankın yanına gitti ve biraz güneşlenmek için bankın üzerine yayıldı. Sonunda bir ayağımı diğerinin önüne atıp çeteye katılmak için yürüdüm. Otururken bir kez daha Cookie'ye bakmamak için elimizden geleni yaptık. Bu daha çok odada gezinen hayaletten kaçmaya çalışmak gibiydi. En azından benim için.

"Ee, ne var ne yok?" Kendimi toparladıktan sonra Kit'e sordum. Aklıma anında Bay Wong'un orada olabileceğine dair binlerce farklı neden gelmişti. Ölenler kamyonlar dolusu geliyordu, tıpkı tatillerdeki uzak akrabalar gibi. Ve şimdi de Bay Wong mu? Neden? Buraya nasıl gelmişti? Beni nasıl bulmuştu? Kum saatindeki kumlar gibi, bunlar hayatımın sorularıydı.

Bazılarını. Aslında birkaç tane daha vardı.

Kit bana bir dosya uzattı. Sersemliğimden sıyrılıp dosyayı açtım ve güzel bir genç kızın resmine baktım. Büyük, etkileyici gözleri ve tatlı bir gülümsemesi vardı.

"Kayıp vakası," dedi Kit. "On dört yaşında bir kız. En son Bernalillo'da bir parkta arkadaşlarıyla görülmüş. Eve gelmeyince ailesi kayıp olduğunu fark etmiş-"

"-bir gün okuldan," diye tamamladım onun için, dosyayı tararken. "Bunu haberlerde gördüm. Faris Waters." Başımı kaldırıp Özel Ajan Waters'a baktım ve benzerliği hemen fark ettim.

"İki haftadır ortalarda yok," dedi.

"O senin kızın mı?" Ondan yayılan öfke ve çaresizlik kesinlikle buna işaret ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeğenim."

Başımı öne eğdim. "Özür dilerim."

"Yapacak daha iyi işleriniz varken zamanınızı harcadığımız için üzgünüm."

"Hiç de değil," dedim, iki anlamını da görmezden gelerek -zamanlarını boşa harcıyormuşum gibi- sayfaları karıştırıp önemli ipuçlarını ararken. Faris'in kaçırılmasından birkaç gün önce camları renkli, koyu yeşil bir pikap saatlerce bölgeden geçerken görülmüştü. O zamandan beri görülmemişti. "Buna göre, okuldan sonra bir partiye gitmek için bazı arkadaşlarıyla buluşması gerekiyordu, ama hiç gelmedi."

"Ailesi parti hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama mesajlarından planının bu olduğu anlaşılıyordu. O Cuma öğleden sonra bir sınıf arkadaşının doğum günü partisi vardı."

"O mesajlara ve tüm e-postalarına ihtiyacım olacak," dedim başımı kaldırmadan. "Ayrıca en yakın arkadaşlarının bir listesine ve iletişim bilgilerine de ihtiyacım olacak."

Kit bir not defteri çıkardı ve not almaya başladı. "Tamamdır. Gün sonuna kadar elimizdeki her şeyi sana getireceğim."

Ajan Waters ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmak için döndü. Hayal kırıklığı seviyesi omuzlarının sert duruşundan anlaşılıyordu.

"Ajan Waters," dedi Kit, sesinde sert bir ton vardı.

Geri döndü. "Neden buradayız? Zamanımızı boşa harcıyoruz. Bizim yapmadığımız neyi yapabilir ki?"

Kit ayağa kalktı. "Jonny, sana söyledim. O davaları çözer. Onun işi bu. Bu işte çok iyidir. Bu iki bayan," dedi Cookie ve beni göstererek, "çözülemez denilen davaları çözdüler. Geçtiğimiz yıl benim için üç faili meçhul davayı kapattılar. Kimsenin bakmayı düşünmediği yerlerde kanıt buldular. Alaska'daki o pisliği hatırlıyor musunuz? O onlardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Övgülerine Cookie'yi de dahil ettiği için çok heyecanlanmıştım. Yardımcım olmadan hiçbir şey yapamazdım.

Ajan Waters ya da Jonny, bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. İşini bitirdiğinde saçının kalmasına şaşırmıştım.

"Şimdi oturun ve dikkatinizi verin," diye devam etti Kit. Ses tonu endişe verici ve çok merak uyandırıcıydı. Bu ikisinin bir geçmişi olduğu açıktı, özellikle de ona attığı ters bakış bunun bir kanıtıysa.

Sandalyeyi yuvarladı ve tekrar yerine oturdu. "Tüm arkadaşlarıyla görüştünüz mü?"

Bu kez bakışlar bana yönelmişti. Ajan Waters sorularımı beceriksiz olduğunun bir göstergesi olarak algılamıştı. Öyle demek istememiştim ama dava konusunda hassas olduğu belliydi.

"Neden suçluluk duyuyorsun?" Ona sordum. Onu orada hissettim, içinden fışkıran diğer duygulardan daha zayıftı ama yine de oradaydı.

"Ne?" Sanki ona tokat atmışım gibi davrandı.

"Suçlu hissediyorsun. Neden?"

Bir sonraki konuşmasını dişlerini sıkarak yaptı. "Siktir git."

Bir saldırıya hazırlandım. Eğer bu onu üzdüyse, söylemek üzere olduğum şey muhtemelen onu çılgına çevirecekti. "Neden suçlu hissettiğini açıklayana kadar, seni bir şüpheli olarak değerlendirmek zorundayım."

Hem Cookie hem de Kit yüksek sesle nefes aldılar. Cookie bunu çok sık yapardı ama Kit normalde çok soğukkanlıydı.

Cookie elini koluma koyarken Kit, "Charley," dedi. Ajan Waters ayağa kalkıp üzerimde yükseldiğinde istemsiz bir refleks oldu. O kadar uzun boylu değildi ama ben oturuyordum. Pozisyonlarımız ona belirgin bir avantaj sağlıyordu. Bana saldırırsa kesinlikle kasıklarıma saldırmak zorunda kalacaktım. "Jonny-" Kendini tuttu ve tekrar başladı. "Bu olay olduğunda Ajan Waters Dallas'taki saha ofisinde çalışıyordu. İki yıldır orada."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Özür dilerim," dedim ona, hâlâ adamı kışkırtmak için elimden geleni yapıyordum. Şaka yapmıyordum. *Jonny'nin* yeğeninin kaybolmasıyla ilgili neden bu kadar suçlu hissettiğini öğrenene kadar, bu olayla bir ilgisi olduğunu varsaymak zorunda kalacaktım. "Ama ikinizin geçmişte bir ilişkisi olduğu çok açık. Şu anda değerlendirmenize güvenilemez."

İşte bu oldu. O çözüldü ve ben savaşa hazırlandım. Sonra tekrar, hamile bir kadına gerçekten vurur muydu? İleri atıldı ve vuracağından emindim. Reyes odaya patlarcasına girdi, ısısı tenimin üzerinde nükleer bir patlama gibiydi. Bir elimi kaldırdım ve bu el Reyes'e yönelik olsa da - önce dikenleri kesip sonra soru sorma eğilimi vardı - Ajan Waters anında durdu. O sırada yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Güvenli olmayan sularda geziniyorsunuz."

Kit hızla aramıza girerek ajanı geri itti. Bu gerçekten çok kötüydü. Neler yapabileceğini görmek istiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

Ajan ona sırtını döndü ve Reyes sadece fiziksel olarak kapıya doğru yürüyüp pervaza yaslanmak için dağıldı. Ajan Waters'ı izliyordu ama ben başımı Bay Wong'a doğru salladım ve Reyes'e olabildiğince soğukkanlı bir şekilde varlığını belli etmeye çalıştım. Reyes ısırmadı. Bakışlarının hedefinden bir nebze bile sapmasına izin vermeyecekti. En iyi dikkat süresi ondaydı.

Ajan Waters bir elini daha saçlarının arasından geçirdi, tekrar yerine oturdu ve bir elinin avuç içini diğer elinin başparmağıyla ovmaya başladı. "Bu benim hatam olabilir."

Kit tekrar oturmaya baÇlamıÇtı ama onun itirafıyla ayağa kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım onu kimin takip ettiğini anlamaya çalışıyordu" demeden önce ağzını birbirine bastırdı.

"Kimsenin onu takip ettiğini söylemedin." Dosyayı kaptı ve göz gezdirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, ben- ben kardeşimin ve karısının onun bana geldiğini bilmesini istemedim."

Kit tekrar kanepeye uzandı.

"Yaklaşık bir ay önce bana e-posta gönderdi. Birini nasıl takip edeceğini sordu. Mahallelerinde garip bir adamın dolaştığını ve plakasını araştırabileceğimi söyledi."

"Bu neden raporda yok?"

"Bunun bir faydası olmazdı," dedi, öfkesi ve suçluluk duygusu yeniden yükselmişti. "Bana bundan daha fazla bilgi vermedi. Sadece o ve arkadaşlarının takıldığı parkın yakınlarında ürkütücü bir adamın takıldığını söyledi. Her zaman FBI'a katılmak istemişti ve sanırım bu adamı kendi başına araştırmaya çalışacaktı."

"Ona ne söyledin?" Cookie sordu.

"Ona söyledim-" Başını eğdi. "Ona, onun için plakaları kontrol etmemin yasadışı olduğunu söyledim. Ailesine o adam hakkında bilgi vermesini söyledim."

"Bu suçluluk duyulacak bir şey değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama birkaç gün sonra bana tekrar e-posta gönderdi. Adamın kim olduğunu bulduğunu ve New Mexico'ya gelip onu tutuklayıp tutuklayamayacağımı sordu."

"Ve?" Kit sordu.

"Ben de ona elindeki tüm bilgileri ailesine vermesini ve onların da polisi aramasını söyledim. Ona zamanım olmadığını söyledim."

Bana oldukça mantıklı gelse de Kit sandalyesinden fırladı. "Seni bencil pislik," dedi, çenesi öfkeyle kilitlenmişti. "Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Azarlanan bir köpek gibi başını daha da aşağı eğdi.

"Sana ne kadar hayran olduğunu biliyorsun," diye devam etti Kit. Kesinlikle bir geçmişleri vardı. "Ve buraya geri taşınman için her şeyi yapacağını da biliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle," dedi sonunda başını kaldırarak.

Kit bunun kafasına dank etmesine izin verdi, sonra da onunla alay etti. "Hepsi bu, değil mi? Bütün bunları seni eve getirmek için yaptığını sanıyordun."

Adam bakışlarını tekrar indirdiğinde Kit tiksintiyle ondan uzaklaştı.

"Yeğeninle yakın mıydınız?" Ona sordum.

"Taşınmadan önce, evet. Hem de çok."

Bu ifadenin ilginç yanı onun değil, Kit'in duygularıydı. Sırtındaki sert çizgi yumuşadı ve içini bir hüzün kapladı. Kit omuzlarını yeniden dikleştirdi ve sonra, "Şimdi ona gerisini anlat," dedi.

Bir an için onun ne demek istediğini anlamadı; sonra bakışları daraldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kadın cevap vermeyince, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu.

Geri döndü. "Ya sen söylersin ya da ben."

"Bunun bir anlamı yok, Kit. Neden bu konuyu açtın ki?"

Bir adım daha yaklaştı. "Bir yıl önce ben de aynı şeyi söylerdim. Sonra Charley ile tanıştım."

Bakışları Kit'ten bana, sonra tekrar Kit'e döndü.

"Söyle ona."

"Yüce Tanrım." Bir sonraki bilgiyi verirken benimle yüzleşemeyecekmiş gibi tekrar ayağa kalktı. "Yıllardır, yaklaşık dört yaşından beri herkese on beş yaşına gelmeden öleceğini söylüyor."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Peki ne zaman on beş yaşına giriyor?" diye sordum.

Bir sonraki kelime o kadar alçak sesle söylenmişti ki neredeyse duymuyordum. "Yarın."

Cookie şok içinde bir elini göğsüne koydu.

Kit bana döndü. "Dediğim gibi, bir yıl önce olsa bu önsezisini hiç düşünmezdim."

"O zaman benimle tanıştın."

"Bunun gibi bir şey. Sence bir değeri var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şöyle diyelim, ben tesadüflere inanmam."

"Biraz hava almam lazım," dedi Ajan Waters. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi, kocamla yüz yüze gelince kısa bir süre durdu. Kızgın kocamla. Ona göre Ajan Waters neredeyse bana saldırıyordu. Ajan, Reyes'in bakışlarının tam olarak etkisini göstermesine izin verecek kadar durdu, sonra yanından geçip ön kapıdan çıktı, hareketleri kaba ve keskindi.

Kapıyı kapattıktan sonra Kit'e döndüm. "Pekâlâ, ne oldu?" "Ne?"

diye sordu.

"İkiniz arasında çok fazla düşmanlık seziyorum. Neler oluyor?"

Kapıya doğru baktı, sonra da "Jonny benim eski sevgilim" dedi.

"Evli miydin?" "Bu

kadar şaşırmış gibi

davranma." "Hayır,

şaşırmadım. Sadece-"

"Bir adam bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Kit, bununla hiçbir ilgisi yok. Sen sadece çok iş bitiricisin. Zaman ayırmana biraz şaşırdım."

"Şey, ben evliydim."

"Hem de bir federalle. Yardıma gelenlerle dostluk kurmaya karşı kurallar yok mu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sayılır. Pek sayılmaz. Duruma göre değişir ama evet, o bir federal."

Şaşırmış bir şekilde oturdum.

"Ona FedEx'im demeyi seviyorum." Yüzündeki sert ifadeyi minik bir gülümseme kırdı. "Bu saçmalıktan nefret eder."

"Senin adını almaması çok kötü."

İnledi. "Biliyorum, b i l i y o r u m . Adı Jonny Carson olabilirdi. Bunu neden tercih etmediğini anlayamıyorum."

"Hiç Waters'a gittin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu onun tüylerini ürpertti. "Hayır, büroda zaten yerleşiktim, bu yüzden ismimi korudum."

"Belki de sorun buydu." Kaşlarımı kaldırdım ve onu kaşlarımla azarladım. Doğru açıda oldukça rahatsız ediciydiler. "Belki de evliliğe tam olarak bağlı değildin."

Çenesi düştü. "Bana evlilik tavsiyesi mi vereceksin? Evleneli ne kadar oldu? Sekiz dakika mı?"

Nefesim kesildi. "Daha çok sekiz ay gibi." "Peki onun adını aldın mı?"

Yüzümü buruşturdum, omzumun üzerinden anlayışlı kocama baktım ve sonra "Zamanımız kısıtlıydı" dedim.

"Ah, evet." Başını salladı, çevreyi inceledi. "Her şeyi bırakıp 'güvenli eve' gitmen gerekiyordu." Tırnak işareti ekledi.

"Aynen öyle."

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Alt dudağımı dişlerimin arasından içeri çektim. "Bilmek istemezsin."

Daha yakına eğildi. "Peki ya bilmek isteseydim? Bana söyler miydin?"

Yüzüme tedirgin bir gülümseme yayıldı. "Muhtemelen hayır. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir. Evlenmiş olman beni çok şaşırttı," dedim konuyu ustalıkla değiştirerek. "Hayatın hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki."

"Bakın kim konuşuyor. Neredeyse doğaüstü yöntemler kullanarak suçları çözen ve bunu nasıl yaptığı hakkında bana hiçbir şey söylemeyen kadın."

Saatsiz bileğimi kontrol ettim. "Saate bakar mısın?" "Charley."

"Hazırlanmamız gereken bir düğün var, değil mi Cook?"

Kit'i Reyes'in yanından geçirip ön kapıya doğru iterken Cookie yıpranmış başını salladı. Kapıyı açtım ve garaj yolunda park etmiş iki minibüs gördüm. Biri yemek şirketinden. Biri çiçekçiden. Jonny de kapının önünde duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir elinde su şişesi, diğer eli cebindeydi. Biz çıkarken doğruldu.

Hala inanamıyordum. Kit evlenmişti. Ayrıca onu tekrar gördüğünde içinde sıçrayan duygu patlamasını da kaçıramazdım. Ona hâlâ aşıktı. Acaba ona, kendisinin de hâlâ ona aşık olduğunu söylemeli miydim?

Kit, Cookie'ye hitap ederken o da bize döndü. "Çok özür dilerim. Düğün hazırlıklarınızı bölmek istemezdim."

Cook küçümseyici bir el salladı. "Oh, lütfen. Aylardır buraya tıkılmış durumdayız ve her geçen gün biraz daha deliriyoruz."

Ters yöne doğru koşmaya başlamadan önce ileri atılıp Kit'e bir kez daha sarıldım, ama bu onun kulağına fısıldamak için bir bahaneydi. "Seni bu gece arayıp hayatta olup olmadığını bildireceğim."

Kit, Jonny'nin önünde bunu nasıl bilebileceğimi sorgulamamaya karar vererek başını salladı.

Onu bıraktığımda ekledim, "Elimden gelen her şeyi yapacağım.

Söz veriyorum." "Yapacağını biliyorum."

Jonny kendinden pek emin görünmüyordu ama davranışı için özür dileme nezaketini gösterdi. "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim."

"Bunu ikinci kez düşünme. Üzgünsün. Üzülmeni anlıyorum."

Başını salladı, muhtemelen onu şikâyet etmekle tehdit etmediğim için rahatlamıştı.

Onları uğurladıktan sonra aceleyle içeri girdik ve Tanrı ve tüm yarattıkları bizi cüppelerimizle görmeden önce kapıyı kapattık.

Reyes yanımıza geldi ve Cookie aniden utanarak saçlarını düzeltmeye çalıştı. Bir kasırgayı ehlileştirmeye çalışmak gibiydi. Bir kolunu belime doladı ve ben de ona doğru eğildim, sıcaklığından zevk aldım.

"Onu gördün mü?"

Sonunda bakışlarını kapıdan ayırdığında, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bay Wong. Kendisi burada."

Ağzının bir köşesinin hafifçe kalkması zaten bildiğini gösteriyordu.

"Ne zamandır burada?"

"Bu sabahtan beri. Hissetmedin mi?"

"Neyi hissetmedim?"

"Enerjinin yer değiştirmesi." Bay Wong'a doğru döndü, ancak aramızda kerpiç bir duvar olduğu için durduğumuz yerden onu göremiyorduk. "Sadece burada ne aradığını merak ediyorum."

"Ben de."

"Ben, üç," dedi Cookie ellerini sıkarak.

Ona bir kez daha baktım ve kendimi daha fazla tutamadım. Kıkırdamaya başladım.

"Ne?" diye sordu saçlarını okşayarak. "Hazırlanıyorum. Bu kadar büyütecek ne var?"

Öne doğru yürüdüm ve ona gırtlağını parçalayan sarılmalarımdan birini yaptım. "Sen," dedim bornozunun içine. "Önemli olan sensin."

"Sanırım burada duran üç kişiden ikisi bu konuda seninle tartışırdı," dedi gırtlağımı ezerek.

Kapı yeniden açıldı. Yıpranmış bir Gemma parmak uçlarında içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sarı saçlı kız kardeşim düğün kıyafetlerini giymişti bile, toz mavisi bir kokteyl elbisesi ve ona uygun ayak bileği botları, sadece onu hiç de böcek gibi göstermeyen kocaman, koyu renk bir güneş gözlüğü eklemişti ve perçemlerini sivri bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Büyürken tek boynuzlu atları hep sevmişti ama bu biraz abartılıydı.

Bizi fark ettiğinde durdu. "Ne yapıyorsunuz?" dedi tıslar gibi bir fısıltıyla ve kelimelerini geveledeğine yemin edebilirdim. "Cookie, bir buçuk saat içinde evleniyorsun. Burada ne yapıyorsun? Bornozunla mı? Saçınla mı?" Dehşete kapılmış bir halde Cookie'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını. Sonra tavrı değişti. "Tabii bu şekilde giymiyorsan, ki bu durumda çok güzel oluyor. Bayıldım. Sana çok yakışıyor."

Yüksek sesle güldüm ve o da işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt," dedi, beni gereğinden uzun süre susturdu.

"Akşamdan kalma mısın?" Dehşete düşmüş bir halde usulca sordum. "Kaç kadeh içtin?"

"Bilmiyorum. Üçte saymayı unuttum. Ya da on iki. Emin değilim." "Ne yapıyordun?" Şaşkınlığım sınır tanımıyordu. "Neden?

Ertesi gün düğünümüz olduğunu bildiğin halde bu kadar çok içer miydin?"

"Cookie'ye ayak uydurmaya

çalışıyordum." "Delirdin mi sen?"

Kapıya doğru geri çekildi ve beni tekrar susturdu.

"Cookie rekabetçi bir uzman gibidir. Ondan daha fazla içmeye çalışan son adam bir ay boyunca çekişte kaldı."

Cookie kendini savunmaya geçti. "Sadece Jose Cuervo adında bir adam onu uçabileceğine ikna ettiği için. Benim suçum değil."

Ama Gemma dinlemiyordu. "Saçının nesi var?" "Gemma, o

saçını böyle yapmaz."

"Tanrı'ya şükür." Hızla çarpan kalbini durdurmak için bir elini göğsünün üzerine koydu. "Endişelenmiştim. Tamam, içeri, içeri, içeri." Bizi ileri doğru kışkırttı. "Önümüzde çok iş var."

Reyes'e döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Bazıları diğerlerinden daha fazla," diye takıldım. İsterse çırılçıplak soyunsun, Bob Amca'nın bunu biz kızlar kadar takdir edeceğinden şüpheliydim.

Reyes beni hızlıca sıktı ve sonra bizi yalnız bıraktı.

"Denise nerede?" diye sordum. Üvey annemin nerede olduğunu umursadığımdan değil, ama onun görkemli girişine hazırlıklı olmak istiyordum. Bu her zaman midemde rahatsız edici bir his yaratırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gemma, "Dışarıda dekoratörlere emirler yağdırıyor," dedi.

"Güzel. Onu saçımdan uzak tutuyor."

Gemma azarlayıcı bir iç çekişle manikürlü ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Charley, Cookie ve Bob Amca'nın hatırı için bugün anneme iyi davranacağına dair bana söz vermelisin."

"Ne?" diye sordum. Böyle bir şey söylemesine bile inanamayarak sordum. Bana bu kadar az güvenmesine.

Yüz ifadesi değişmedi. Pes ettim. Oyun parkındaki tüm çocukların sanki korkulacak bir şeymiş gibi bahsettiği o sert annelerden biri olacaktı.

"Tamam, her neyse. İyi davranacağım. En azından düğün bitene kadar. Ama yüzükler parmaklara takıldıktan sonra, her kötü üvey anne kendi başının çaresine bakar."

Gemma gözlerini devirdi. "Grup terapisine çok ihtiyacınız var."

"Tabii ki hayır," diye teminat verdim. "Son sekiz aydır o kadından yeterince çektim."

Denise haftada birkaç kez manastıra geliyordu. Her seferinde başka bir bahanesi vardı. Bulaşık deterjanımızın bittiğini fark etmişti ya da iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Görünüşe göre babamla ilk tanıştığında pediatri hemşiresiymiş ve bu ona çok sevdiğim mahremiyetimi işgal etmek için başka bir neden vermiş. Kendimi nasıl hissettiğim, tansiyonum, getirdiği vitaminleri alıp almadığım, herhangi bir şişliğim olup olmadığı gibi sorularla beni bombardımana tutmak için mi? Varlığım boyunca bana hiç bu kadar ilgi göstermemişti. Bana yönelttiği her türlü ilgiye karşı dikkatli olmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Yaptığı her şeyin gizli bir nedeni vardı. Belki de Charley Davidson'la ilgili korkunç ve tuhaf olan her şey için ona bir ses tahtası verecek babam etrafta olmadığından, başvuracak başka kimsesi yoktu. Ama ben pek de iyi bir alternatif değildim.

"O yalnız, Charley." Gemma'nın ifadesi sempatikleşti. "O zaman bırak senin evinde yalnız kalsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben çalışıyorum. Onun bütün gün ofisimde takılıp müşterilerimi korkutmasına izin veremem."

"Yani onun yerine buraya gelip tüm ölüleri korkutup kaçırması mı gerekiyor? Benim de müşterilerim var."

"Şu anda canı yanıyor."

"Biliyorum, hissedebiliyorum. Hüznü. Her geldiğinde tek düşünebildiğim babam oluyor ve bu kalbimi yeniden kırıyor. O gelmeye devam ettiği sürece iyileşemem."

"Charley, belki onun da iyileşmeye ihtiyacı vardır." "Eminim öyledir. Sadece umurumda değil."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

"Ciddi olamazsın. Bana yaşattığı onca şeyden sonra hala onu mu savunuyorsun?"

"Belki de senin affına ihtiyacı vardır. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor."

"Ne yaptı?" Her geçen saniye daha da sinirlenerek sordum. "Sanki ortada tek bir suç varmış gibi konuşuyorsun. O her şeyi yanlış yaptı, Gem."

Denise Gemma*'ya* bir ördeğin *portakala alıştığı* gibi alışmış olsa da, tehditkâr bakışları ve sürekli kazmaları bir gösterge ise, benimle hiçbir zaman tam olarak bağ kuramadı. Parktaki diğer çocuklardan biraz farklı olduğu için kızını akıl hastanesine yatırmaya çalışan bir anne -ister üvey olsun ister başka türlü- kızının sevgisini hak etmiyordur. Ama ben denedim. Üvey annem beni sevsin diye yıllarca Gemma'ya benzemeye çalıştım. Bir keresinde sırf buzdolabında Gemma'nınkinin yanında duracak bir kağıttan A alabilmek için bir heceleme sınavına iki gün boyunca çalışmıştım. Başarılı olduğumda o kadar gururlanmıştım ki, ona göstermek için otobüs durağına kadar koştum ve yolda düştüm, ama nispeten yara almadan eve geldim. Denise üzerinde parlak kırmızı A harfi olan kağıdı elimden aldı ve hızlıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baktı, sonra da düştüğümde sırt çantamı yırttığım için beni akşam yemeği yemeden odama gönderdi.

O gece, bir kaşık fıstık ezmesi almak için odamdan gizlice çıktığımda, testi çöpe atılmış halde buldum. Yaklaşık üç saniye sonra bir aydınlanma yaşadım: Onu kazanmam mümkün değildi. Denise benden nefret ediyordu. O kadar. Bir kızın tanıdığı tek annenin onu hor görmesi zordur. Bunu yedi yaşındayken öğrenmek egoma büyük bir darbe indirdi. Testi odama götürdüm, elimden geldiğince düzelttim ve babamın gerçek annemin bana hamileyken çektiği fotoğrafları sakladığım mantar panoya iliştirdim. Beni doğururken ölmeden önce. Hatırlatma görevi görüyorlardı. Ne zaman Denise'in onayını kazanmaya çalışsam, o buruşuk A'ya bakıyor ve hedeflerimi yeniden gözden geçiriyordum. Gördüğüm kadarıyla Denise'in ilgisizliğini kabullenmem benim için bir sürü kalp ağrısını, onun için de bir sürü hayal kırıklığını önledi.

"Ve o da bunu biliyor," diye yalvardı Gemma. "Her şeyi yanlış yaptığını biliyor. Bilmediği şey ise seninle bu konuda nasıl konuşacağı. Nasıl özür dileyeceği. Bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Ben mi zorlaştırıyorum?" Şaşkınlıkla sordum.

"Charley," dedi Gemma, yumuşak ve yargılayıcı olmayan klinik sesini kullanarak, "bunun hakkında konuşana kadar, oturup geçmişimizi gerçekten derinlemesine araştırana kadar, bunların hiçbiri çözülmeyecek."

Gemma'nın sıklıkla unuttuğu şey, sesi ne kadar yumuşak ve yargısız olursa olsun, sakin dış görünüşünün altında yatan duyguları hissedebildiğimdi. Haftalardır aynı konuşmayı yapıyorduk. Hayır, aylardır. Ve onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Denise bu fikre açık olduğuna göre, Gemma aramızda bir bağ oluşmasını istiyordu. Kanka olmamızı ve birlikte alışverişe çıkmamızı istiyordu.

Cehennem köpeklerinin inine girmeyi tercih ederim.

"Yani uzun uzun konuşmazsak, onlarca yıldır çözülemeyen sorunlar çözülememeye devam mı edecek?" Ben sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir omzunu kayıtsız bir omuz silkmeyle kaldırmadan önce bu düşünce karşısında dehşete kapıldı. "Bana uyar." Dönüp merdivenleri tırmandım ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdım.

Gemma'nın hüzünlü bir iç çektiğini duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

CESEDIN YAKILMASI NIHAIDIR.
-CENAZE EVİNDEKİ İŞARET

Cookie ve Amber yatak odasında son rötuşlarını yaparken ben de banyoda giyinmeyi bitirmeye karar verdim. Dar koridorda yürürken buranın tarihinin duvarlardan sızdığını hissettim. Ahşap çıtalar ağırlığımın altında gıcırdıyordu ve iki yüz yıl önce burada rahibe olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordum. Rahibe değil ama Amerikan yerlileriyle etkileşim içinde olan, çocuklarının oyunlarını izleyen, aşağıdaki bahçelerde yiyecek yetiştiren bir insan. Ne kadar ödüllendirici bir yaşam sürmüş olmalılar. Ve ister rahibe, ister yerli, ister çiftlik sahibi olsunlar, sınırın kadınları cesurdu.

Yine de hayatları çok zor olmalı, özellikle de telefon çekmiyorsa. Tüm katta sadece bir banyo olmasının zorluğu karşısında tereddüt ettim. Her odada bir lavabo ve ayna vardı ama gitmeniz gerektiğinde gitmek zorundaydınız. Neyse ki Reyes merkezi ısıtma ve soğutma sistemi eklemişti ama evin havasını, tarihi hissini değiştirmesinden korkuyordum, bu yüzden çok fazla iyileştirme yapmadık. Üst kattaki odaları küçük ve seyrek tuttuk, her birinde soba vardı. Artık kullanılmasalar da hala çalışıyorlardı ve küçük odaları oldukça iyi ısıtabiliyorlardı. Alt katı da neredeyse tamamen orijinal tuttuk, duvarları oraya buraya yamadık ve döşemeyi tamir ettik. Eski manastır, doğru sahibi için harika bir restoran ve B ve B olabilir, ancak

zenginliğini korumak için Tarih Kurumu'na tescil ettirilmesi gerekiyordu.

Yaptığımız bir diğer küçük tadilat ise biri üst katta diğeri alt katta bulunan iki banyonun her birine çalışan bir küvet ve ayrı bir duş eklemek oldu. George'unki kadar süslü olmasa da -yani Reyes'in dairesindeki taş duş- banyolar orijinallerine kıyasla gerçekten çok ilerlemişti. Her ne kadar 1940'larda yenilenmiş olsalar da, su tesisatı o zamandan bu yana büyük bir gelişme göstermişti.

Banyo kapısını usulca çaldım ve cevap alamayınca açtım. Bir buhar patlaması yüzüme çarptı ve sadece simlerin yüzümde erimemesi için dua edebildim. Ya da yüzümü eritmemesi için. Her iki şekilde de. Buharı süpürdüm ve yarı çıplak bir köle iblisin beline havlu sararken içeri girdim.

"Oş," dedim gözlerimi kapatarak. "Kapıyı çaldım. Ne oluyor lan?"

Yakışıklı yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. Bunu sadece parmaklarım yanlışlıkla açık olduğu için biliyordum. Onu neredeyse manşetin içinde görebilmem benim suçum değildi. On dokuz yaşında görünse de asırlıktı. Aslında Reyes'ten bile daha yaşlı. Ama nedense bu bilgi onun ince, kaslı formuna her baktığımda kendimi daha az sapık hissetmemi sağlamıyordu. Cehennemde bir köle olarak yaratılmıştı -ya da onlara Daeva deniyordu- zor bir hayat yaşamıştı. Neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Köle olmak başka bir şeydi. Cehennemde olmak başka bir şeydi. Ama cehennemde köle olmak? Bu kavram aklımı başımdan aldı.

Neden cehennemde kölelere ihtiyaçları vardı ki? Tam olarak ne yapıyorlardı? Görevleri hakkında sahip olduğum tek ipucu, bazılarının, daha iyi bir ifade bulamadığım için, iblis ordusunda savaşmaya zorlandıklarıydı. Osh'la ilk kez bir kart oyununda ruh kazanmaya çalışırken tanıştım. Bir müşteriden bir tane kazanmıştı, ben de geri vermesini istemiştim. Ama onun yaptığı buydu. İnsan ruhlarıyla besleniyordu. Neyse ki, onu sadece insan ruhu yemeye ikna etmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Katiller, uyuşturucu satıcıları, çocuk tacizcileri ve lobiciler gibi onları hak etmeyen insanların ruhları.

Ama Osh'un ya da yeraltındaki adıyla Osh'ekiel'in Reyes'ten yüzyıllar önce cehennemden kaçtığını ilk orada öğrenmiştim. Aslında cehennemden kaçan tek Daeva oydu ve Reyes ilk başta ona benim kadar güvenmese de Beep'in iyiliği için ona güvenmeye başlamıştı. İblis Beep'in iyiliğini düşünüyor gibi görünüyordu.

Reyes bir keresinde bana cehennemdeki Oş ile dünyadaki Oş arasındaki en büyük farkın yaralarının insan formunda görünmemesi olduğunu söylemişti.

Bu onun için kalbimi sızlattı. Normal olarak. Ama bugün değil.

Oş beni bir aşağı bir yukarı süzdü, kurt gibi sırıtışı genç yüzünü yumuşatıyordu. "Seni duydum. Biraz yalnızlık çekiyordum. Burada biraz arkadaşa ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

Saflık numarasından vazgeçtikten sonra elimi indirdim ve gözlerimi devirdim. "Lütfen. Sanki bununla başa çıkabilirmişsin gibi." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Scoot. Hazırlanmayı bitirmem gerek."

"Tıraş olmam lazım," diye

yaygara kopardı. "Odanda tıraş

olabilirsin."

"Odam bir süpürge dolabı büyüklüğünde."

"Benimki de öyle. Buraya taşınmak zorunda değildin, biliyorsun. Şehirdeki lüks evinde kalabilirdin." Onu gizlice bir süpürge dolabına koymuştuk ama bilmediği şey ona zarar vermezdi.

"Ve sizi bensiz cehennem köpeklerini savuşturmak için mi bırakayım? Hayatta olmaz. Ama evet," dedi başını sallayarak, "burası tuhaf bir yer." Omuz hizasındaki siyah saçlarından yüzüme su damlacıkları uçuştu.

Sanki bu onu korkutacakmış gibi dudaklarımı büzdüm. "Katılıyorum. İyi ki 1800'lerde rahibe olmamışım."

Sırıtışı tüm gücüyle yeniden ortaya çıktı. "Nedense 1800'lerde doğmuş olsaydın bile rahibe olacağını sanmıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haklıydı. Onu kovdum ve makyajımı tazelemek için aynaya döndüm, ama odanın buharı dağılırken beklenmedik bir şey gördüm. Arkamdaki duvarlara kazınmış isimler.

Dehşet içinde, tavan arasını görebilecekmişim gibi yukarı baktım. "Roket!" Çıplak ayağımı yere vurarak bağırdım.

Anında ortaya çıktı. Roket 1950'lerde ölmüştü. Büyüktü, 1.80'in üzerindeydi ve sevimliydi. Bana hep çocukken sahip olduğum dev bir ayıyı hatırlatırdı.

"Ne yapıyorsunuz? Sana söyledim, tavan arası dışında hiçbir yere isim yazamazsın." Reyes ve ben, Rocket orijinal yapıya zarar vermesin diye oraya fazladan alçıpan eklemiştik.

"Ama Bayan Charlotte, yukarıda yerim kalmadı."

"Sahip olduğunuz isimlerin üzerinden geçmeniz gerekecek. Katmanları düşün. Akıl hastanesinde yaptığın gibi."

"Peki, Bayan Charlotte, ama kâğıdın üzerini çizeceğim. Hemşire Hobbs bunu yapmamdan hoşlanmıyor."

Hemşire Hobbs, Rocket'in büyüdüğü akıl hastanesinde hemşire olmalıydı. Yıllar boyunca anladığım kadarıyla, ki bu çok fazla bir şey değildi, Rocket çok küçükken akıl hastanesine yatırılmıştı. Muhtemelen hayattayken bile yeteneğine sahipti. Ölmüş olan her insanın ismini biliyordu ve hepsini belgelemeyi kişisel hedefi haline getirmişti. Çocukken, bulabildiği her şeyin üzerine vefat edenlerin isimlerini yazarken ailesinin ne düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyordum. O zamanlar, onu akıl hastanesine yatırmak norm olurdu.

Benzetmesine sırıttım. Duvarları kâğıt olarak gören birinin daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu. "Yeni kağıt alırız. Sorun değil."

Rocket bizden kısa bir süre sonra taşınmıştı. Bir gün bana hayati önem taşıyan bir şey anlatacaktı. Bir kedi yavrusu ile ilgiliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

araziye girmiş ve sığınakta sıkışıp kalmıştı. Muhtemelen annesi tarafından terk edilmişti ve nadiren gördüğüm beş yaşındaki kız kardeşi Blue onun için çok endişeleniyordu. Bu yüzden Cookie'nin birkaç günlük görevinin bir parçası da akıl hastanesinde yavru kediyi aramak ve manastıra getirmekti, çünkü o sırada Rocket taşınmıştı. Blue'nun da taşındığını söyledi ama onu henüz burada görmemiştim. Elbette, Roket'i akıl hastanesinde ziyaret ettiğim onca yıl boyunca onu sadece üç kez görmüştüm. Acı verici derecede utangaçtı. Ama Rocket nereye giderse Blue'nun da onu takip edeceğini biliyordum.

Ne yazık ki, Çilek adında arsız küçük bir kız da öyleydi. Ona bu adı vermiştim çünkü dokuz yaşındayken Çilek Kız pijamalarıyla boğulmuştu. Uzun sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı ve ölüm nedeninin kanıtı olarak ağzında mavimsi bir renk vardı.

Önümde belirdi, elleri kalçalarında, bakışları yerindeydi. "Neden Roket'e bağırıyorsun? Blue'yu korkutuyorsun."

"Roket yazmaması gereken yerlere isim yazıyor. Bu kurallara aykırı. Kuralları çiğnemek yok, değil mi Roket?"

Büyük bir utançla başını öne eğdi. "Kuralları çiğnemek yok. Doğru, Bayan Charlotte."

"Tamam, tavan arası dışında başka isim yok. Anlaştık mı?" "Anlaştık."

Rocket ortadan kayboldu ama Strawberry ne yazık ki kaybolmadı. Strawberry'yi ortak bir tanıdığımız vasıtasıyla tanımıştım. Tanıdığım bir polisin vefat eden kız kardeşiydi: Memur Taft. Ona Strawberry'nin bir süre önce yanımıza taşındığını söylemiştim, o da onu ziyaret etmek için birkaç kez manastıra gelmişti. Onu göremiyordu ama ben iyi bir tercümandım.

Strawberry bakışlarını üzerinden attıktan sonra yüzüme baktı ve 180 derece döndü. Kocaman gözleri huşu içinde yuvarlaklaştı. "Pırıl pırılsın," dedi uzanarak.

Yüzüme dokunmasına izin vermek için diz çöktüm, yanağımı okşarken eli tenimde buz gibi oldu.

"Peri prensesi gibisin." Gururum okşanmıştı, "Teşekkür ederim." dedim.

"Biri kadar güzel falan değilsin. Ve gerçekten şişmansın. Ama bir tanesi gibi parlıyorsun."

Savaşın sıcağında gülümsememi sabit tutmaya zorladım. Asla geri çekilme. Asla teslim olma. "Tekrar teşekkür ederim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bir şey değil."

"Hey, Jessica döndü mü?" Jessica, Rocket, Blue ve Strawberry'nin yanına taşınarak hayatımı cehenneme çevirmeye karar veren lisedeki eski en iyi arkadaşımdı. Ama son zamanlarda onu pek görmemiştim.

"Hayır, sürekli kız kardeşiyle kalıyor." "Oh. Umarım her şey yolundadır."

"Evet, öyle. Sanırım dışarıdaki köpeklerden korkuyor." "Doğru. Onu suçlayamam."

"Tamam, Mavi ve ben Çarşaflarla oynayacağız."

"Harika. Onları üzerine örtüp hayaletçilik mi oynayacaksın? Bu gerçekten çok uygun."

"Hayır, *Sheets,*" dedi, cehaletim karşısında duyduğu öfke onu çileden çıkarmıştı. "Yavru kedi."

"Oh, tabii ki. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Sonra, beni gözden kaybetmeden önce, "Neden 'Sheets'? O siyah." diye sordum.

"Çünkü David'in çarşafları gibi parlak ve siyah."

Kardeşi David, nam-ı diğer Memur Taft'ın parlak siyah çarşafları vardı. Bu, bugün ihtiyacım olandan çok daha fazla bilgiydi. "Anladım. İyi eğlenceler."

"Tamam." Beni kendi halime bırakarak dışarı çıktı. Muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ne de olsa yüzümde sim vardı.

* * *

Amber ve ben giyinmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra konuklar gelmeye başladı. Amber çok güzel görünüyordu, saçları tepesinde toplanmış ve minik bronz kelebekler serpiştirilmişti. Bob Amca'nın gelmesine de çok sevinmişti. Annesiyle evlenmek için geldiği için değil, *Quentin'i* - Quentin'i - yanında getirdiği için.

Quentin Rutherford bir iblis tarafından ele geçirildiğinde evlat edindiğimiz bir çocuktu. Doğaüstü alemi görebildiği için ele geçirilmişti ve o sırada iblis benim peşimdeydi. Quentin'i bir rehber olarak kullanmış, benim ışığımı, onun görebildiği ışığı takip etmişti. Onu iblisten kurtardıktan sonra, doğuştan sağır olduğunu öğrendik. Konuşacak bir ailesi olmadığı için, Immaculate Cross Rahibeleri ile birlikte Quentin'i evlat edindik. Amber'ın bu gerçeği takdir etmesi uzun sürmedi. Bize verdiği son derece ayrıntılı rapora göre, Quentin son derece şık giyinmişti. Ben de onu gördüğüm için heyecanlanmıştım.

Hildie Cookie'nin saçını bitirirken biz de elbiselerimizi giydik. Buketlerimizi almak ve her şeyi kontrol etmek için koşarken stratejik olarak üvey annemden kaçmayı başardım. Misafirler arka taraftaydı, birkaç sıra beyaz sandalye yerleştirmiştik. Ama kız kardeşimi tanıdığım kadarıyla, tüm olay kesinlikle çok güzel olacaktı. En azından o bir düğün planlayabilmişti, çünkü benimki beklendiği gibi gitmemişti. Bir hastane odasında doğaçlama bir şey oldu ve Gemma'nın tüm sıkı çalışması boşa gitti. Şimdi yepyeni bir mekan ve yeni kurbanlarla sıfırdan başlaması gerekiyordu.

Odaya döndüğümde Amber ve ben misafirlerin arabalarından inişlerini izledik. Gemma'nın eski müşterisi ve şimdiki erkek arkadaşı Wyatt, Ubie'nin patronu Yüzbaşı Eckert, etrafta gördüğüm birkaç dedektif ve Strawberry'nin kardeşi Memur Taft geldi. Ardından meslektaşım Garrett Swopes geldi, kömür rengi ceketi ve kravatıyla oldukça güzel görünüyordu. Amador, Bianca ve çocuklar geldi. Amador, Bianca ve çocuklar geldiler.

Reyes, ve sonuç olarak birkaç harika yemek düzenledik. Bu süreçte Cookie onları çok sevmiş ve düğüne davet etmişti. Yedi yaşındaki kızları Ashley çiçekçi kız, beş yaşındaki Stephen ise yüzük taşıyıcısı olacaktı. Tanımadığım birkaç kişinin daha arabadan inip derme çatma şapele doğru yürümelerini izledim. Birkaçı on dokuz ile yirmi üç yaşları arasında genç kızlardı. Cookie birkaç ikinci dereceden kuzeni olduğunu söyledi. Düğüne katılacak erkeklerin göz kamaştırıcılığı karşısında kuzenlerin eğleneceği kesindi.

Cookie'yi rahatlatmak için gelen misafirler hakkında elimden gelen tüm bilgileri ona aktardım. Zaten yeterince gergindi. İnsanların geleceğini bilmesinin sinirlerini yatıştıracağını düşünmüştüm. Ama bu onu daha da gerdi. Anladım.

"Pekala," dedi sonunda, arkamda durarak.

Döndüm ve nutkum tutuldu. Cookie inanılmaz görünüyordu. Kısa, koyu renk saçları geriye taranmış ve karmaşık bir Fransız örgüsü varmış gibi görünmesi sağlanmıştı. Tıpkı Amber ve benim gibi o da tarçın rengi elbiselerimize uyması için saçlarına minik bronz kelebekler takmıştı. Ama onun elbisesi incilerle süslenmiş kremsi fildişi bir şaldı. Makyajı sade ama dramatikti. Nefes kesiciydi.

"Kurabiyem," dedim bakışlarımı ondan ayıramadan. "Muhteşem görünüyorsun. 40'lı yıllardan bir film yıldızı gibi görünüyorsun. Son derece zarifsin."

Hafifçe güldü, bu hareket omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. "Sence Robert bundan hoşlanacak mı?"

"Lütfen," dedim, sormak zorunda kalmasına şaşırarak. "Bob Amca seninle dolduğunda kendi diline takılıp düşecek."

Burnunu kırıştırdı ve bir kız öğrenci gibi kıkırdadı.

Amber hayranlıkla bakarken, "Anne," dedi. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim, tatlım. Sen harikasın."

Amber bakışlarını indirdi ve görünmez bir kir tabakasını utangaç bir şekilde tekmeledi. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Cookie bana sordu.

"Tatlım, eğer bunu yapmazsak, sanırım o adamın seni kaçırıp Meksika'ya götürecek. Ya da Vegas'a. Ya da Romanya'ya. Siz ikiniz öyle ya da böyle evleneceksiniz."

Bakışlarını kaçırdı. "Şimdi evlendiğimiz için üzgünüm."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, sesim bir oktav fazla yüksekti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben sadece ilk çocuğunuzun doğumunu gölgelemek istemiyorum. Bu sizin için çok özel bir zaman."

"Cookie Marie Kowalski, böyle bir şeyi düşünmeye nasıl cüret edersin?" "Emin misin?"

"Önümüzdeki birkaç dakika içinde o koridorda yürümeni sağlamazsam amcamın beni evlatlıktan reddedeceğinden adım gibi eminim."

Güldü ve bana sarıldı. Gemma odaya girdiğinde Amber da bize üçlü olarak katıldı. Ablam şaşkın bir şekilde durdu, bir eli otuz saniye boyunca hafifçe ağzının üzerinde durdu, sonra sersemliğini üzerinden atıp bize el salladı. Bizi odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken kirpiklerinin arasında kalın damlacıklar parlıyordu. En altta Bianca ve çocuklarla karşılaştık. Ashley'nin elbisesi Amber'ınkinin daha küçük bir versiyonuydu. Ashley'in bukleleri de kafasının üzerinde yukarı doğru yığılmıştı ve kalın kütlenin içinde minik bronz kelebekler vardı. Stephen siyah smokini ve erkeklerle uyumlu papyonuyla çok şık görünüyordu. Bianca rollerini tekrar açıkladıktan sonra, Gemma bize sunağa giden yeşil çim şeride adım atacağımız arka kapıya kadar eşlik ederken, kocası Amador ile oturmaya gitti.

Stephen kravatıyla oynarken Ashley elbisesinin içinde dönmeye devam etti ve ardında yapraklar bıraktı.

"Onları kaybetmeden önce bunu yapsak iyi olur," dedim.

Gemma hepimize hızlıca sarıldı, sonra Wyatt'a katılmaya gitti.

Düğün müziği başladığında hepimiz derin nefesler aldık. Koridordan ilk olarak Stephen'ı gönderdik, üzerinde mükemmel söz yüzüklerinin bulunduğu yastığı taşıyordu. Sırada Ashley vardı, el sallarken ve fotoğraf çektirirken kehribar rengi gül yaprakları döküyordu.

Ağlamamak için kendimi zorlayarak Cookie'ye döndüm. Henüz değil. Bir düğünde gözyaşı dökmenin yeri ve zamanı vardı ve bu ikisi de değildi. Ama elimde değildi. Tüm çabalarıma rağmen bir damla gözyaşı kaçarken eğildim ve ona bir kez daha kocaman sarıldım. Amber'ın yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum, döndüm ve koridorda yürüdüm.

Her şeyi planlamıştım. Dümdüz önüme bakacaktım. Nefesime konsantre olacaktım. Takılmamaya odaklanacaktım. Ve her şey plana göre gidiyordu. Gelinini bekleyen amcama baktım. Harika görünüyordu. Saçları ve bıyıkları düzgünce kesilmişti. Siyah smokin. Beyaz gömlek. Gıcır gıcır papyon. Rahatsız göründüğü gerçeği küçük bir gülümsememe neden oldu, ama yürümeye devam ederken, nefes almaya devam ederken ve gözyaşlarımı uzak tutarken soğukkanlılığımı korumayı başardım.

Sonra her şey oldu. Gözlerim Reyes Alexander Farrow'a takıldı. Amcamın sağdıcı, amcamın giydiği siyah smokin, kolalı beyaz gömlek ve siyah papyonun içinde duruyordu. Ama dünyalar kadar farklı görünüyorlardı. Reyes hayattaki güzel şeyler için doğmuş gibi görünüyordu. Saçları o sabahtan beri kesilmişti. Bir erkeğin kirli bir tişört ve yırtık kot pantolonla nasıl olup da resmi bir smokin ve papyonla olduğu kadar seksi görünebildiğini o an anlayamadım. Ama asıl etkileyici olan Reyes'in kendisiydi. Geniş omuzları, kat kat giysilerinin altında bile güçlüydü. Yüzü şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Çenesi güçlü, ağzı mükemmel bir şekilde yontulmuştu. Kalın koyu kirpikleri yanaklarına küçük gölgeler düşürüyordu. Ve saçları. Artık daha kısaydı, ama kalın koyu bukleler hala sarkıyordu.

alnının üzerinde. Kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Bir süper modele benziyordu. Egzotik ve nadir bir şey. Bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Onu izlememi seyrederken dolgun ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Sonra sol kaşını hafifçe kaldırdı ve dizlerimin bağı çözüldü. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Sonra yanımda bir fısıltı duydum. Sol tarafıma baktım. Denise bana ters ters bakarken Gemma'nın gözleri panikle açılmıştı. Kalbim hızlandı. Benim gözlerim de onunkilerle aynı şekilde büyüdü. Ben de aniden paniklemiştim ama nedenini bilmiyordum. Ön tarafa doğru başını salladı ve durduğumu fark ettim. Bakışlarım Reyes'in üzerine düştüğü anda durmuştum.

Hızlıca önüme baktım, omuzlarımı dikleştirdim ve koridorda ilerlemeye devam ettim, acaba tören alayındaki beş dakikalık duraklamayı fark eden oldu mu? Umarım fark etmemişlerdir. Fark etseler bile karnımda mayalanmakta olan bir çocuk vardı. Bunu Beep'e bağlayabilirdim. Ama her iki durumda da yanaklarım yandı.

Reyes'in bana gülebileceğini düşündüm. Ya da en azından gafımı eğlenceli bulur diye düşündüm ama ona tekrar baktığımda gülmüyordu. Gülümsemiyordu bile. Yüzü yine kararmıştı, beni içine çekerken ifadesi neredeyse tehlikeliydi. Ona verdiğim tepkiyi hissedebiliyordu ve ben de onun bana verdiği tepkiyi hissedebiliyordum. Ben Pillsbury Doughboy'a benzerken nasıl böyle bir tepki verebildiğine hayret ettim. O sapıktı. Bunu kabul ederdim.

Ön tarafa geldiğimde kenara çekildim ve dönerek muhteşem gelini beklemeye başladım. Hoparlörlerden "Düğün Marşı" çalmaya başladı ve Cookie ile Amber ılık sonbahar öğleden sonrasının ışığına doğru adım atarken herkes ayağa kalktı. Yavaşça öne doğru yürüdüler, acele etmediler, insanların fotoğraf çekmesine ve övgü dolu sözler fısıldamasına izin verdiler.

Ama dikkatim Bob Amca'ya yönelmişti ve keşke onu kaydettirmeyi akıl etseydim, çünkü Cookie'ye verdiği tepki Albuquerque'deki tüm kahvelere bedeldi. Hayır, New Mexico. Hayır, New Mexico. Hayır! Dünya!

Onu görünce keskin bir nefes aldı, ağzı hafifçe açıktı, yüz ifadesi Bob Amca'ya özgü tüm şaşkınlık ve şüpheyi yansıtıyordu. Tam o anda onun kendisinde ne bulduğunu merak ettiğini söyleyebilirdim. Ve ben de ona söylemek istedim: *Bunu*. Bu alçakgönüllülük. Onu takdir edişini. Hem ona hem de Amber'a olan sevgisini. Hayır, sadece sevgi değil. Saygı. Ona saygı duyuyordu. Amber'a saygı duyuyordu. Her ikisi için de gerçekten minnettardı. Bundan daha büyük bir hediye olamazdı.

Ön tarafa geldiklerinde papaz ellerini kaldırdı ve herkesin oturmasını işaret etti. Konuklar yerleştikten sonra, "Bu kadını bu adamla evlenmesi için kim veriyor?" diye sordu.

Amber konuştu, sesi biraz titriyordu. "Ben, onun kızı, Amber Kowalski."

Cookie'ye döndü, mavi gözleri parlıyordu. Ona çabucak sarıldı, sonra Cookie'nin elini tuttu ve nazikçe Bob Amca'nın elinin içine yerleştirerek annesiyle evlenmesine izin verdi. Bundan daha büyük bir onur olamazdı. Huysuz amcam için içimde seken mutluluk sınır tanımıyordu.

Bakan gülümseyerek onayladı ve ben de ön sırada oturan Quentin'e başımla işaret ettim. Ayağa kalktı, Amber'ın koluna girdi ve onu yerine götürdü. Tüm değişim resmi, tatlı ve saygılıydı ve bir kez daha içimde patlamakla tehdit eden sel dalgasını tutmak için sahip olduğum tüm güçle savaştım.

Papaz yeminleri hızlı bir şekilde sıraladı ve hem gelinden hem de damattan "Evet" cevabını aldı. Gözlerimi önümdeki güzel çiftten ayırmak benim için kolay olmasa da, kocama bakmaktan kendimi alamadım. Daha önce hiç bu kadar çarpıcı bir şey görmemiştim. Koyu teni, çenesinin altındaki beyaz sert yakayla tam bir tezat oluşturuyordu. Yeni kesilmiş saçları. Tertemiz tıraş edilmiş çenesi. Pasaklı Reyes'leri krem şantili balkabağı turtasından daha çok sevmeme rağmen, bu seferki nefes kesiciydi. Sanki

Tarzan, Clark Kent ve James Bond hepsi bir arada. Arabamızda bir Aston Martin olmasını bekliyordum.

İzin verildikten sonra Bob Amca bir kolunu Cookie'nin beline doladı ve çenesini kaldırdı. Ağladığını ancak o zaman fark ettim. Ona, yeni evlendiği kadına duyduğu muazzam sevgi ve saygının kanıtı olan öpücüklerin en nazik olanını verdi ve kalabalık kutlama için patladı. Her şey bitmişti. Tüm hazırlıklardan, tüm çalışmalardan, tüm endişelerden sonra bitmişti. Hızlı bir şekilde. Çok hızlı. Tabii ki hala resepsiyonumuz vardı ve sonra Cookie balayı öncesi balayının tadını çıkarırken ben de dava üzerinde çalışmaya başlayacaktım. Santa Fe'nin kuzeyindeki Pojoaque vadisinde bulunan muhteşem bir tatil köyü ve spa olan Buffalo Thunder'da sadece bir gece geçirecekti.

Cookie, gerçek balayını Beep gelene kadar ertelemeleri konusunda ısrar etmişti. Beep'in hepimizin hayatını bu kadar dolaylı bir şekilde değiştirmesi tuhaftı. Hatta konuklar elbisem hareket ettiği için kıkırdamaya başladığında düğüne kendi küçük tuhaflığını bile eklemişti. Sadece rahat etmeye mi çalışıyordu yoksa bir fıçı bira partisi mi veriyordu anlayamadım. Her iki durumda da, zaten gösteriyi çalıyordu, sahneye çıkmaya çalışıyordu.

Kız gibi sırıtarak ona baktım.

Kalabalık patladığı anda Bob Amca Cookie'yi koridora geri götürdü, bu da benim işime yaradı çünkü yemekler orada duruyordu.

Tabaklarımızı doldururken Gemma'ya "İtiraf etmeliyim ki," dedim, "iyi iş çıkardın." Ben ızgara somonlu lahana salatası ve peynirli makarna ile doldurulmuş zarif bir fincan seçtim. Balkabaklı mus, tiramisu ve çikolatalı trüf mantarı için yer bırakmam gerekse de, bunları kesinlikle tekrar yiyeceğim. Ve düğün pastası! Düğün pastasını unutamazdım!

Gemma düğünün tantanasının çoğuna karar vermişti. Süslemeler. Yemek türüne. Cookie'nin gününü bu kadar özel yapan tüm ekstra şeyleri. Ona borçluydum. Artık onunla yaşayamazdım.

"Teşekkürler, abla." Beni şakacı bir şekilde omuzladı. Sevgilisi Wyatt, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Reyes yakınımdaydı, yani hemen yanımdaydı, bu yüzden iyi yapmak zorundaydım. "Berbat bir şey. Her otuz saniyede bir işemek zorundayım. Ayak bileklerim şişti. Hiç beklemediğim bir anda salyalarım akıyor. Ve canım melba tostu üzerinde sardalya ve yeşil biber çekiyor."

Wyatt dehşet içinde bakma nezaketini gösterdi ama Reyes sırıtmakla yetindi ve benim çektiğim acı yerine yemeğe odaklandı. Alçak herif.

Gemma bana "Sardalyadan nefret ediyorsun," dedi.

"Aynen öyle. Sanki artık ben değilim ve biri -ya da bir şey- bedenimi ele geçirmiş gibi." Nefesim kesildi. "Bu *Vücut Hırsızlarının İstilası!*"

Gemma kıkırdadı. "Sanırım buna hamile olmak deniyor."

Reyes tabaklarımızı masaya götürürken, "Benim çektiğim acı kimsenin umurunda değil," dedim.

Gemma ve Wyatt bizi takip etti. "Umursuyoruz," dedi Gemma. "Sadece çok değil."

Çok tatlıydı.

Öğleden sonra ilerledikçe, Reyes ve ben arkamıza yaslanıp Cookie'yi iş başında izledik. Hayatında bir kez olsun, en iyi arkadaşım mutlak ilgi odağı olmuştu. Ve parlıyordu.

Reyes bana "O gerçekten bir şey," dedi.

Ona döndüm, onu ve Ubie'yi izlerken gözleri takdirle parlıyordu. "Biliyor musun, ne zaman böyle bir şey söylesen sana biraz daha aşık oluyorum."

Parıldayan bakışları şaşkınlıkla üzerime çevrildi. Ama çabucak toparlandı, beni içine çekerken ifadesi daha da yoğunlaştı. İçim daraldı.

"Bob Amca'nın sağdıcı olduğun için sana teşekkür etmek istedim."

Cevap vermedi. Bakışları ağzıma düştü ve sıcaklığı tenimde tüyler ürpertirken orada oyalandı. Bir parmağını elbisemin eteğinin altından geçirip dizimin üzerine koydu. Dokunuşu kalçamdan yukarıya doğru bir zevk ürpertisi gönderdi ve nether bölgelerime yerleşti. O kadar karanlık ve şehvetliydi ki, bu an çok uzun sürmedi. Onun dikkatini çekmek için yarışan çok fazla kadın vardı ve ben onların yüzsüzlükleri karşısında donup kaldım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gittiğimiz her yerde böyleydi. Bir yerlere gittiğimizde. Bir tanesi ön tarafa gidip lastiklerini kontrol etmek istedi.

Adamım, Cookie'nin doğurgan bir akrabaları varmış.

Çoğu insan kaynaşmak için dışarıda kaldı. Neyse ki arka tarafta çok fazla ayrılan yoktu. Çoğunlukla ön bahçedeydiler. Reyes masaların toplanmasına yardım ederken, o sırada onların ilgisini çekmek için yarışan Cookie'nin ikinci kuzenlerinin üzüntüsüne rağmen Swopes ve Osh ile, sonra da yakın arkadaşım Pari ve sevgilisi Tre ile sohbet ettim. Cookie ve Bob Amca pastayı kestikten sonra Quentin ve Amber'ı aradım. Quentin'e önceden tercüman isteyip istemediğini sormuştuk, o da hayır dedi ve zaten kimsenin sözleri dinlemediğini söyledi. O sadece törenin tadını çıkarmak istiyordu. Asıl istediği şey fısıldayarak -yani kimsenin göremeyeceği bir yerde küçük bir işaretle- Amber'la her şey boyunca ileri geri konuşmaktı. Birlikte kesinlikle çok sevimliydiler.

O öğleden sonra karşılaştığım bir sonraki engel dört ayaklıydı. Reyes ve benim dışarıda olmamızdan heyecan duyan ve bunu çıldırmak için bir işaret olarak gören Artemis, meth kullanan bir gerbil gibi etrafta koşturuyor, hala izlediğimizden emin olmak için ara sıra dönüyordu. İzlemiyorsak Tanrı yardımcımız olsun. Ne zaman arkamızı dönsek, saldırıyordu. Bu çoğu kişi için iyiydi ama Reyes, Osh ve benim için çok katıydı. Konukların arasından büyük bir rahatlıkla geçerken, neredeyse beni yere seriyordu. İki kez. Benim ve Beep'in güvenliğinden korkan Reyes beni daha fazla yiyeceğin beklediği içeri götürdü ve

Konuklar etrafta durup sohbet ediyor, yemek yiyor ve genel olarak öğleden sonranın tadını çıkarıyorlardı. Ama ona başka bir yerde ihtiyaç duyulmadan önce orada fazla kalmamıştık.

Meğer Cookie'nin benim bilmediğim bir sürü ailesi varmış. Hepsi teyzeleri, amcaları ve kuzenleriymiş. Kardeşi yoktu ve anne babası yıllar önce vefat etmişti ama yine de gerçek bir kanka gibi onu temsil etmeye gelen aileleri vardı. İkinci dereceden kuzenleri bile vardı. Reyes, Osh ve Garrett'ın şimdiye kadar gördükleri en lezzetli varlıklar olduğuna karar vermiş beş genç kadın. Quentin ve Pari'nin uzun boylu su içicisi Tre bile Çapkın Beşli'den muaf değildi. Ben de onlarla birlikteydim ama Quentin'le göz göze geldiğinde birinin hayatından endişe ettim. Amber'ın tüyleri iğne gibi diken diken oldu ve diğer kızın eve tüm saçlarıyla dönemeyeceğinden korktum. Ya da tüm uzuvlarıyla. Ya da iki gözüyle. Ya da tam bir diş setiyle. Böyle bir senaryoda pek çok vücut parçası kaybolabilirdi.

Neyse ki Reyes bu yüzleşmeyi geçiştirdi ve Amber Quentin'i konukların çoğundan uzakta, sessiz, küçük bir masaya götürdü. Ama bu Reyes'i tekrar mücadelenin içine soktu. Beşinin ona adeta saldırmasını izledim, her biri bir diğerinden daha yakın olmaya çalışıyordu. Şaşırdığımdan değil ama her şeyi sineye çekti. Hayatı boyunca bu tür bir ilgi görmüştü.

Ve içeriden izlediğimi biliyordu. Onların ilgisine katlanırken pencerenin önünde oturuyordum ama ben izledikçe o da bana daha çapkın bakışlar atıyordu. Daha fazla göz kırptı. Daha fazla orantısız sırıtışlar takındı. Hepsi oldukça büyüleyiciydi ama beni etkileyen, neredeyse orgazmik bir mutluluğa sürükleyen öldürücü hareket, misafir denizinin ötesinden bana bakıp uzun, durgun bir bakış attıktan sonra alt dudağını dişlerinin arasından içeri çekmesiydi. Bu hareketin seksi olduğunu söylemek, bir tsunamiye okyanusta bir dalgalanma demek gibi olurdu.

Ayağa kalktım ve dışarı açılan kapıya doğru yürüdüm, ona içeri girmesini emretmeme beş saniye kalmıştı ki bir kadın sesi duydum.

"Selam, balkabağı kafa."

Döndüğümde Lillian teyzemin arkamda durduğunu ve omzumun üzerinden beni görmeye çalıştığını gördüm. Lil teyzem 60'lı yıllarda ölmüştü. Yarı dünya gezgini yarı hippiydi. Etrafımızda çok fazla insan olduğu için, akıl hastası gibi görünmeden onunla konuşabilmek için telefonumu kulağıma götürmekten başka çarem yoktu.

"Lil Teyze," dedim ve kimse bizi görmeden ona hızlıca sarıldım. "Ne zaman döndün?"

"Şimdi, tatlı yanaklar. Bu şamata da neyin nesi?" "Cookie

bugün evlendi."

"Kurabiye?"

Başımı salladım. "Bob Amca'yla evlendi."

Lil Teyze bu düşünce karşısında sevinçle kıkırdadı. "O çocuğun evlenme zamanı gelmişti. Yedi yaşındayken yaşadığı yoğurt olayından beri onun için endişeleniyorum."

Sormaya cesaret edemedim. "Peki, ne kadar kalacaksın?"

"Sen patlayana kadar, sanırım. Herkesin övgüyle bahsettiği kızı görmem lazım. Her yer zıplıyor. Kimse onun hakkında konuşmayı bırakmayacak. Her ihtimale karşı çevik kuvvet polisini bile çağırmak zorunda kaldım."

Hiçbir fikrim yok.

"Bu harika Lil Teyze. Beep geldiğinde burada olacağın için çok heyecanlıyım."

"Rusya'nın yedinci Çarı ile çıplak yüzmeye gitme şansını kaçırmak zorunda kalmış olsam da bunu kaçırmazdım." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Şimdi, senin seksi sevgilin nerede? Uzun boylu, esmer ve bakmaya doyamayacağım birine ihtiyacım var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Bu taraftaki erkeklerin gözleri her zaman kolay değildir."

Hafifçe güldüm. "Tam şurada, Cookie'nin ikinci kuzenleri tarafından rahatsız ediliyor."

"Mükemmel. Ben de onlara katılacağım."

Lil Teyze ortadan kaybolup Reyes'in arkasında belirerek kıçını sıkmaya başladığında neredeyse iki büklüm oluyordum. Bana baktı, sanki bu olayla bir ilgim varmış gibi yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. Endişelenecek bir şey yoktu. Lil Teyze çok geçmeden Osh'u fark etti, Osh da Chardonnay'i fazla kaçırmış yaşlı bir kadını savuşturuyordu. Ama en iyi kısmı neydi? Reyes kızardı ve ben biraz daha düştüm.

4

BAZEN HAYATIMIN AMACININ BAŞKALARI İÇİN
UYARICI BİR MASAL OLMAK OLUP OLMADIĞINI
MERAK EDİYORUM.
-T-SHIRT

Gün mümkün olan her açıdan çok güzel geçmişti ama bir kişi eksikti: Angel, on üç yaşındaki yardımcım. Hiçbir partiyi kaçırmazdı. Onu çağırmayı düşündüm ama düğünü zaten biliyordu. İsteseydi elbette gelirdi. Kendi evlatlık ailesiyle pek çok şey yapardı. Belki bugün de bir şeyleri vardı.

Yine de bundan şüpheliydim. Angel son zamanlarda garip davranıyordu. Her zamankinden daha fazla. En olmadık zamanlarda çıkageliyor, uğradığında başka bir yerdeymiş gibi davranıyor ve aylardır bana asılmıyordu. Belki de Reyes'le evliliğimi kabulleniyor, birlikteliğimize saygı duyuyordu, sandığımdan daha iyi. Ya da belki hamilelik onu korkutmuştu. Ne zaman beklenmedik bir şekilde uğrasa, Beep'in olduğu yöne bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Onunla bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Ona danışmanlık hizmeti aldırmalıydım. Gerçi durum göz önüne alındığında bu zor olabilirdi. Keşke Gemma ölenlerle iletişim kurabilseydi.

İki saat daha kaynaştıktan sonra konuklar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Cismani oldukları için tam anlamıyla değil ama son tebriklerini sunmaya ve vedalaşmaya başladılar. Neden Cookie ve Bob Amca'dan önce ayrıldıklarını merak ediyordum. Mutlu çiftin

Acımasızca pirinç yağmuruna tutulurken, balayı öncesi balayı mutluluğuna doğru yola çıkmak için. Bu bir gelenekti ve en iyi arkadaşıma ya da amcama bir şeyler fırlatmak pek sık rastladığım bir şey değildi. Attığım her şeyi değerlendirmek niyetindeydim ama gitmiyorlardı. Cookie hâlâ gelinliğini, Ubie de smokinini giymişti ve sanki gitmeye hiç niyetleri yokmuş gibi birbirlerine karışıyor, dans ediyor, yiyip içiyorlardı.

Her şeyden uzaklaşmak istemiyorlar mıydı? Cehennem kadar seksi kocamla yalnız kalmayı o kadar çok istiyordum ki, içim acıyordu. Ama ben ona sahip olmadan önce smokinini değiştirmesini istemiyordum. Smokini üzerinden çıkarmak için kaç fırsatım olacaktı? İki yaşımdan beri kurduğum James Bond fantezilerini yeniden canlandırabilirdim. Ama yakında katılmam gereken başka bir randevu vardı, bu yüzden kıyafet yırtma işi beklemek zorunda kalacaktı. Reyes'in bu kadar meşgul olması muhtemelen iyi bir şeydi. Ara sıra uğruyordu ama dikkatine her zaman orada burada ihtiyaç duyuluyordu. Bob Amca'nın kendisini haksız yere cinayetten mahkûm ettiği gerçeğinden sadece bir kez bahseden inanılmaz bir kadeh kaldırma konuşması yaptı. Bu iyiydi yani.

Büyükannesi olabilecek yaşta başka bir kadın Reyes'in önünü kesip o bana ulaşamadan dikkatini çekmek istediğinde, yüzündeki zoraki gülümsemeye kıkırdadım. Kadın flört etti, kirpiklerini kırpıştırdı ve Reyes'in pazularını onun rahat edemeyeceği kadar çok, yaklaşık on iki kez okşadı. Telefonunu çıkardı ve kadın onunla konuşurken yazmaya başladı, hareketleri abartılıydı. Emin olamıyordum ama kalçası sakatlanana kadar nasıl direk dansçısı olduğunu anlattığını hissediyordum.

Telefonum çaldı. Elbisemle uyumlu narin çantamdan çıkardım ve Reyes'in mesajını okudum.

Beni kurtarmayacak mısın?

Bilmiyorum. Şu an çok eğleniyorum. Mesajlaşmak ister misin?

Telefonunu tutarken bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazladı. Ağaca yaslanıp bir şeyler yazarken ağzının bir köşesi seğiriyordu.

Kesinlikle.
Güzelmiş. Ne giyiyorsun?

Gözleri neşeyle parlıyordu.

Hayvan desenli boxer ve çizgili çoraplar.

Bir kahkaha patlattım ve etrafımdaki herkesin dikkatini çektim. Tekrar mesaj attım ama bu sefer dalga geçmiyordum.

Çok güzelsin. Nasıl gerçek olabiliyorsun?

Ayıldı ve kadın kalça protezi ameliyatını anlatırken bir dakika boyunca telefona baktı. En azından benim görüş açımdan öyle görünüyordu. Tam iyileşme sürecine girmişken işaret parmağını kaldırarak kadını durdurdu ve bana doğru yürüdü. Yürürken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı, yürüyüşü sinsi bir panterin yürüyüşünü andırıyordu, smokini de cazibesine cazibe katıyordu ve vücudum karnımın derinliklerinde biriken erimiş bir sıcaklıkla doldu. Uzun bir adımla mutfağa doğru üç adım attı ve önümde durdu.

Başımı kaldırdım ve bakışlarımın onun dolgun ağzının hatlarını, güçlü çenesinin açılarını izlemesine izin verdim.

Bir süre sonra beni kendine çekmek istercesine elini boynuma doladı ama Ashley seslendi.

"Charley Teyze! Reyes Amca! Annem gitmemiz gerektiğini söylüyor."

Birkaç saniye sonra, kız kollarına atladığı anda onu yakalamayı başardı.

"Bu gece kalabilir miyim? Lütfen."

Bianca arkasından yaklaşıp başını bize doğru salladı ve ona karşı gelmeyi aklımızdan bile geçirmemiz halinde tehditkâr bir bakış fırlattı.

Ashley'nin sırtını sıvazladım, Reyes'in boynunu ölümüne kavrayışına hayran kalmıştım. Başını onun omzuna koydu ve bana en güzel dudak büküşünü sundu.

Amador onu almak için öne çıktı. "Reyes Amca'nın hayatında bugün yeterince kadın var," dedi ve kıkırdayarak Ashley'i üzerinden kaldırdı. "Peşinde kabarık turuncu bir kasırgaya ihtiyacı yok." Bütün gün elbiselerimize turuncu demişti, çünkü Ashley turuncu olan hiçbir şeyi sevmezdi.

"Cimmanom," dedi Ashley, pijama partisi yapmadığımız için hayal kırıklığına uğramıştı.

Amador onu yere bıraktığında Bianca elini tutarak, "Charley Teyze'nin dinlenmesi gerek," dedi.

"Birlikte dinlenebiliriz," diye karşı çıktı.

Onu film gecelerimizle şımartmıştım, bundan bir saniye bile pişmanlık duymadım. "Reyes Amca porno çekerken biz de film izliyoruz."

Reyes ve ben ağzımızı birbirine bastırarak çıldırmamaya çalışırken çevredeki herkes sustu. Bu ciddi bir durumdu ve şimdi çıldırmak yanlış olurdu.

"Patlamış mısır, tatlım," dedi Amador. Sonra Bianca'ya baktı. "Tatlım, bu kelimeyi nasıl söyleyeceğini gerçekten öğrenmesi gerekiyor."

Kahkaham daha çok bir homurtu olarak çıktı. Ö r t m e k için öksürdüm. Reyes sırıtmaktan kendini alamayarak başını çevirdi.

"Denedim," dedi Bianca telaşla. "Bak ne diyeceğim, eve gittiğimizde McDonald's'a gideriz. Nasıl olur?"

Bu oldukça büyük bir o l a y d ı . Bianca çocuklarını fast food ile beslemeye inanmazdı.

"Yaşasın!" Stephen koştu, zikzaklar çizdi, sola dönüyormuş gibi yaptı, sağa döndü ve ebeveyn ünitelerinin etrafında dönüp ters yöne doğru ateş etti.

Yönü. Reyes onu tam hızla geçerken yakaladı. Havaya kaldırılıp sonra tekrar Reyes'in kollarına indirilirken kıkırdadı. "Ben de senin gibi hızlı olacağım," dedi Reyes'e.

"Eminim baban daha hızlıdır," dedi.

Amador şakacı bir şekilde alay etti. "Sakın bu saçmalığa başlama. Ben dersimi uzun zaman önce aldım."

Bianca Stephen'ın çıplak ayağını gıdıkladı. "Eğer McDonald's'a gideceksek, ayakkabılarını giymen gerekecek."

Stephen hiçbir zaman büyük bir ayakkabı hayranı olmamıştı. Ya da çorapları. Ya da genel olarak kıyafetleri. Bir keresinde evinden iç çamaşırlarıyla kaçmıştı. Onu sokakta koşarken, dinleyen herkese annesinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylerken bulmuşlardı.

"Bu ayakkabıları sevmiyorum," dedi, çoraplarını giydirmeye çalışan annesinden uzaklaşmak için Reyes'in boynuna doğru kıvrılarak.

"McDonald's'a girdiğinde tabelada ne yazdığını hatırlıyor musun? "Çıplak ayak yok."

Kıpırdanmayı bıraktı ve ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Ben bir ayı değilim."

Bir kıkırdamayla daha mücadele ettim.

Reyes, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

"Evet, gül bakalım, *pendejo,*" diye yaylım ateşi açtı Amador. "Senin zamanın geliyor." "Sabırsızlanıyorum," dedi Reyes bana.

Sarılıp vedalaştık, kalbim Beep için umutlar ve hayallerle doluydu. Reyes'i Ashley ve Stephen ile izlemek hayatımın en önemli anlarından biriydi. Beep'e nasıl davranacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Eğer Amador ve Bianca'nın çocuklarının yarısı kadar çekici olsaydı-

Sonra gerçek yüzüme çarptı. Önce Beep'e, sonra Reyes'e baktım. Onu kısa sürede parmağında oynatacaktı. "Başımız belada olabilir."

Güldü ve beni kollarına çekti. "Hiç şüphem yok," dedi ve beni mutfağın karanlık bir köşesine götürdü.

Kendini içime bastırdığında kıkırdadım. Kulak mememi dişlemek için eğildiğinde nefesim kesildi. "Ben Nevada büyüklüğündeyim. Beni nasıl isteyebilirsin ki?"

"Nevada'yı seviyorum," diye karşılık verdi, sesi öpücükleri kadar derin ve yumuşaktı.

Eğer yanımızda duran bayan olmasaydı, o an mükemmel olacaktı.

"Sen şimdiye kadar karşılaştığım en yaşlı ruhsun," dedi şaşkınlıkla, gözlerini kırpmadan bana bakarken.

"Teşekkür ederim?" Reyes nihayet başını kaldırdığında, "Teşekkür ederim," dedim.

Kadına baktım. Modası geçmiş çiçekli bir elbise giymişti ve belli ki sütyen takmayı unutmuştu. Bir sütyenin ona sağlayacağı desteğe gerçekten ihtiyacı vardı. Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğü zamanlarda çekmecelerimizi karıştırdığını görmüştüm. Banyodaki ecza dolabını karıştırdığından emindim.

"Sen yaşlısın."

Bu hiç de kırıcı değildi. Doğruldum. "Ben sadece-"

"Sen gökyüzündeki yıldız tozundan daha yaşlısın," dedi sözümü keserek. Gözleri cam gibiydi ve o anda karar verdim, artık düğünlerde açık bar olmayacaktı. Delileri ortaya çıkarıyordu.

Reyes sanki dışarıda bir şey dikkatini çekmiş gibi kollarımdan çekildi ve "Gidip Artemis'i kontrol etmem gerek" dedi.

"Artemis mi?" Şaşkınlıkla sordum. Ne zamandan beri ölmüş bir köpeği kontrol etmesi gerekiyordu? Cidden, başını ne tür bir belaya sokabilirdi ki?

"Sen zamanın kendisi kadar yaşlısın."

"Bak," dedim sinirlenerek, "bu bir kızın duymak isteyeceği bir şey değil."

"Sen daha yaşlısın-"

"Vay canına, ne var biliyor musun?" Onu Denise'in temizlik yaptığı mutfağa geri götürürken söyledim. "Burada daha da fazla şampanya var. Kimsenin seni dışarıda olduğumuza ikna etmeye çalışmasına izin verme. Onlara haber ver, tamam mı?"

O sırada Cookie içeri girdi, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

"Lucille, neden gidip Tommy Amca'yı bulmuyorsun? Seni arıyordu."

"Aman Tanrım," dedi kadın, aceleyle dışarı çıktı.

"Çok özür dilerim," dedi Cookie. "Lucille seni bir daha rahatsız etmeyecek. Tommy Amca gideli onlarca yıl oldu. Onu asla bulamayacak."

"Oh, hayır. Nasıl öldü?"

"Oh, o ölmedi. Sadece bir gece toparlandı ve Alaska'nın vahşi doğasında yaşamaya gitti. Hala birkaç yılda bir kartpostal alırız."

"Çok eklektik bir akraba koleksiyonunuz var." Masa örtüsündeki bir lekeyi temizlemeye çalışan Denise'e baktım. "Ama hepimizin öyle değil mi?"

"Hayır, haklısın. Benimki diğerlerinden biraz daha eklektik, bu yüzden çoğuyla daha yeni tanışıyorsun."

"Harikalar. Gerçekten Cook, ama bana kuzenin Lucille'in durugörü yeteneğine sahip olduğunu hiç söylemedin."

"Oh, evet, o... farklı. Hatırladın mı? Sana bir gece birinci kattaki çiftle "Komşunu Becer" oynadığımızı söylemiştim."

"Evet, bana onun farklı olduğunu söylemiştin. Bana durugörü yeteneği olduğunu söylememiştin." Cookie kuşkulu bir bakış attı. "*Durugörü* gibi mi?"

"Evet. Belki Amber'a da öyle geliyordur."

Cookie'nin ifadesi 180 derece değişerek şüpheden dehşete dönüştü. "Dilini ısır. Amber Lucille'e hiç benzemiyor." İçini bir korku dalgasının kapladığını hissettim. "O kadında 1970'lerden kalma Preparat H numune paketleri var."

"Olabilir, ama bu sizin ailenizden geliyor olmalı. Kızınızda çok özel bir şeyler var."

"Evet. Özel. Sadece *o kadar da özel* değil."

Gülmekten kırıldım. "Haklısın. Muhtemelen Lucille'e çok genç yaşta deli damgası vurulmuş. Ama aslında o sadece-"

"Eksantrik," diye bitirdi Cookie. "Anlıyorum. Sadece onun yetenekli olduğunu bilmiyordum."

"Kimsenin bildiğinden şüpheliyim. Ama en azından Amber'ın yeteneklerini beslemeyi biliyorsun. Çiçek açmaya fırsat bulamadan onları bastırmayı ve sonra hemoroid ilacı örnekleri toplayan bir kadın haline gelmesini değil."

"Bundan kaçınmak için her şeyi yaparım." Başıyla Lucille'i işaret etti. Zavallı kadın geride kalan herkese Tommy'yi görüp görmediklerini soruyordu.

"Hey," dedim kaşlarımı çatarak, "senin tek gecelik ilişkine gidiyor olman gerekmiyor muydu? Yani, balayı öncesi balayına?"

Güldü. "Evet, öyleydik ama dışarıda kayıp bir kız var. Önceliği o alıyor."

"Ne?" Vücuduma isabet eden bir kurşundan farklı olarak içimi bir alarm sarsıntısı kapladı. "Cook, hayır. Bugün senin düğün günün. Hiçbir koşul altında çalışmayacaksın. Aman Tanrım, ben bile-"

Telefonum çaldı ve yere baktım. Beklediğim mesajdı.

içi
n. "Gitmem gerek-"

"Gitmek mi?"

"-ama sen balayı öncesi balayına gidiyorsun, ve bu
bir emir."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ciddiyim Cook," dedim aceleyle -yani her zamankinden daha hızlı paytak paytak- yanından geçerken. "Döndüğümde seni görmek istemiyorum."

"Buradan ayrılamazsınız."

Bir kazak aldım, sonra ön kapıdan dışarı fırladım ve tam kapanmadan önce "Git!" dedim.

* * *

Ön taraftaki arabaların yanında aylaklık eden bazı misafirlerin yanından, sohbet etmek için bana el sallamayacaklarını umarak hızla geçtim. Ayrıca benimle varış noktam arasında duran gidenlerle göz teması kurmaktan kaçındım, aralarından dolanarak aylaklara sarhoş görünmemeyi umdum. Cidden, onların evleri yok muydu? Başımı eğdim ve adımlarımı hızlı attım. Gitmem gereken yerler vardı ve Reyes'in geri gelip beni gitmiş bulma riskini göze alamazdım. Kesinlikle beni aramaya gelirdi.

Neyse ki, özellikle izlemediği sürece arka bahçeden ormana girdiğimi görmeyecekti. Doğruca ağaçların arasına girmeye özen gösterdim ve manastırdan yaklaşık yüz metre ötedeki bir bağlantı yoluna giden patikaya gelene kadar ağaçlardan ayrılmadım. Bacaklarım ikimizi taşıyabildiği kadar hızlı koştum, çalıların ve kuru sarı otların arasından yalpalayarak geçtim, ağaç dallarından ve benzerlerinden kaçtım. Onikiler'in kutsal topraklara giremeyeceğini bilsem de, yine de sürekli nöbet tutuyordum. Birden fazla kez saldırıya uğramıştım. Dişleri kalın, güçlü çenelere yerleştirilmiş jiletler gibiydi. Bu tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi.

Uzaktan homurdanmalarını duyabiliyordum, ses arazide alçak bir gümbürtüye dönüşüyor ve bana burada bulunduğumuz aylar boyunca sınırlarda devriye gezmeyi hiç bırakmadıklarını hatırlatıyordu. Sonunda giriş yolu göründü. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe daha da tedirgin oluyordum. Mavi bir sedan park etmişti. Durdum, engebeli zeminde ilerlemekten ayak bileklerim ağrıyordu. Hırıltılar daha da yükselmişti, etrafımdaki ağaçlarda yankılanıyor ve göğsümde yankılanıyordu. Korkumu kontrol etmek için savaştım, yoksa yanlışlıkla kendi cinsiyetinden başka biriyle buluştuğumu bilmesini istemediğim tek adamı çağıracaktım. Tek başıma. Ama bu kolay değildi. Cehennem köpekleri doğrudan çenelerine doğru gittiğimi biliyorlardı. Beni yakalayıp kutsal topraktan çekip çıkarmadan önce sadece birkaç adım daha gidebilirdim. Reyes'in beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha arkama baktım; sonra ona seslendim.

"Buradayım," dedim.

Uzun boylu, altmışlı yaşlarının başında, takım elbiseli ve asker tıraşlı bir adam bir ağacın arkasından çıkıp bana doğru yürüdü.

"Bay Alaniz," dedim beni bir kez daha selamlarken.

"Bayan Davidson. Bunun resmi bir mesele olduğunu fark etmemiştim."

"Bu eski şey mi?" Alay ederek sordum. "Bunu son dakikada giydim." Bana göz kırpınca ekledim: "Aslında en iyi arkadaşım bugün evlendi. Üzerimi değiştirecek vaktim olmadı."

"Anlıyorum ama bu ayakkabılarla bir daha buraya gelmemenizi tavsiye ederim, özellikle de sizin durumunuzda."

"Biliyorum, ama gizlice kaçmak zorundaydım. Bu arada benimle bu şekilde buluştuğun için tekrar teşekkürler."

"Memnuniyetle," dedi, benimle ve gizli buluşmalarımızla ilgili merakı içini kemiriyordu. Bunu hissedebiliyordum ama sormak ona düşmezdi.

Bay Alaniz, manastıra kaçtıktan birkaç hafta sonra tuttuğum özel dedektifti. Babamı kimin öldürdüğünü ilk elden bulmaya çalışamayacağıma göre, bunu yapabilecek birini tutmuştum. Doğru, Bob Amca ve tüm Albuquerque Polis Departmanı bu davanın peşindeydi ama kendimi hiç bu kadar çaresiz, hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Özgürlük benim için eskisinden çok daha fazla şey ifade ediyordu ve öyle ya da böyle kendi soruşturmamı yürütmek zorundaydım. Elimden geleni yapmalıydım ve bu Reyes'in ve Bob Amca'nın isteklerine karşı gelmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bana baktı, sonra da "Neden böyle gizlice buluştuğumuzu sormayacağım ama tehlikede olup olmadığını bilmek zorundayım" dedi.

Tazıların ağır nefes alışlarını dinledim. Keşke bilseydi.

"Hayır," dedim ve bu düşünceyi el sallayarak geçiştirdim. "Kesinlikle olmaz." Ve değildim de. Onun kastettiği şekilde değil. Reyes ya da bize rastlayabilecek herhangi biri tarafından tehlikeye atılıp atılmadığımı bilmek istiyordu.

"Ya yakalanırsan? O zaman ne olacak?"

O zaman ne olacak? "Kocam bana kızardı diyelim, ama hayır, onun tarafından asla tehlikeye atılmazdım. Asla."

Cevabımdan tatmin olmuş görünüyordu ama tedbir için tekrar yanımdan geçti.

"Ne buldun?" Acele etmeye çalışarak sordum. Reyes yokluğumu yakında fark edecekti. Bay Alaniz'le yaptığım gizli görüşmeleri şimdiye kadar anlamamış olmasına biraz şaşırmıştım. Etrafımdaki herkese göre zeki biriydim. O kadar parlaktım ki, gezegenin her yerinden görülebiliyordum. O zaman neden manastırdan kaçtığımı görmedi? Her gün, her dakika nerede olduğumu nasıl bilmez?

Benden on adım ötede bir hırıltı yükseldi. Kıpırdamadan durdum ve ağaçların arasında bir gümüş parıltısının belirip kaybolmasını izledim. Bay Alaniz çenesindeki sarı kirli sakalı kaşırken korku göğsümde sıkıştı. Bir not defteri çıkardı.

Bu noktaya onlarca kez gelmiştim. Hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Manastıra kaçtıktan hemen sonra Oş kutsal alanı kazıklarla işaretlemiş, sonra da sınırı belirtmek için tüm alanın etrafına ip geçirmişti. Ya sınıra düşündüğümden daha yakındım ya da Oş'un hesaplamaları yanlıştı.

Bir zebaninin kasları ağaçların gölgesinde yuvarlanırken bir gümüş parıltısı daha gördüm. Nefes alışını duyabiliyordum, bu da istemsizce geri çekilmeme neden oldu ama mesafesini korudu. Bir anlaşmamız olduğu sürece, çığlık atarak manastıra geri koşma ihtiyacı hissetmedim ama omuzlarıma ve boynuma bir huzursuzluk yerleşti, duyularım yüksek alarmdaydı.

"Amcan doğru yolda," dedi Bay Alaniz.

Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. "Ne açıdan?"

"Haklıymışsın. Son karşılaşmamızdan sonra burayı gözüme kestirdim." Üstümüzdeki başka bir küçük bağlantı yolunu işaret etti. "Orada bekledim ve

Tabii ki bir adam geldi ve tam şu anda park ettiğim yere park etti." Başıyla arabasını işaret etti ve heyecandan tüylerim diken diken oldu. "Onu takip edebildin mi?" diye sordum. Tüm polis departmanı bu adamı arıyordu ama o bir hayalet gibi görünüyordu. Şu ana kadar.

"Öyleydim."

Alkışladım. Aylardır aldığımız ilk iyi haberdi bu. Görünüşe göre, bir adam hayatım boyunca beni takip etmiş. Babam bunu anlamış ve öldüğünde adamı takip ediyormuş. Babamın çektiği fotoğrafları bulduk ama kimliğini asla tespit edemedik. Yani babam onu izleyebilse de, biz adamın bir mil yakınına bile yaklaşamadık. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Bir gün Beep ve Artemis'i gezdirirken bağlantı yoluna park etmiş bir araba görene kadar ortadan kaybolup kaybolmadığını merak etmeye başlamıştım. Kafamı kaldırdığım anda sürücü arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı ama onu babamın çektiği fotoğraflardan tanıdım.

Babam kaybolduğunda, kaldığı otel odasında bir sürü başka fotoğrafla birlikte bu fotoğrafları da bulduk. Büyürken çekilmiş fotoğraflarım. Bazıları babamın ölümünden sadece birkaç gün öncesine aitti ve bu adamı bulduktan kısa bir süre sonra ölmesi tesadüf olamazdı. Her kimse, babamın ölümüyle bir ilgisi olabilirdi. Olmasa bile, doğduğum günden beri beni neden takip ettiğini gerçekten bilmek istiyordum.

"Ama dahası da var. Haklıydın, sen çok küçükken çekilmiş fotoğrafların var, onu dairesine kadar takip ettiğimde pencereden birkaç kare çekmeyi başardım. Tıpkı dediğin gibi, senin resimlerini, makalelerini, yıllık fotoğraflarını, neredeyse tüm hayatını duvarlarına yapıştırmıştı, ama bazıları sen doğduktan hemen sonrasına aitti."

"Ve?"

"Ve sizi o kadar uzun süredir takip edecek kadar yaşlı değil. Otuzlu yaşlarında bile değil. Beş yaşında takip etmeye başlamadıysa, işin içinde başka biri var demektir. Hem de çok uzun zamandır."

Haklıydı ve içimden bir ses kimin, daha doğrusu neyin

-Bu işin arkasında.

Bay Alaniz bana bir fotoğraf uzattı.

Başımı salladım. "Bu o. Babamın güvenlik kamerası fotoğraflarındaki adam bu."

"O zaman haklıymışsın. Vatikan için çalışıyor."

Biliyordum. Eski bir müvekkilim, Peder Glenn, Vatikan'ın doğduğumdan beri hakkımda bir dosya tuttuğu gerçeğinin ipuçlarını vermişti ama neden? Ve eğer babam gerçeği öğrenseydi, Kilise onu öldürtür müydü? Birkaç fotoğraf yüzünden mi? Her iki durumda da, bu adamın varlığına dair kanıta ihtiyacım vardı. Ve adresine.

Ama önce, "Vatikan için çalıştığından nasıl emin olabiliyorsunuz? Kanıtınız var mı?"

"Bir kere faturalarını ödüyorlar," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ayrıca haftada bir kez İtalya'daki bir numaradan aranıyor, Vatikan'daki bir ofise kayıtlı bir numara. Vatikan hakkında pek bir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim ama eminim birkaç düzine departmanları vardır. Ancak bu numaranın hangisine kayıtlı olduğunu tespit edemedim."

"Peki onlardan bir telefon aldığını nasıl öğrendiniz?" Sonuçlarını beğenerek sordum.

"Garipti. Adam telefonunu bir restoranda masanın üzerine bırakmış," dedi dişlerinin arasından yalan söyleyerek. "Telefonu ona götürdüğümde, yanlışlıkla gelen tüm aramalarına göz atmıştım. Ve mesajlarını okudum."

"Şu garip olaylardan biri mi?"

"Aynen öyle." Bana bir zarf uzattı. "Ve tüm bu bilgiler bu zarfın içinde olabilir de olmayabilir de."

"Olumlu düşünmek zorundayım," dedim, onu ondan aldım, şimdiden manastıra gizlice sokmanın yollarını arıyordum. "Onunla babam arasında bir bağlantı buldun mu? Onu babamın ölümüyle ilişkilendirebilecek bir şey?"

"Hayır, yapacağını da sanmıyorum." "Neden?"

"Birini öldürüp cesedini depoda bırakacak bir tipe benzemiyor."

Babamın nasıl bulunduğunu hatırlayınca içim ürperdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Başlangıç olarak o bir vegan. Veganların çoğu şiddete başvurmaz. Ve ayini asla kaçırmaz."

"Mantıklı. Vatikan için çalışıyor."

"Bence onun tek görevi gözlemlemek ve rapor vermek. Bazı nedenlerden dolayı Vatikan seni çok yakından izlemek istiyor. Bu adamdan katil gibi bir his almıyorum."

İçgüdülerine güvenerek başımı salladım. "Sanırım bir adın yok?"

"Howard, eğer gerçek adı buysa."

"Howard mı?" Biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum. Alberto ya da Ceasario gibi egzotik ve İtalyan bir isim bekliyordum. Ama Howard?

"Howard Berkowitz."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

Sırıttı. "Hayır. Bu onun kullandığı isim."

"Tamam, bunu gözden geçireceğim. Bu arada, Howard'ı alıp buraya getirmeni istiyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Üzgünüm Bayan Davidson, ama ben insan kaçırmam."

"Kaçırmayı kastetmiyorum. "Kaçırmak" çok ağır bir kelime. Yani kandırmak.
Teşvik et. Belki de onu yatağa at."

"Tekrar söylüyorum, bunu yapamam. Daha iyi bir fikrim var."

"Daha iyi bir fikir olamaz," dedim sönerek. Ben de onun etik anlayışının benimkiyle aynı seviyede olduğunu düşünüyordum: neredeyse hiç yok.

"*APD dedektifi olan* amcana söylesek de en azından adamı getirip sorgulasa nasıl olur?"

Ayağımın dibindeki bir taşa parmak bastım. "Bu işe yarayabilir ama ben orada olamayacağım."

"Gerçeğe ulaşması için amcana güvenmiyor musun?"

Yalan söyleyip söylemediğini anında anlayabilecekken değil, ama bunu Alaniz'e söyleyecek değildim. "Hayır, biliyorum. Sanırım söylemek zorundayım. Ama bu bilgiyi amcama benim de işin içinde olduğumu öğrenmeden ulaştırmalıyız."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Mükemmel." En azından doğru yönde atılmış bir adımdı. Benim için bir arama ekibi göndermediklerinden emin olmak için bölgeyi taradım. Buraya kadar her şey yolunda. "Peki, konuştuğumuz diğer şey ne olacak?"

"Hangisi?" diye sordu, sesi eğlence doluydu.

Benim için aynı anda birkaç dava üzerinde çalışıyordu. "Kardeş olayı."

"Ah." Not defterini karıştırdı.

Bu işin zor kısmıydı. Reyes'in araştırmamı istemediği kısım. Bay Alaniz'in güvenliğim için duyduğu korkuların gerçek olabileceği kısım. Reyes bana asla zarar vermezdi ama kocam onun geçmişini araştırdığımı öğrenirse yoldan geçen herhangi bir talihsiz için aynı şeyi söyleyemezdim.

5

BAZI GÜNLER HAYATIMA DÖNÜP BAKIYORUM.
VE HALA HAYATTA OLDUĞUM IÇIN ÇOK ETKILENDIM.
-T-SHIRT

Reyes, nam-ı diğer Rey'aziel, benimle birlikte olmak için dünyaya gelmeye karar verdiğinde, onu büyütmek için harika bir çift seçmişti. Ya da bana anlatılan hikaye bu. Ama bebekken kaçırılmış. Onu yetiştiren canavar Earl Walker tarafından kaçırıldığını sanıyordum. Manastıra sürgün edilmeden hemen önce Earl'ün onu kaçırmadığını öğrendim. Albuquerque'deki bir çift, Foster'lar kaçırmış. Onu Kuzey Carolina'da bir dinlenme tesisinden kaçırmışlar.

Earl Walker'ın onu nasıl ele geçirdiği biraz daha az açıktı. Belki de Foster'lar yakalanacaklarından korkup onu Earl'e satmışlardı ve şimdi bir oğulları daha vardı. Bay Alaniz'den iki şeyi öğrenmesini istemiştim: Birincisi, Foster'ların oğulları olduğunu iddia ettikleri adam gerçekten oğulları mıydı, yoksa onu da mı kaçırmışlardı? İkincisi, Reyes'in kaçırıldığı çift kimdi, başlangıçta ailesi olarak seçtiği çift?

Sonuncusu tek bir şeye dayanıyordu: O çift otuz yıl önce bir çocuk kaybetmişti. Kalpleri hala kırıktı, hayalleri paramparçaydı ve oğullarının büyüyüp harika ve onurlu bir adam olduğunu bilmelerini istedim.

Çünkü Reyes'in kaçırıldığı zaman dilimini ve bölgeyi biliyordum - yaklaşık otuz yıl önce Kuzey Carolina'da bir mola yeri

Alaniz için öz ailesini bulmak zor. Ama onları aradığımı bilseydi Reyes çok kızardı. Bana öyle söyledi, onları aramayacağıma dair söz verdirdi ama Beep'e hamile kaldıktan sonra, bir ebeveyn ile çocuk arasında var olan bağı bildikten sonra, oğullarının ölü mü diri mi olduğunu merak ederek mezarlarına gitmelerine izin veremezdim. Mutlu olup olmadığını. Acı çekip çekmediğini.

Onun gerçekten acı çektiğini bilmelerine gerek yoktu. İnanılmaz derecede. Ama onun hayatta, sağlıklı ve mutlu olduğunu bilmeleri gerektiğini hissediyordum... en azından şimdilik. Umarım ne yaptığımı öğrenmez ve uzun bir süre daha mutlu kalırdı. İşine karışmam onun isteklerine büyük bir saygısızlıktı ama Beep'i kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Onun hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu ve benim ona ne olduğunu bilmediğimi hayal bile edemezdim. Hiçbir ebeveyn bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı ve eğer bu kocamın gazabını göze almak anlamına geliyorsa, öyle olsun. En azından oğullarının ne kadar harika bir adam olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyabilirdim.

Bay Alaniz Reyes'in gerçek ailesinin kim olduğunu öğrendiğinde bir plan yaptım. Tarafsız bir özel dedektiften geliyormuş gibi bir mektup yazdım ve isimsiz olarak gönderecekti. Onlara Reyes'in adını, nerede yaşadığını ya da neler yaşadığını söylemedim. Onlara sadece gerekli olanları anlattım, onları rahatlatacak ve hayatlarına devam etmelerini sağlayacak kadarını.

Ya da umut buydu.

"Foster'ların oğlunun rengine ve yaşına bakılırsa, Foster'ların onu evlat edindiği dönemde kaybolan üç çocuktan biri olduğundan oldukça eminim."

"Güya Fosterlar tarafından evlat edinilmiş. Öyle olmadığına emin misin?"

"Evlat edinme ajansı artık faaliyette değil, ancak öğrenebildiğim kadarıyla sadece birkaç aydır faaliyettelermiş ve üç evlat edinmeye aracılık etmişler."

"Üç mü?"

"Aynen öyle. Ama itiraf etmeliyim ki, iyi birine benziyor. Bu konuyu açmak istediğine emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Solucanları severim. Ve eğer onu kaçırdılarsa, öz ailesinin bunu bilmeye hakkı var. Onun da bilmeye hakkı var. Bekle, sence biliyor mudur?"

"Bundan şüpheliyim. Kayıtlarına göre sadece birkaç haftalıkmış."

"Tamam, peki, bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz. Diğer çocuk ne olacak?

şey?"

Reyes'in öz ailesine oğullarının hayatta ve iyi olduğunu, onun onurlu bir adam olarak yetiştiğini bilerek rahat edebileceklerini söylediğim o mektubu yazmak beklediğimden çok daha zor oldu. Emily Post'un hiçbir kitabında kayıp bir çocuğun kederli ailesine oğullarının iyi olduğunu nasıl söyleyeceğime dair bir şey bulamadım.

Sonra Reyes'in onlarla irtibata geçmemi yasakladığı küçük bir pürüz çıktı, ben de geçmedim. O mektubun gönderilmesiyle hiçbir ilgim yoktu. Bay Alaniz yaptı. Tabii ki Bay Alaniz'e Reyes'in dikenleri kesmek gibi bir alışkanlığı olduğundan bahsetmeyi unuttum. Aşk çöreğim zaten bunu bir milyon yıl geçse de öğrenemezdi. Bu iyi bir şey, çünkü eğer öğrenirse, öfkesinin gücü dünyanın bu tarafını yok edebilirdi. Neyse ki izlerimi çok güzel gizledim.

"Onlardan bahsetmen çok komik."

"Onlar mı?" Ben sordum.

Boğazını temizledi. Elindeki başka bir zarfı inceledi. Omzunun üzerinden baktı.

"Bay Alaniz?"

"Kocanızın öz ailesi." "Mektubu sen mi

gönderdin?"

"Evet. Evet, yaptım." Ani rahatsızlığı beni biraz endişelendirdi.

"Ve?"

"Buradalar." "Kim

geldi?"

"Kocanızın öz ailesi."

Sözlerinin aklımda yer etmesi uzun bir an aldı. Anladığımda, saunadan çıkarılıp donmuş bir göle atılmaya benzer bir şok vücuduma çarptı, ona bakarken sinir uçlarım tüm motorları ateşledi.

Gergin bir hareketle başını kaşıdı. "Onlar... benim asistanım-" "Lütfen

bana şaka yaptığını söyle."

"-Yazdığın mektuba bir iade adresi koy." "Hayır."

"Evet. Ve-"

"Hayır."

"Evet, öyle yaptı."

"Hayır." Ayaklarımın altındaki zemin eğildi. "Lütfen

hayır." "Bayan Davidson, FBI'ı aramakla tehdit

ettiler-"

Etrafımdaki her şey bulanıklaştı ve aylardır ilk kez neredeyse bayılıyordum. Ama kimse bana vurmamış, ilaç vermemiş ya da arabasıyla üstümden geçmemişti. Bu doğaldı. Dehşet, endişe ve dehşetin kaynayan bir bileşimiydi bu.

"-Eğer neler olduğunu açıklamazsam. Oğullarını nasıl bildiğimi. Bunu istemeyeceğinizi biliyordum, bu yüzden açıklayabileceğinizi

düşündüm ve-" Görüşümün kenarları karardı. Beni öldürecekti. "-

Bir çeşit program üzerinde çalış."

Bekle! Hamileydim. Hatta onun çocuğuna! Beni öldüremezdi. Bu her yerde yasa dışıydı.

"Biliyor musun, belki de kocana nazikçe söyleyip daha sonra tanıştırabilirsin. Bir şişe şarap eşliğinde."

Yer a l t ı m d a n kaymadan önce hatırladığım son şey dünyanın ne kadar kabarık olduğuydu. Sonra her şey karardı.

* * *

"Onu arabama götürelim."

Bir kol omuzlarıma dolandığında inledim. Sonra bir başkası bacaklarımın altına girdi ve ardından ağırlıksız hale geldiğimde zor bir inilti duydum. Göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Bay Alaniz beni kollarına aldı ve diğer iki kişinin yardımıyla beni taşımaya başladı.

Kaçırılıyordum!

Hayır, bekle, bu daha kötüydü. Sınırın ötesine götürülüyordum. Beni zamansız ölümüme yaklaştırırken etrafımda derin, zengin hırıltılar gürledi.

"Bekle," dedim, sisin içinden göz kırpmaya çalışarak. "Bekleyin Bay Alaniz, beni yere bırakın. Ben iyiyim."

Kendini bir dizinin üzerine indirdi. "Emin misin?" "Evet, iyiyim."

Beni yere indirdiği anda geri çekildim. Cehennem köpekleri benden birkaç santim uzaktaydı. Bana saldırabilir ya da bir ayağımdan tutup beni sürükleyebilirlerdi ama yapmadılar. Yine de hırladılar. Çeneleri kırıldı, dişleri her korkunç sözle birbirine çarptı.

Ayağa kalktım ve Reyes'in öz annesi olduğunu tahmin ettiğim kadınla yüz yüze geldim. Çok güzel bir kadındı. Yumuşak sarı saçları ve yumuşak gri gözleriyle, olanlarla yaşamanın stresine rağmen zarif bir şekilde yaşlanmıştı. Acıları çok büyük olduğu için başka çocukları olmamıştı. Ya da benim tahminim buydu.

"Bayan Loehr," dedim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak.

"Oğluma ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, yüz hatları aniden sertleşmişti ve buna inanabileceğinden emin olmadığını söyleyebilirdim. Eğer inanabilseydi

bunca yıldan sonra umutlanmasına izin verdi. "Ryan'a ne olduğunu biliyor musun?"

Doğduğunda adı buydu: Ryan Alexander Loehr. Göbek adının tamamen aynı olması ve ilk adlarının üçünün de -doğum adı, şimdiki adı ve göksel adı olan Rey'aziel- *R ile* başlaması ilk öğrendiğimden beri aklımı kurcalıyordu.

Omzumun üzerinden manastıra doğru baktım, çatı bulunduğum noktadan zar zor görülebiliyordu. Henüz kimse yokluğumu fark etmemiş olsa da, fark etmeleri çok uzun sürmeyecekti. Geri döndüm. Bay Loehr. Koyu renk saçları ve kahverengi gözleri vardı, bu da Reyes'in rengini açıklayabilirdi, çünkü hiçbir özelliğini öz ailesinden almamıştı. Sadece gerçekten Lucifer'e benzediğini varsayabilirdim. Kesinlikle yeterince yakışıklıydı. Ama onları uzak tutmalıydım. Kısa bir süre için bile olsa.

"Oğlunuz olduğuna inandığım adamla evli olduğumu söyleyerek başlayayım."

Bayan Loehr küçük bir eliyle ağzını kapattı, gözleri şimdiden parlıyordu.

"Eğer Albuquerque'ye geri dönersen, söz veriyorum seninle temasa geçeceğim. Bunu Reyes'e yavaş yavaş anlatmam gerekecek."

"Reyes mi?" dedi, sesi yumuşaktı. "Adı Reyes mi?"

Soyadını vermedim. Açıklamama fırsat kalmadan oğullarını Google'da aratıp bir şeyler bulmalarını istemedim.

"Lütfen bana güvenir misiniz ve ben kocama ne yaptığımı söyleyene kadar FBI'ı aramaz mısınız?"

Bay Loehr, "Mektubu siz yazdınız," dedi.

"Ben yaptım." Ellerimi karnımın üzerine koydum. "Oğlunun hayatta ve iyi olduğunu bilmeni istedim. O çok güzel, harika ve tanıdığım en muhteşem insandı."

"Anlamıyorum," dedi Bayan Loehr. "Neden bizimle irtibata geçmedi? Neden ona bizi bulduğunuzu söylemediniz?"

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. "Seninle temas kurmama şiddetle karşı çıktı."

İfadem onu incitti. İçinden keskin bir sızı geçtiğini hissedebiliyordum.

"Düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil."

"O zaman neden?" diye sordu.

"Çünkü artık seni hak etmediğini düşünüyor."

"Ne?" Kızın yüzü şaşkınlığını gösteriyordu.

Elini kendi elime aldım. "Sana yalan söylemeyeceğim. Zor bir hayatı oldu. Çok zor bir hayat."

Hıçkırmamak için ağzını birbirine bastırdı.

"Neler yaşadığını bilmeni istemiyor. Zaten hissetmeniz gerekenden daha fazla suçluluk hissetmenizi istemiyor."

Bay Loehr bir kolunu omuzlarına doladığında ağzını tekrar kapattı.

"Lütfen bana inanın, sizinle iletişime geçtiğimi öğrendiğinde hiç mutlu olmayacak."

"İyi olacak mısın?"

"Evet. Sert bir şey yapmayacaktır. Belki, ne bileyim, öfkelenip kaçabilir ya da erkeklerin yapmayı sevdiği başka bir şey yapabilir, ama hepsi bu. Benim üzerime titrer."

"Sadece-?" Bay Loehr söze başladı ama içinden geçen duyguların ağırlığıyla sesi çatallaştı. Nefesimi kesti.

"Onun bir resmini görebilir miyiz?" Bayan Loehr söyledi.

"Tabii ki." Cep telefonumdan fotoğraflarımı açtım, onun yarı çıplak olmadığı bir fotoğraf bulana kadar kaydırdım ve onlara uzattım.

Nefesleri kesildi. İkisi de.

Seçtiğim resimde, üzerinde güzel bir düğme vardı. Sıradan ama güzeldi. Gerçekten, gerçekten, gerçekten güzeldi. Hepsi öyleydi.

Bayan Loehr inanamayarak ekrana dokundu. "Sal amcana benziyor."

"Daha çok büyük büyükbabama benziyor."

Belki de gerçekten bir aile benzerliği vardı. Evliliğimi riske atmadan onlarla toplum içinde konuşabileceğim bir noktaya geldiğimizde, aile albümlerine tam erişim için ısrar edecektim.

"O çok güzel," dedi, sesi kederliydi.

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum," dedim, tamamen ciddiydim. Bayan Loehr hüzünle gülümsedi. "Ne zaman? Onunla ne zaman tanışabiliriz?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırdım, sonra "Bana iki gün verirseniz, söz veriyorum yola gelecek" dedim.

"O bizim torunumuz mu?" diye sordu ve bu soru beni ayak parmaklarıma kadar sersemletti.

Ellerimi yine huşu içinde bebeğimin karnında gezdirdim. "Evet," dedim, birden Beep'in gerçek büyükanne ve büyükbabası olacağı için heyecanlandım. Denise sayılmazdı. "Evet, öyle."

"Alabilir miyim?" Tereddütle bir adım öne çıktı. "Elbette."

Sanki Buda'ymışım gibi eliyle karnımı okşadı. Ki bu mantıklıydı. Kendimi Buda gibi hissediyordum.

"Adı ne?"

"Şey, Beep. Şimdilik."

İkisi de hafifçe güldü. Bay Alaniz bile güldü.

"Tamam, daha fazla kalmak isterdim ama işemem lazım."

"Elbette," dedi Bayan Loehr. Eğildi ve bana hızlıca sarıldı. Bay Loehr de aynısını yaptı ve ben üçümüzün içinde dolaşan duygulardan bunalmıştım. Onunla konuşana kadar bunu Reyes'ten nasıl saklayacaktım? Onunla gerçekten konuşana kadar.

Bay Loehr bana kartvizitini verdi. "Telefon numaram orada yazıyor. Louisiana'daki Marriott'ta kalıyoruz."

"Tamamdır. Onunla konuştuktan sonra sizi arayacağım."

"Ona söyler misiniz-?" Bayan Loehr başladı. "Onu sevdiğimizi söyler misiniz? Onun için sadece en iyisini istiyoruz."

"Kesinlikle."

Üstümüzdeki bağlantı yoluna giden patikayı tırmanışlarını izledim. Bay Alaniz'in arabasına bindiler ve ben bir başka histeri dalgasıyla savaşırken uzaklaştılar.

Reyes'e nasıl söyleyecektim?

Sınırın hemen ötesinde volta atan, derileri göldeki gümüş balıklar gibi parlayan Onikiler'e doğru baktım. Sadece ara sıra ortaya çıkan parçaları görebiliyordum, kristal yansımalardan oluşan bir serap gibi, ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboluyorlardı, kasları katıksız bir güçle bükülüyor ve yuvarlanıyordu. Ben yaklaştıkça hırlıyorlardı, hırıltıları vahşiydi ve dişleri aç piranalar gibi şaklıyor, benden bir parça koparmak için yalvarıyorlardı. Ne kadar yaklaşabilirdim? Erişimleri ne kadar uzundu? Sınırın ötesine ulaşıp beni kendilerine sürükleyebilirler miydi?

Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Beep'i riske atamazdım ama işaretlerini arıyordum. Osh'a göre, cehennemden gelen tüm yaratıkların bir işareti, ne olduklarının ve güçlerinin nerede yattığının bir sembolü vardı. Belki de işaretlerini görebilirsem, şekillerini çizebilirsem, bu bizi bir şekilde bir cevaba götürebilir diye düşündüm. Araştırmamızda bize yardımcı olabilirdi. Onları nasıl öldüreceğimizi bulmamıza yardım ederdi.

Ama ne kadar yaklaşsam da bir iz göremedim. Neye bakacağımı gerçekten bilmiyordum. Derilerinin gümüşünü gördüm, ama siyahtılar, o kadar siyahlardı ki ışığı kırmak yerine emiyorlardı. Gümüş, kelimenin tam anlamıyla sonsuz karanlığın bir yansımasıydı. Ama bir işaret görmedim. Yine de diğer doğaüstü varlıkların ne gördüğünü henüz görmemiştim. Belki ben olsaydım

Kim olduğumla, ne olduğumla daha uyumlu olsaydım, canavarların içini görebilirdim.

Biri hırladı ve bir gümüş parıltısı daha gördüm, bu sefer jilet gibi dişleri vardı. Bana doğru hamle yaptı ve ayak bileğimdeki botlarımın alçak topuklarına takılarak tökezledim. Sırt üstü yuvarlanmadan önce kendimi yakaladım. Tanrıya şükür, çünkü Beep koordinasyonumdan pek etkilenmezdi.

Tam ayağa kalkmıştım ki arkamdan bir erkek sesi duydum. "Bir itiş, ve sen onların bir sonraki m-yemeği olursun."

İrkilerek döndüğümde Duff'ın arkamda durduğunu gördüm. Yirmili yaşlarının sonlarında, beyzbol şapkası takan, gözlüklü ve kekeme bir adamdı. Onu her zaman sevimli bulmuşumdur. Kekemeliği beni her seferinde etkilerdi. Ama son zamanlarda beni biraz ürkütüyordu. Son zamanlarda bana söylediği neredeyse her şeyin üstü örtülü bir tehdit içerdiğini düşünürsek, nedenini bilmiyorum.

Beni görünce gülümsedi ama arkamı ilk döndüğümde gülümsemiyordu. Birkaç metre ötede, sınırın ötesinde volta atan ve tökezleyerek beni avuçlarının içine almalarını bekleyen, hırlayıp duran canavarların büyüsüne kapılmıştı. Onlara hayranlık duyuyor gibi görünüyordu ama çabucak toparlandı ve sıcak bir ifade takındı.

"Ne yapıyorsun, Duff?"

"Sadece seni kontrol

ediyorum."

"Neden?" Şüpheyle sordum. "Seni Reyes mi gönderdi?"

"Hayır, hayır. Hayır, kendim geldim. Gittiğini gördüm. Başının belada olabileceğini düşündüm."

"Neden böyle düşündün ki?"

Duff son zamanlarda etrafta çok fazla dolaşıyor, hakkı olmayan zamanlarda ve yerlerde ortaya çıkıyordu. Tam bir takipçiye dönüşüyordu ve Vatikan Çocuğu'ndan sonra takipçilerden bıkmıştım. Reyes'le onun hakkında konuşmak istiyordum ama bir yandan da onu hayatımızdan kovmak istemiyordum.

Çünkü. Ancak korktuğum başıma geldi. Bazı garip şeyler söyledi. Belki de gerçekten kötü sosyal becerileri vardı. Onun gibi insanlarla tanışmıştım. Cookie'nin kuzeni Lucille mesela. Ya da ikinci kuzenleri. Ya da anne tarafından amcası. Aslında tüm ailesi, Harvard'da gerçekleşmeyi bekleyen bir çalışmaydı.

Ama Duff benim zevkime göre biraz garipleşmeye başlamıştı. Tuhaflığı severdim, beni yanlış anlamayın, ama o ürkütücü bir tuhaflık içindeydi, sanki yaptığı her hareketin gizli bir nedeni varmış gibi. Sanki sınırlarını test ediyor, benimle ne kadar ileri gidebileceğini görmek için sınırlarını zorluyordu. Öğrenmek üzereydi.

Ama hiçbir şey beni bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlayamazdı. "Biri seni sınırın ötesine itse ne olurdu merak ediyorum."

Bakışlarını sınırı belirleyen ipe kadar takip ettim; sonra ona geri döndüm. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Gözleri büyüdü. "Hayır, hayır. Asla yapmam. Sadece, yani, ne yapacaklarını merak ediyorum. Tazılar."

"Beni lime lime et." Bir gün için bu kadar çılgınlık bana yeterdi. "İzninle, Duff. Düğün partisine geri dönmem gerek."

"Tabii," dedi kaybolmadan önce. Elimde olmadan göbeğime kısa ama yoğun bir bakış attığını fark ettim. Beep de fark etmiş gibi görünerek bir takla attı. En azından öyle hissettim. Ayrılmak için döndüm ve on üç yaşındaki bir çete üyesine çarptım.

"Angel," dedim coşkuyla, sesimi bir oktav yükselterek. Kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm. Onu bir süredir görmemiştim ve varlığını çok özlemiştim.

Sanki bebeği aramızda ezecekmiş gibi bana dikkatlice sarıldı.

"Nerelerdeydin?" Onu kol mesafesine getirdikten sonra sordum. Alnında aynı kırmızı bandanayı ve kirli bir tişört giymişti. Şeftali rengi

Onu öptüğümde yüzündeki tüyler hâlâ gıdıklanıyordu. Ve her zamanki gibi hınzırca sırıtıyordu, neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden olan o sırıtış.

"Burada ve orada. Hâlâ ateşlisin, biliyorsun. Seninle hala yatabilirim."

"Vay canına," dedim gülümsememi daha da genişletmeye zorlayarak. "Çok naziksin ama ben iyiyim."

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer fikrini değiştirirsen, numaram sende var."

Homurdandım. "Seni özledim. Ailen nasıl?"

Başını öne eğdi, hâlâ en iyi arkadaşının ailesinin onun ailesi olduğunu tam olarak kabullenememişti. "İyiler. Annem ve yeğenleri bütün gün tamale yaptılar."

Ağzım tükürükle doldu. Pavlov kesinlikle beni inceleyebilirdi. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Kulağa ciddi geliyor," diye takıldım.

"Ondan uzak durmalısın."

Reyes hakkında mıydı? Yine mi? "Tatlım, ben onunla evliyim, unuttun mu? Onun çocuğunu doğuracağım."

Yüzünü gizlemek için başını eğdi. "O değil. Az önce burada olan adam. Arkadaşınmış gibi davranan o kraker *pendejo*."

Kaşlarım düşünceli bir şekilde birbirine kaydı. "Duff mı?" Şaşırarak sordum. Son birkaç dakika içinde konuştuğum tek çatlak oydu, onun dışında... Kalbim küt küt atmaya başladı. Bay Alaniz ve Loehrs ile konuştuğumu duymuş muydu?

"Adı her neyse. Dört gözlü kaltak. Seri katile benziyor." "Angel, görünüşe göre yargılamak hoş değil. Her giyinen insan gözlükler seri katillerdir."

"Demek istediğim bu değil."

"Biliyorum, tatlım." Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "İyi misin?"

"Seninleyken ona güvenmiyorum."

"Hatırladığım kadarıyla Reyes'e de benim yanımda güvenmiyorsun."

Omuz silkti ve tekrar başını eğdi. "O iyi." "Özür

dilerim. Az önce ne dedin sen?"

"Rey'aziel. O iyi, sanırım."

Angel bana tokat atsa bile beni daha fazla şok edemezdi. "Aynı Rey'aziel'den mi bahsediyoruz? Beni hakkında uyardığın? O zamandan beri nefret ettiğin... sonsuza dek?"

Bir kayaya tekme attı, cisimsiz olduğu için kayayı ıskaladı. "O seni güvende tutuyor. Önemli olan tek şey bu."

"Çok tatlısın." Gerçekten katılmadığı için onu garip bir sarılmanın içine çektim. "Sen tanıdığım en tatlı çete üyesisin."

"Tamam," dedi, kâbusun sona ermesini istiyordu.

"Keşke hayatta olsaydın." Onu tekrar kendimden uzaklaştırdım. "Sana kesinlikle bir Charley's Angel tişörtü alırdım."

Ağzının bir tarafı sevimli, orantısız bir sırıtışa dönüştü. "Sanki ben giyecekmişim gibi."

"Oh, bunu giymen için sana şantaj yapardım." Kol kola manastıra doğru yola çıktık. Gerçekten işemem gerekiyordu. "Her gün giyer ve bana teşekkür ederdin."

"Hiç sanmıyorum, ucube."

Çalılıkların arasından geçerek partiye geri döndük ve aklımda çok şey olmasına rağmen Angel yaklaşan kıyametimi aklımdan çıkarmama yardımcı oldu. Reyes'in öz ailesinin aniden ortaya çıkmasını açıklamak biraz zor olacaktı. Belki de cehennem köpekleri Reyes Farrow'suz bir hayat için o kadar da kötü bir alternatif değildi, çünkü onun isteklerine karşı gelerek tam da bunu riske atmıştım.

* * *

Angel bana bir veda öpücüğü verdi ve dilini ağzıma sokmaya çalışmadan önce tamaleleri kontrol etmesi gerektiğini söyledi.

kıçını. Ne yazık ki, sanırım bundan zevk aldı. Ön kapıya doğru yürüdüm, arabaların çoğunun gittiğini ama gidenlerin çoğaldığını fark ettim. Ayrıldığım zamankinden çok daha fazlaydılar. Hepsi dosdoğru ileriye bakıyordu. Bir şey bekliyorlardı, bu da içimi rahatlatmıyordu.

Reyes'e ne yaptığımı söylemek zorunda kalacaktım. Müzikle yüzleşmem gerekecekti, bu terimi hiç anlamamıştım çünkü bu terim katlanılması gereken her türlü yüzleşmeyi katlanılabilir kılıyordu. Yani, bu müzikti. Yüzleşmek ne kadar kötü olabilirdi ki? Bu söz daha ciddi bir şeyi ima etmeliydi, mesela cellatla yüzleşmek zorunda kalacağımı. Çok daha iyi.

Kapının kolunu tuttum ama ben ön kapıyı açamadan Denise benim için açtı.

"Neredeydin?" diye sordu, neredeyse telaşla. "Senin için endişeleniyorduk."

Gemma onun arkasından yürüdü ve deli işareti yaptı, ki psikiyatrist olduğu için bu hiç profesyonelce görünmüyordu.

"Ormanda öylece dolaşıp nereye gittiğinizi kimseye söyleyemezsiniz."

"Ama Mo-o-o-o-om," dedim liseli bir mızmızlıkla, "bütün havalı çocuklar bunu yapıyor. Ve ben kesinlikle bakire değilim, bu yüzden bir slasher ile karşılaşırsam ormanda bir gezintiden sağ çıkacağım."

Beni ön kapıdan içeri sürüklerken dudak büktü. "Söylediklerinin yarısını anlamıyorum."

Bu bir kâbus gibiydi. Babam gitmişti ve üvey annem yirmi yedi yıl sonra benimle ilgilenmeye karar vermişti. Sonra anladım. Sakinleştim. Artık her şey anlamlıydı. Kutsal topraklarda değildik. Reyes bana yalan söylemişti. Cehennemdeydik!

"Biz temizlik yaparken senin yukarı çıkıp dinlenmen gerekiyor."

Gemma'ya kibirli bir gülümseme attım ve kollarımı kaldırarak uzun, baygın bir şekilde gerindim. "Haklısın. Çok yorgunum. Ve Beep de

özellikle bugün aktif. Beni çok yordu."

Gemma bakışlarını kaçırdı, ben kıkırdadım ve tuvaletin *boş* olduğunu umarak aceleyle yukarı çıktım. Öyleydi. Küçük iyilikler için şükürler olsun. Ellerimi yıkarken arkamda bir hareket fark ettim. Çabucak döndüğümde babamın, benim harika, güzel babamın orada durduğunu gördüm. Manastıra taşındığımızdan beri onu ara sıra görüyordum ama hiç kalmamıştı. Hiç konuşmazdı. Aslında, ne zaman ortaya çıksa, sanki izleniyormuş gibi endişeyle etrafına bakınırdı.

"Baba," dedim ona doğru yürürken. Bu birkaç saniye bile vefatından beri onu görebildiğim en uzun süreydi ve zihnim sorularla doluydu. "Baba, iyi misin? Neler oluyor?" Elimi ilk kez onun soğuk yüzüne koydum ve boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Neden benimle konuşamıyorsun?"

"Charlotte," dedi, sesi yumuşaktı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi hayretle baktı. "Benim Charlotte'um. Senin ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar önemli olduğunu."

"Ne? Baba-"

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Bağlantıyı sürdürdüğüm sürece, beni gözden kaçıramazdı. "Kal ve konuş benimle. Lütfen. Çok fazla sorum var."

"Sorularınız mı var?" diye sordu hafif bir kıkırdamayla. Ama bir şey dikkatini çekti. Temasımı keserek banyo kapısına doğru baktı, sonra da gitti. Elimi birkaç saniye daha havada tuttum, ardında bıraktığı serinliğin tadını çıkardım ve neden bu kadar aniden ortadan kaybolduğunu merak ettim.

Kapı çalındı ve ardından derin, yumuşak bir ses duyuldu. "Charley?"

Kapıdan bile kocamın sıcaklığını hissedebiliyordum. Onun cehennemini. Sonra babamın az önce durduğu yere baktım. Reyes miydi? O muydu?

Reyes'ten korkuyor musun?

Kapıyı açtım, zihnimde zaten yaygın olan diğerine ek olarak yeni bir endişe belirdi. Babam neden ondan korksun ki?

"Hey," dedi kirpiklerini bana doğru kısarak. "İyi misin?"

"Ben mi? Ne? Tabii ki iyiyim."

Ağzını birbirine bastırdı, bu hareket en şehvetli gamzelerin ortaya çıkmasına neden oldu. "Dökül."

En azından artık gerginliğim için bir bahanem vardı. Gerçeği bir süre daha saklamak için bunu kullanabilirdim. Reyes ne yaptığımı öğrendiğinde benimle bir daha asla konuşmayabilirdi. Bu düşünce boğazımı daralttı.

"Dutch," dedi, neredeyse uyarırcasına.

"Sadece, babamı gördüm."

Banyonun içine baktı. "Şimdi mi?"

"Evet, ama sen içeri girdiğinde yine ortadan kayboldu."

Bana kaşlarını çattı, bakışları soluna kaydı ama bir şey söylemedi. Omzunun üzerinden baktım ve o da fırsattan istifade boynuma sarıldı.

"Nereye gittin?" diye sordu.

"Yürüyüşe."

"Yürüyüş için garip bir zaman."

"Artemis'i kontrol etmek için tuhaf bir zaman," diye

karşı çıktım. Telaşla geri adım attı. "Ne gördün?"

Biraz zamanımı aldı ama onu kontrol ettiğimi düşündüğünü fark ettim. Eğer böyle düşünüyorsa, bir şeyler saklıyordu. Suçluluk duygusu ne kadar çılgınca. "Ağaçlar. Çimenler. Çalılar. Cehennem köpeklerinin gümüşi siyah postları."

Çenesindeki bir kas gerginlikle esnedi "Sınıra ne kadar yaklaştınız?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece çardaktaydım. Ama onları uzaktan görebiliyordum."

"Eğer bu kadar yakınlarsa, belki de çardaktan uzak durmanız gerekir."

"Belki de başını belaya sokması mümkün olmayan bir köpeği neden kontrol ettiğinizi bana söylemeniz gerekiyordur."

Sırıttı. "Köpeğinle tanıştın mı?"

Haklıydı. Omuzlarımı gevşettim. "Tamam, başı belaya girebilir ama-"

"Av köpekleriyle savaşmaya çalışıyordu."

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Artemis mi? Benimle

dalga mı geçiyorsun?" "Onu sınırdan uzak tutmaya

çalışıyordum."

Şaşkın bir nefes verdim. "Teşekkür ederim. Bunu neden yapsın ki?"

"O senin koruyucun ve onları sana karşı bir tehdit olarak görüyor. Çok anlayışlı biri."

Dalgınca başımı salladım.

"Ee, ızgara yapıyoruz. Aç mısın?"

"Her zaman öyle değil miyim?" Daha önce de harika bir aşçıydı ama bu adamı bir ızgaranın başına oturtun ve gökler onu çalışırken izlemek için açıldı.

"Sana bir tabak getireyim."

"Mükemmel." Hâlâ smokin giyiyordu, görüntüsü nefes kesiciydi. "Yine de üstünü değiştiremezsin."

"Hayır mı?" diye sordu, gamzeleri tüm gücüyle geri gelmişti.

"Hayır. James Bond fantezim var." "Biliyorsun, bunu

pazartesiye kadar iade etmem gerekmiyor."

Parmaklarımı yakasına doladım ve onu kendime çektim. "İçimden bir ses bunun çok *Moonraker tarzı bir* akşam olacağını söylüyor."

* * *

Reyes beni Cookie ve Amber'ın üzerlerini değiştirmekte olduğu yatak odamızın kapısında bıraktı. Ben de onlara katıldım, elbisemi çıkarıp bir çift esnek

Pantolon - bedenime uyması için esnek olması gerekiyordu - kazak ve yumuşak bir çift bot.

"Tamam," dedi Cookie, Amber elbisesini çıkarmasına yardım ederken, annesinin saçı fermuara takılınca kıkırdayarak, "gündemde ne var?"

Elimi kalçama koydum. "Balayı öncesi balayınız." Tartışmaya başlayınca ekledim: "Amber, Quentin ve ben patlamış mısır yapıp *Rocky Horror Picture Show'u* izleyeceğiz."

Amber coşkuyla başını salladı.

"Bunu sadece gitmemi sağlamak için söylüyorsun," dedi sonunda saçlarını serbest bırakarak. "Seni tanıyorum. Sen dava üzerinde çalışırken Quentin ve Amber *Rocky Horror Picture Show'u* izleyecekler."

Bana hak verdi. "Doğru, ama bunu sen amcamı becerirken de yapabilirim."

Amber kendini tutamadan yüksek sesli bir kahkaha patladı.

"Söz veriyorum, döner dönmez seni bilgilendireceğim. Bu senin düğün günün Cook."

"Evet, anne," dedi Amber. Bana göz kırptı. "Altı numaran bende, Charley Teyze."

Beşlik çakmıştık. O çocuğu severdim. Ama Cookie elbisesini asarken başını salladı.

"Robert ve ben çoktan anlaştık. O kendi tarafında elinden geleni yaparken ben de dava konusunda sana yardım edeceğim. Yeni bir gelişme olup olmadığını görmek için kasabaya gitti bile."

"Cook, bu delilik."

Yüzündeki parıltıyı yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. "Charley, zaten Beep gelene kadar gerçek balayımıza çıkmayacağız. Sorun değil." Balayından söz ettiğinde Cookie'nin içinde bir endişe dalgası oluştuğunu hissettim. Neredeyse her konuşmamızda bunu hissediyordum.

Bu. Daha iyi bilmesem -ki itiraf etmeliyim ki bilmiyordum- Cookie'nin balayına gitmek istemediğine yemin edebilirdim.

Yine de, Tanrı aşkına, bu onun düğün günüydü. Hiçbir gelin düğün gününde çalışmamalı. Buna karşı bir yasa olduğundan yüzde 90 emindim. Ama yine de, ben kimdim ki tartışayım?

"Tamam, bulabileceğin her şeye ihtiyacım var. Arkadaşlar. Sosyal medya etkinliği.

Birkaç dakikadan fazla süren telefon görüşmeleri."

"On beş yaşında," diye hatırlattı Amber. "Bütün telefon görüşmeleri birkaç dakikadan fazla sürüyor."

Ona gülümsedim. "Mükemmel giriş, çekirge." Amber'dan bir PI yapabilirdim.

İnci gibi beyazlarını parlattı.

Kit'in bana bıraktığı dosyadan birkaç sayfa çıkardım. "Gidip Rocket'i kontrol edeceğim, Faris Waters'ın... durumu hakkında bilgi alacağım ve sonra mesajlarını tarayacağım. Şüpheli bir şey bulursam, bunları telefon görüşmeleriyle karşılaştırabiliriz. Eğer bir avcı tarafından bir yere çekildiyse, bunu bilmek istiyorum." Cookie'nin yüzü sanki yeni bir dava üzerinde çalışmak için can atıyormuş gibi aydınlandı. Uzun zaman *olmuştu*.

Varlığımızı gerektirmeyen bazı küçük yan işler yapmıştık, ancak uzun zamandır bu çapta bir şey yapmamıştık. Ama yine de bunun onunla daha çok ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum.

balayından daha fazla.

Uzandım ve yanağındaki parıltıyı sildim, yine de içimi pişmanlık kapladı. Kimsenin düğün günü kayıp bir çocuğu aramakla geçmemeli.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" Amber sordu.

Ben tavan arasına doğru bakarken Cookie bir elini onun omzuna koydu. "Öğrenmenin bir yolu var."

6

Ölümüm muhtemelen yanlış zamanda alaycı olmamdan kaynaklanacak.
-DOĞRU GERÇEK

Amber Quentin'i bulmaya giderken ben de Faris'in sosyal hayatı hakkında bilgi alması için Cookie'yi bıraktım. Ertesi güne kadar Santa Fe'deki Sağırlar Okulu'na dönmesi gerekmediği için bu gece burada kalacaktı. Amber davaya yardım etmek istese de, gezegendeki en sevimli çocukla -kendi deyimiyle- kaliteli zaman geçirmenin daha eğlenceli olacağına karar verdi.

İkinci kattaki koridorun sonuna doğru yürüdüm, orada bir dizi merdiven daha tavan arasına çıkıyordu. Buraya taşındığımızdan beri Rocket orada kalıyordu. Alçıpanı iki kez değiştirmek zorunda kalmıştık. Roket günlerini duvarlara vefat edenlerin isimlerini kazıyarak geçiriyordu. Dünyanın her yerinde ölen herkesin adını biliyordu. Hepsini gerçekten yazmasına imkân yoktu. Bir keresinde dünya çapında her gün 150.000'den fazla ölüm olduğunu okumuştum. Bu yüzden neden bazı isimlerin üzerini çizip diğerlerini çizmediğinden emin değildim ama onlarca yıldır ölenlerin isimlerini kaydetmek onun işi olarak gördüğü şeydi. Ben kimdim ki karşı çıkayım? Mutlaka deliliğinin bir yöntemi vardı. Yazdığı isimlerin birbirleriyle herhangi bir bağlantısı olup olmadığını görmek için bir gün daha yakından dikkat etmem gerekecekti.

Tam merdivenleri çıkmak üzereyken ensemde soğuk bir hava dalgası hissettim. Saçlarımın arasından fısıldayarak geçti ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Tenimi. Döndüm ve onu gördüm, aylardır konuşmaya çalıştığım kızı. Dolabımdaki hıçkırarak ağlayan kadını değil. Sadece birkaç gün önce ortaya çıkmıştı. Bu diğer kız biz taşındığımızda zaten manastırda yaşıyordu. Genç, neredeyse çocuksu bir rahibeydi ama cüppesi şu anda giydiklerinden daha eski bir tarzdaydı.

Durdum ve yakalamaya çalıştığım vahşi bir hayvana yaptığım gibi yavaşça ona doğru döndüm. Onu korkutmak istemedim. Bana bir şey göstermeye çalışıyordu; bundan emindim. Her göründüğünde benden hızla uzaklaşıyor, sanki onu takip ettiğimden emin olmak istercesine arada bir durup arkasına bakıyordu. Ama ne zaman takip etsem, onu ormanda kaybediyordum.

"Bu sefer değil," dedim o arkasını dönerken.

Koridorda hızlı adımlarla ana merdivenlere doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Merdivenlerden indim ve ön kapıdan çıktım, beni bekliyor olacağını biliyordum. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı, kirpikleri yeni dökülmüş gözyaşlarıyla dolmuştu ve her zamanki gibi kaçıp gitmişti.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedim arkasından. Beni kabul etmedi.

Her zamanki gibi aynı yoldan devam ettik, daha önce bulunduğum yerin tam tersi yöne giden, çoktan bitki örtüsüyle kaplanmış yoldan ve her zamanki gibi oradan kayboldu. Durdum ve hayal kırıklığı içinde etrafımda döndüm. On sekiz yaşından büyük olamazdı. Bana ne göstermeye çalışıyordu?

Ormanın derinliklerine doğru devam ettim. "Nereye gittin?" Etrafımdaki boş havaya sordum. Belki de Angel'ın onu takip etmesini sağlamalıydım. Belki o bana ayak uydurabilirdi. Roket gibiydi, katı cisimlerin içinden onun gibi koşabileceğime inanıyordu.

Saklambaç oynadığımız son seferde, patikanın çıkmaza girdiği yerin hemen solundaki ormanı araştırmıştım. Bu sefer sağa gittim. Engebeli zeminde tökezledim, sonra bir patikadan geçerken biraz kardiyo yaptım.

örümcek ağı, kollarımı sallıyordum ve çok titriyordum. Uzaktan hırıltılar duydum. Durdum ve lavanta kokusu beni çarptı. Çok hafifti ama yine de oradaydı. Neden burada lavanta kokusu alayım ki? Kendimi toparladıktan sonra sınıra yaklaştığımı fark ettim ama daha birkaç metre yolum vardı. Ya da arkamdan keskin bir itme hissedene kadar vardı.

Toprak altımda eğilirken öne doğru devrildim. Zar zor bir dala tutunabildim ama ayaklarım altımdan kayıp gitmişti, dal kırılmıştı ve dağın yamacından aşağıya doğru kayıyordum. Etrafımdaki ağaçlar bulanıklaştı. Ben bir köke tutunana kadar sıyrılıp kesildiler. Ani duruş omzumu acıyla sarstı. Evin o tarafında dağın bu kadar dik olduğunu bilmiyordum. Ayaklarımı yere basmak için mücadele ettim ve biri uzanıp beni yakaladığında irkildim.

Başımı kaldırıp rahibenin kocaman korkmuş gözlerine baktım. Beni çekti ve düz bir zemine sürünene kadar debelendim. İlk başta beni itip itmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, o zaman bana yardım edemezdi.

"Teşekkür ederim," dedim, üzerimin tozunu alırken. Cevap vermedi. "Beni kimin ittiğini gördün mü?"

Öylece baktı. Son zamanlarda bunu çok sık yaşıyordum. Önemli değil. İşi kimin yaptığını bildiğime dair çok iyi bir fikrim vardı.

Bölgeyi taradıktan sonra, bir ağaca ölümüne tutunarak, inişin kenarına cesaret edebildiğim kadar yaklaştım, çünkü aşağı inmeden birkaç dakika önce bir şey dikkatimi çekmişti.

İçinden dere akan bir açıklığı görebildiğim bir nokta vardı. Oraya hiç gitmemiştim çünkü sınırın ötesindeydi ama Reyes de o kadar uzağa gidemezdi. Yine de oradaydı, bir grup çalının yanında güzelce durmuş, Angel'la konuşuyordu. Benim Meleğim. Yardımcım ve baş dedektifim, yani tek dedektifim.

Öncelikle, Osh'un belirlediği sınırın çok ötesindeydi. Reyes'in kıyma olması gerekirdi. İkincisi, Reyes ve Osh'un

Angel tartışmak zorunda mı?

Yaklaştım ve gözlerimi kıstım. Açıklık çok güzeldi. Piknik yapmak için mükemmel yerlerden biriydi. Güneş ufukta alçakta asılı duruyor, tarlada parlıyor ve Reyes'in gölgesini uzatıyordu. Angel'la konuşurken dalgın, hatta kızgın görünüyordu. Artık smokin ceketini giymiyordu ve kolalı beyaz gömleğinin üst düğmeleri çözülmüş, kolları kıvrılmıştı.

Parmaklarıyla yüzünü ovaladı ve Angel'a sertçe döndü. Angel'la hiç anlaşamamışlardı. Neden şimdi gizlice konuşuyorlardı ki? Loehr'ları biliyor muydu? Angel daha önce beni mi gözetliyordu? Korku ciğerlerimi on saniye boyunca ele geçirdikten sonra gerçekler su yüzüne çıktı. Morarmış bir yüzle berbat görünüyordum.

Ciğerlerimi doldurdum ve genç rahibeye döndüm ama o gitmişti. Beni öldürmeye çalıştığı belli olan biriyle ormanda yalnız kalmak beni biraz rahatsız etmişti, bu yüzden hissettiğim korkuyu üzerimden atmak için elimden geleni yaparak aceleyle manastıra geri döndüm. Duff beni öldürmeye mi çalışıyordu? Daha önce beni itmekle ilgili bir şeyler söylemişti ve kesinlikle itilmiştim. Bu bir tesadüf olamazdı.

Eve gizlice girdikten sonra, üstüm başım kir ve otla kaplı olduğu için üstümü değiştirmek üzere aceleyle yukarı çıktım; sonra da tavan arasına çıkan merdivenlere yöneldim. Rahibe tekrar ortaya çıkarsa onu kovalamayacaktım. Hava kararıyordu ve kırsalda dolaşan cinayete meyilli bir itici vardı.

Dik merdivenleri yavaşça çıktım. Düştüğümden beri karnımda bir ağrı vardı ve attığım her adımda daha da keskinleşiyordu. Bunun doğum sancısı olduğunu düşünmüyordum. Çok keskin ve tek bir bölgede yoğunlaşmıştı. Sadece aşağı inerken kendimi zedelemiştim. Derin bir nefes alarak tavan arasının kapısını açtım. Roket oradaydı, alçıpanın üzerine bir isim kazıyordu.

Döndü ve yüzü aydınlandı. "Bayan Charlotte!" Yan tarafımdaki acıyı artıran bir kucaklamayla beni kaldırdıktan sonra yere bıraktı, işine geri döndü ve tekrar kaşınmaya başladı.

Kısa bir sohbet oldu. Bir sütuna yaslandım ve "Rocket, sana bir isim buldum" dedim.

"Çok fazla var."

"Çok fazla isim mi?"

"Evet. Çok fazla."

"Özür dilerim. Benim için bir tanesini

kontrol edebilir misiniz?" "Sanmıyorum,

Bayan Charlotte."

"Neden olmasın?" Acıya masaj yaparak

sordum. "Bende çok fazla var."

"Çok güzel bir düğündü." Strawberry yanımda durmuş, elinde kel Barbie bebeğini tutuyordu. "Cookie çok güzeldi. Keşke saçını ben yapabilseydim."

Bu düşünceyle içimi keskin bir korku kapladı. "Mavi de burada mı?" Roket'in küçük kız kardeşini henüz görmemiştim. O kız saklambaçta gördüğüm en iyi kızdı.

"Evet, yuvarlak odada."

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Hangi yuvarlak oda?" "Küçük olan."

"Hangi küçük olan?"

"Alt katta kimsenin bilmediği."

Bu günlerce sürebilirdi. "Tamam," dedim, kabul ederek. "Umarım eğleniyordur."

"Orayı seviyor. Sessiz bir yer."

"Harika." Birden acaba açamadığımız dolaptan mı bahsediyor diye düşündüm. Mutfağın yanındaki çamaşır odasında bir dolaba, bir odaya ya da kilere açılan bir kapı vardı. Sıkışmış bir kapı. Ya da kilitli. Ya da her ikisi de.

Reyes bile açamadı. Bir süre oldukça zorlu bir iş oldu; sonra başka, daha ilginç şeylere geçtik.

Kimsenin anlamadığı şey, hiçbir şeyin, ama *hiçbir şeyin,* kimsenin açamadığı kilitli bir kapıdan daha ilginç olmadığıydı. O odaya girmek için her türlü niyetim vardı. Sadece henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Tamam, cidden, Rocket. Faris Martina Waters'ı kontrol etmeni istiyorum." Üzülmüş gibiydi. "Listemde yok."

"Oh," dedim parlayarak. "Bu iyi bir şey."

"Yine de," diye ekledi.

Bu kötü oldu. "Yani, yakında mı?" Cevabı bildiğim için sordum.

"Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte." Alçıpanı tırmalamaya devam etti.

Bir sonraki sorumun cevabını da bilmeme rağmen yine de denedim. "Onun nerede olduğunu biliyor musun, Rocket?"

"Nerede değil, sadece eğer. Kuralları çiğnemek yok."

Lanet olsun. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kurallar çiğnenmek içindir. Bu kurallar kimin Roket? Bunları sana kim verdi?"

Bana sanki IQ totem direğinin alt ucundaymışım gibi baktı. "Hemşire Hobbs."

"Peki, Hemşire Hobbs size bu kuralları verirken neden bahsediyordu?"

"Her şey," dedi kollarını iki yana açarak. "Ama en çok puding."

Sormak zorundaydım. "Neden puding?"

"Bir keresinde ona pudingin dün kaybolduğunu ve Rubin'in aldığını açıklamaya çalıştım ama bana kuralları verdi: Ne zaman değil. Kim olduğunu değil. Sadece eğer."

Bu konuşma hayal ettiğim gibi gitmiyordu. "Eğer?" "Eğer onu alırsam."

Ona bakakaldım. On dakika kadar. Şaka mı yapıyordu? Bunca zaman sonra, kurallar ölenlerle ya da gelmiş geçmiş herkesin adını nasıl bildiğiyle ilgili bile değildi de pudingle mi ilgiliydi? Bu küçük altın külçesini özümsedikten sonra, "Rocket, o kuralların burada geçerli olduğunu sanmıyorum" dedim.

Yüksek sesli bir soluk etrafımda yankılandı. "Bayan Charlotte," dedi beni azarlayarak, "kurallar her yerde geçerlidir. Size söylemiştim. Sadece puding değil, mısır ekmeği, bal, Blossom adlı kaplumbağa -ama o sadece bir seferlikti- ve Thorazine."

Duyduklarıma inanamıyordum. Bunca zamandır Roket'in kurallarının göksel bir el kitabından, kılavuzdan ya da akış şemasından, resmi bir şeyden geldiğini sanıyordum ama bunlar hayatının çoğunu geçirdiği akıl hastanesindeki bir hemşireden mi geliyordu? *One Flew Over the Cuckoo's Nest* filmindeki sorumlu hemşirenin görüntüleri aklına geldi. Korkunç biriydi.

"Rocket, Hemşire Hobbs vefat etmiş insanlardan bahsetmiyordu. Onlar hakkında bana istediğin her şeyi anlatabilirsin."

"Kuralları çiğnemek yok. Sen zaten tüm kuralları çiğnedin."

Doğaüstü büyülerimi küçük bir çocuğu iyileştirmek için kullandığım için beni azarlıyordu.

-ve birkaç kişiyi daha birkaç ay önce hastaneye yatırdım. Yeteneğimi insanları iyileştirmek için kullanmanın kuralları çiğnemek olduğunu düşünüyordu ama ben her zaman insanları kurtarıyordum. Katilleri ve kayıp çocukları buldum ve durmadan davaları çözdüm. Bunun hasta bir çocuğu iyileştirmekten ne farkı vardı?

"Rocket, ben de o küçük çocuğa dokunarak onu kurtardım. Böylece birkaç hasta insanı kurtardım. Bunun benim her gün yaptığımdan ne farkı var? Her gün doğaüstü bağlantılarımı kullanarak insanları kurtarıyorum. Nasıl oluyor da biri kuralları çiğnerken diğeri çiğnemiyor?"

Strawberry bebeğinin başını okşayarak, "Ona bağırmasan iyi olur," dedi.

Onu görmezden geldim. "Ve çok iyi biliyorum ki, Hemşire Hobbs size benimle ilgili herhangi bir kural vermedi, çünkü ben onlarca yıl

doğmayacaktım.

onu tanıyordun."

"Hemşire Hobbs çok zekiydi," diye karşı çıktı duvara bir *K harfi* kazırken.

Bir kez daha denemeye karar verdim. "Tamam, eğer. Bana söyleyebilirsin. Faris Waters yakında vefat edecekse, bu nerede olacak?"

"Nerede değil. Sadece-"

"İşte bu kadar!" Patlayarak söyledim. "Bir daha bana kurallardan söz edersen, o kuralları alıp yumruklarımın arasında buruşturacağım ve lazer görüşümle ateşe vereceğim." Aslında lazer görüşüm yoktu ama olsaydı çok iyi olurdu.

Rocket'ın nefesi kesildi. "Bayan Charlotte, bunu yapamazsınız."

"Oh, yapabilirim. Sadece bekle ve gör." Burun buruna gelene kadar parmak uçlarımda yuvarlandım. "Bekle ve gör."

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde önümde dağıldı.

"Senin lazer görüşün yok," dedi Strawberry.

"Olabilirim. Duymadıysan söyleyeyim, ben bir tanrıyım."

Bir saniye bile inanmadı. "Süpermen değilsen, lazer görüşün yoktur."

Ben daha fazla tartışamadan Rocket'in izinden gitti ve beni tozlu tavan arasında tek başıma bıraktı.

Duvara kazıdığı isme baktım ve kıpırdamadan durdum. *Earl James Walker*. Reyes'i yetiştiren adam -canavar-. Şu anda kalan günlerini bir huzurevinde pipetle yemek yiyerek geçiriyordu. Reyes birkaç ay önce bana işkence edip öldürmeye çalıştığında omurgası kırılmıştı ve şimdi Walker ölecekti.

Birkaç saniye şok içinde durdum, adamın neden tekme atmak üzere olduğunu merak ettim, sonra hediye edilen atın ağzına bakmanın kaba bir davranış olduğunu fark ettim.

* * *

Yatak odasına döndüğümde yaptığım ilk şey Kit'i aramak oldu. FedEx'in yeğeninin hâlâ hayatta olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ama ona biraz zamanımız olsa da fazla zamanımız olmadığını söylemek zorunda hissettim. Davaya bir an önce ara vermemiz gerekiyordu.

Ellerinde daha fazla bilgi yoktu ve ellerindeki tüm ipuçları da çıkmaz sokağa çıkıyordu. Bir şey kaçırmadıklarından emin olmak için sınıf arkadaşlarını tekrar sorgulayacaklardı.

"Charley," dedi Kit telefonu kapatmadan önce, "işini yapmalısın. Onu bulmak zorundayız."

"Üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum."

Dizüstü bilgisayarımı, Faris Waters dosyasını ve sıcak çikolatamı aldım ve sırtımı dinlendirmek için David Beckham'ın üzerine uzandım. Karnımdaki ağrı neredeyse geçmişti ama tam da o anda Beep Olimpiyatlara katılmaya karar verdi ve jüri için yer hareketlerini sergiledi. Ajan Waters'ın yeğeniyle ilgili dosyayı tararken poposu olduğunu tahmin ettiğim yeri okşadım.

İzlendiğim hissine kapılmıştım ama son zamanlarda bu hisse çok kapılmıştım, bu yüzden bunu görmezden geldim ve dosyayı okumaya devam ettim. Tüm mesajlarını okudum ve dikkatimi çekenlerin altını çizdim. Cookie alt kattaki derme çatma ofisimde çalışıyordu. Bir süre sonra sıcak çikolatam soğudu. Yine de Cookie'nin ilerlemesini kontrol etmem gerekiyordu, bu yüzden aşağı indim.

Ev neredeyse yeni gibiydi. Düğün konuklarından sadece birkaçı kalmıştı ve hepsi de mutfakta ya da arka tarafta, ızgaranın olduğu yerdeydi. Neyse ki Cookie'nin kuzeni Lucille gitmişti. Ofise doğru yöneldim ama Bob Amca önümü kesti.

"Boş musun?" diye sordu.

"Hayır, ama doksan dokuz dolara indirimdeyim." İç çekerek yangına körükle gitti.

"Bir dakikan var mı?"

Ceplerimi yokladım. "Benim üzerimde değil ama koltuk minderlerinin üzerinden geçebilirim."

"Charley." Sinirlenmiş gibi davrandı, ama içinde yuvarlanan duyguları hissettim. Mutluydu. Tamamen hoşnuttu. Bu ondan sıkça duyduğum bir duygu değildi ve Cookie orada olsaydı onu dudaklarından öperdim.

Ancak itiraf etmeliyim ki biraz şaşırmıştım. Onun balayı öncesi balayını mahvetmiştim.

"Bu gece için özür dilerim," dedim.

"Endişelenme. O da senin gibi. Erkeğini elde edene kadar pes etmez."

"Bu doğru. O iyi bir yumurta. Ama sanırım siz bunu zaten biliyordunuz."

"Ben yaptım."

"Bu arada harika görünüyordun," dedim. Smokinini değiştirmişti ama içinde de harika görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Rahatsız edici bir zeminde ilerliyorduk. İltifatlar bizim yöntemimizin bir parçası değildi. Pasif-agresif hakaretler öyleydi. Hafif tehditler. Biraz da dırdır. "Sen de harika görünüyordun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yanında o tanrıça dururken fark etmene şaşırdım."

Neredeyse kızarıyordu. "Bunu doğru

anladın." "Umarım kaptan eğlenmiştir."

"Sanırım öyle yaptı. Senden oldukça... etkilenmiş."

Her ne kadar bunu cazip bir şekilde söylemese de, "Evet, sadece yaşlı top ve zincire söyleme" dedim. Ee, ne var ne yok?"

"Şey, balayımızda nereye gideceğimize hâlâ tam olarak karar vermedik ve onun ne düşündüğünü bilebileceğinizi düşündüm. Bana söylemiyor. Nereye gitmek istediğimi benim seçmemi istiyor ama ben de onun seçmesini istiyorum."

"Yazı tura atmamı ister misin? Bakalım kim seçecek?"

"Hayır, onun gerçekten nereye gitmek istediğini öğrenmeni istiyorum."

Gülümsedim ve ona doğru eğildim. "İşte komik olan da bu Bob Amca. Senin olduğun her yere gitmek istiyor. Bosna'da bir tatil ayarlayabilirsin ve o da mutlu olur."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Size bir tavsiyem var: Onu cehenneme götürmeyin. Yılın bu zamanlarında oranın gerçekten kuru olduğunu duydum."

"Hiç yardımcı olmamaktan daha kötüsün."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Hiçbir şey duymadın, değil mi?" Detay vermeme gerek kalmadan ne demek istediğimi anladı.

"Hayır, tatlım. Üzgünüm. Adli tıp üzerinde çalışıyoruz, laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz."

Televizyondakinin aksine, gerçek adli tıp çalışmaları haftalar hatta aylar sürerdi. Bunu bilmek yardımcı olmadı. Sabırsızlığım sınır tanımıyordu. Yine de, Bay Alaniz Vatikan Çocuğu ile ilgili isimsiz ihbarı gönderir göndermez Ubie'nin çiğneyecek yeni bir şeyi olacaktı. Sorgulama sırasında orada olmak için adam öldürürdüm. Önemli biri değil. Metroda kadınları taciz eden ya da tiyatroda konuşan birini yakalayabilirdim.

Ona sarılmak için eğildim ve kulağına fısıldadım. "Porto Riko."

Göz kırparak ve sırıtarak gitmeme izin vermeden önce beni hızlıca sıktı.

* * *

Tam tekrar ofise yönelmek üzereyken, müfettişime son ve oldukça rahatsız edici gelişmeler hakkında soru sorma fırsatını değerlendirmeye karar verdim. Angel Reyes'le ne hakkında konuşuyor olabilirdi? Ve Angel neden onu savunuyordu? Son duyduğuma göre, adamdan ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. Ona hiç güvenmemişti, öyleyse bu ani dostluk neden?

Onu çağırdım, öğrenmeye kararlıydım. Önümde belirdi, sanki önemli bir şeyi bölmüşüm gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çocuk öleli onlarca yıl olmuştu. Faaliyetleri ne kadar önemli olabilirdi ki?

"Sen ve diğer yarım ne yapıyorsunuz?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen toparlandı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana masum rolü oynamaya kalkma. Seni ve Reyes'i sahada konuşurken gördüm."

Öne atıldı ve elini ağzıma yapıştırdı. "Şşşt," dedi, etrafı tarayarak. "Bizi nasıl gördün?"

Elini çektim. "Baktım. Sen de oradaydın. Reyes üzgündü. Neler oluyor ve bu gizlilik neden?"

Kendi kendine usulca küfretti. "Sana söyleyemem."

"Angel," dedim, yaklaştım ve ona o meşhur ölüm bakışımı attım, hem insanları hem de hayvanları korkutan bakışımı, "ya bana neler olduğunu anlatırsın ya da kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki-"

"Lütfen," dedi ve beni hafifçe iterek kovdu. "Ondan senden daha çok korkuyorum ama sadece sonu *Y ile* biten günlerde."

"Bekle, neden ondan korkuyorsun? Seni tehdit mi etti?"

"Hayır. Yapmak zorunda değil. Onun öfkeli tarafını gördün mü? Bulaşmak isteyeceğim bir şey değil."

"O zaman belli ki benimkini görmemişsin."

Alay etti. "Öfkeli tarafın Bayan Cleaver'ın kekleri yakmasına benziyor."

"Bu çok saldırgan. Hayatımda hiç kek yapmadım." "Her neyse,

chiquita. Dökmeyeceğim, o yüzden tehditlerini al ve-ow!"

Kolunu tuttum ve tırnaklarımı etine geçirdim. "Ne?" diye sordum. Onu yaklaşmaya zorlayarak sordum. "Neydi o?"

"Bana işkence edebilirsin. Bir faydası olmaz. Sana söyleyemem ama yaptığı her şeyin senin ve bebeğinin güvenliği için olduğunu bil."

Bıraktım. "Beep için mi?"

"Evet," dedi kolunu ovuşturarak.

"Bana bir ipucu ver o zaman. Angel, eğer tehlikedeyse-"

"Eğer mi?" diye sordu, sesi kuşkuluydu. "Etrafına baktın mı? Tabii ki tehlikede. İkiniz de tehlikedesiniz. Bunun neden aklına gelmediğinden emin değilim."

"Battı. Tamamen battı, ama-" "Ben

konuşmuyorum. Rey'aziel'e sormanız

gerekecek."

Daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan ortadan kayboldu. Lanet olsun. Döngünün dışında bırakılmaktan nefret ederdim. Döngüleri severdim. İnsanlar benim bu özelliğimi anlamıyordu.

Yemek odasından gelen yüksek sesli bir gürültü duydum. Yemek salonunun yanındaki küçük bir odayı ofisimiz olarak tahsis etmiş olsak da, yemek salonunun kendisi çalışma odamız haline gelmişti. Reyes, Osh ve Garrett Swopes, Garrett'ın ortaya çıkardığı metinleri inceleyerek ve Onikiler'i nasıl öldüreceklerini bulmaya çalışarak orada çok zaman geçirdiler. Osh öldürülemeyecekleri konusunda ısrar etti. Sadece cehenneme geri gönderileceklerdi. Şimdi bunu da nasıl yapacaklarını bulmaya çalışıyorlardı. Sadece geçici bir çözüm olsa da, alabileceğimiz her şeyi alırdık.

Aceleyle oraya gittim ve çok üzgün bir Garrett Swopes ve bir fakirle karşılaştım,

masum sandalyeyi devirmişti. Aynı zamanda haftalardır üzerinde çalıştığı not yığınını da devirmişti. O

üzgün olduğunda komikti, bu yüzden neredeyse müdahale etmeyecektim. Ama yine de beni gördü ve utanarak bana sırtını döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Üzerinde hâlâ ceketinin altına giydiği güzel bir düğme vardı.

"Javier'i atlatmak için erken çıkman gerektiğini sanıyordum."

"Evet, ama onu bu sabah aldılar."

"Oh, şey, bu iyi." Kâğıtlara doğru başımı salladım. "Şansın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiç yok. Burada Onikiler'in nasıl öldürüleceğine dair hiçbir şey yok." Metinleri tercüme etmesi için bir dilbilim doktoru tutmuştu ve Dr. von Holstein hepsinin üstesinden gelememiş olsa da epey bir kısmını incelemişti. Hepsi oldukça etkileyiciydi. Cleosaurius adındaki bu adamın yazdıklarının çoğu benim, yani Işığın Kızı ve Kız olarak bahsettiği Beep hakkındaydı. Bir ya da iki notta onun ışık ve karanlığın, sırasıyla benim ve Reyes'in bir karışımı olacağını söyledi ve Beep'in, ona asla böyle demese de, Lucifer'in düşüşü olacağı kehanetinde bulundu. Onu yok edecekti. Ve yazdığı hemen hemen her şey Vahiylere ve orada yazılı olan kehanetlere aykırı olsa da, bazıları eski metinlerle örtüşüyordu. Örneğin dört atlı, Cleo onları sadece büyük acıların getiricileri olarak adlandırsa da.

Ayrıca Onikiler hakkında kehanette bulundu ve defalarca duyduğumuz şeyleri söyledi: On iki kişi gönderilecek ve on iki kişi çağrılacaktı. Peki, o zaman gönderme ve çağırma işini kim yaptı? Şüphesiz Lucifer, sınırlarımızda gece gündüz devriye gezen cehennem köpekleri olan On İki'yi göndermişti. Ama diğer Onikileri kim çağırdı? Ve onlar tüm bunların içinde nasıl yer aldı? Ve biz onları nasıl öldürdük?

Reyes ve Osh içeri girerken Garrett, "Üzgünüm Charles," dedi. "Metinlerde onları nasıl öldüreceğimizi gösteren hiçbir şey yok. En azından

Dr. V'nin çevirdiği metinler. Henüz ulaşamadığı çok şey vardı. Hepsini çevirmesi yıllarını alırdı."

"Sorun değil. Daha sonra Rahibe Mary Elizabeth'i arayacağım. Belki o bir şey bulmuştur." Rahibe Mary Elizabeth meleklerin konuştuğunu duyabiliyordu. Gerçek anlamda. Onlarla etkileşime giremese de, zaman zaman oldukça iyi bilgiler edinebiliyordu.

Bir sandalyeye oturdum ve birkaç sayfayı çevirdim. Oş barbekülü sandviç yerken Reyes yanıma oturdu. Harika kokuyordu ve ağzım istemsizce sulandı.

Reyes beni incelerken, "Yemek hazır," dedi. Sıcaklığı tenimi haşlıyordu ve hâlâ beyaz düğmeli bir ceket giymesine ve saçları düzgünce kesilmiş olmasına rağmen çenesinde bir günlük uzama vardı. Ve yorgun görünüyordu. Gözlerinde uykulu bir ifade vardı ve inanılmaz derecede seksi olmasına rağmen Reyes'in uykusu gelmiyordu. Sonsuz bir enerjisi vardı. Ya da ben onu hep böyle düşünmüştüm.

Yine de Angel'la ne işi olduğunu merak etmeden duramadım. Ölenleri kendisi için casusluk yapmaları için işe alıyordu. Belki Angel'la da benzer bir şey yapıyordu ama neden beni gözetliyordu? Bir yere gidebilecek gibi değildim. Hepimiz sıkışıp kalmıştık.

Belki de havanın gerginlikle çatırdamasının nedeni buydu. Bu kadar sıcak olmasının nedeni de buydu. Reyes çaresiz hissetmeye alışık değildi ve şimdi köşeye sıkışmış bir kurt gibiydi, hareket eden her şeye saldırmaya hazırdı. Bugün harika olsa da, enerjisi sanki en küçük bir sebepte patlayacakmış gibi gergin görünüyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorarak kalbimi yerinden oynattı.

Loehrs'i biliyor muydu? Ya da Angel'ı sorgulamamı? Ya da nasıl itildiğimi? Beni gördüğünü sanmıyordum. Bu olayların hiçbirinde. Ve ona patlaması için bir sebep vermeyecektim. Burada olmaz. Herkesin önünde olmaz. Loehrs'i sonra açıklardım, o da ne yapacağına karar verirdi.

o zaman yapmak için. Ayrıca, bir bakıma bana da yalan söylüyordu. Angel'la neyin peşinde olduklarını bana s ö y l e m e d i . Sınır hakkında yalan söylemişti, gerçi Oş da olabilirdi. Ama Reyes, Oş'un kutsal alanın sınırlarını işaretlediği yerin çok ötesindeki bir tarlada nasıl duruyordu? Osh da işin içinde miydi? Neydi *o*?

"Özellikle değil," dedim ona en iyi gülümsememi sunarak. "Sadece helikopterin hazır olduğundan emin olmak istedim." Birkaç ay önce bir plan yapmıştık. Beep doğar doğmaz Reyes'in kiraladığı bir helikoptere doluşacak ve bizi bir zamanlar cüzamlı kolonisi olan bir adaya uçuracaktı. Adanın tamamı kutsanmıştı, dolayısıyla cehennem köpekleri yoktu. İşe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ama aklımıza gelen en iyi plan buydu. Ve birçok planımız vardı.

"Ayarlandı. Haftalardır hazır."

"Harika." Bakışlarını üzerimden ayırmayınca ben de belgelere baktım. "Nedir bu?" Garrett'ın el yazısıyla yazılmış bazı notlar buldum.

"Hiçbir şey," dedi Garrett. "Metinleri kendim çevirmeye çalışıyordum."

Ben etkilendim ama Reyes bu konuda bıkkın görünüyordu. Sanki çok şey bekliyormuş gibiydi. Ya da hâlâ yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Bu benim hakkımda mı yoksa Beep hakkında mı?" Okumaya başladığımda sordum.

"Sen, sanırım. Kim bilir?" Masaya doğru yürüdü ve not defterini aldı. "Anladığım kadarıyla bir şeyin başlangıcından ve sonundan bahsediyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Umarım dünya değildir. Bunu yüksek sesle okuyabilir misin?" Ona sordum, aklıma yeni bir fikir geldi.

"Birazcık. Tüm sesli harfleri bilmiyorum ama-" "Dene," dedim, bir teoriyi test etmek istiyordum.

Belgelerden birini eline aldı. Orijinal metinleri kopyalamış ve muhafaza etmiştik. Bunlar binlerce yıllıktı ve şu anda depoda güvenli bir şekilde kilit altında tutuluyorlardı, bu yüzden Garrett kopyalar üzerinde çalışıyordu. Hayal kırıklığını göstermek için ciğerlerini gürültülü bir şekilde doldurduktan sonra birkaç satırda tökezledi.

Zihnim onun yorumunu düşünürken durdu ve bana baktı.

"Bir kez daha," dedim. Yeryüzünde konuşulan her dili okumayı bilmesem de konuşmayı biliyordum. Hepsini. Ölü ya da diri, yeryüzünde konuşulmuş ya da imzalanmış her bir dili.

Çarşafı tekrar eline aldı ve başladı.

"Kral!" Ona bakarak söyledim. "Bir kraldan bahsediyor."

Reyes sandalyesinde doğrulurken, "Hayır," dedi. "Bir kraliçe. Cümlenin ilk kelimesini dikkate alırsanız, dişil bir özneyi tanımlıyor. Sadece asıl kelimeyi yanlış söylüyor. Kraliçe." Garrett'a baktı. "Devam et."

Garrett devirdiği sandalyeyi alıp yanımıza oturdu ve satırı bir kez daha okudu.

"Fena değil," dedim. "O zaman anladım. Kraliçe, her ne kadar ilk -"

"-sonuncusu olacak," diye bitirdi Reyes. Sonra bana baktı.

"Sen. Senden bahsediyor, sadece 'kraliçe' kelimesi yerine "Tanrı."

"Mantıklı," dedi Oş, masada bize katılırken. "Yazdıklarına dikkat etmeli ya da sapkın olarak görülmeliydi."

"Ya da şeytanla işbirliği içinde," diye ekledi Reyes.

Oş başını salladı. "Bir cadı gibi. Mahkûm edilir ve büyük olasılıkla taşlanarak öldürülürdü."

"Ne korkunç bir düşünce."

"Peki, eğer bu pasajdaki kraliçe sensen," dedi Oş. "Nasıl ilk ve son oluyorsun?"

Reyes bana bakıyordu ve ilk başta bunu görmezden gelmeye çalıştım çünkü bu bir gel bakalım bakışı değil, daha çok *sen bir ucubesin* bakışı gibiydi. Ya öyle ya da ben yansıtıyordum.

"Ne?" Sonunda ona sordum.

"Senden bahsediyor," dedi şaşırmış gibi. "Sen ilk saf hayalet tanrısın."

Kaşlarımı çattım. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. "On üçüncü olduğumu sanıyordum. Bu da ne böyle?"

Başını iki yana salladı. "Sen on üçüncü tanrısın ama ilk saf hayalet tanrısın."

Toparlayabildiğim kadar dramatik bir yetenekle kendimi -çoğunlukla sadece başımı- masanın üzerine attım. "Bana hiçbir şeyin tam resmini vermiyorsun. Kafam çok karışık."

Reyes usulca güldü. "Tamam, işte bildiklerim: Sizin boyutunuzda yedi tanrı ya da bizim tanrı dediğimiz şey vardı. Onlar orijinal tanrılardı. Oradaki her şeyi onlar yarattı, tıpkı bu boyutun Tanrısının buradaki her şeyi yarattığı gibi."

Ona döndüm, anlamaya çalışıyordum. "Yani, başka bir galaksi gibi mi?" "Hayır," dedi Oş. "Başka bir evren gibi. Bu evren dolu."

"Başka evrenler de mi var?" Garrett sordu.

"Bu evrenin göklerindeki yıldız sayısı kadar evren vardır."

Garrett arkasına yaslandı, en az benim kadar etkilenmişti. "Tamam, yani benimkinde yedi tanrı vardı. Sadece bir tane değil."

"Evet, daha iyi bir terim olmadığı için. Aslında çok farklı varlıklar ama şimdilik 'tanrı' ile devam edeceğiz."

"Yakaladım seni. Tanrı ile gidiyoruz. Ve yedimiz var."

"Yedi kişiydiniz. Sonunda, zaman içinde, sen de dahil olmak üzere toplam on üç varlık oldu. Ama geriye bir tek sen kaldın. Türünün son örneğisin."

Yine dramatik bir şey yaptım ve Reyes yine güldü.

Saçımı yüzümden uzaklaştırdı. Kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Orijinal yedi senin tanrın gibi değildi. Üreyebiliyorlardı ama sadece bir kez."

"Tamam, ısırırım. Neden sadece bir kez?"

"Çünkü benim hayalet tanrı olarak adlandırdığım başka bir tanrı yarattıklarında, birbirlerine karıştılar ve bir oldular. Varlıkları sona erdi. Birleşmeleri başka bir varlık yarattı-"

"Bip gibi!"

"- Beep gibi, sadece onu üretmek için birleşen ikisinin tüm gücüne sahip tek bir varlığa, tek bir hayalet tanrıya dönüştüler. Bu nedenle, yeni varlık onu yaratan bireysel tanrılardan daha güçlüdür. Bu tıpkı iki yıldızın çarpışarak tek bir süpernova yaratması gibi, sonsuza kadar yaşayabilen ve sonsuz enerji kaynağına sahip olan bir süpernova. Ve şimdi, milyonlarca hatta milyarlarca yıl süren bir süreçte, tüm orijinal tanrılar ya birbirleriyle ya da başka bir hayalet tanrıyla birleşerek geriye sadece bir tane kalana kadar birleştiler. Ve onlar muhteşemdi. Onlar milyarlarca güneşin gücüyle uzayda süzülen büyük göksel varlıklardı."

Etkilenmiş bir şekilde arkama yaslandım. "Tamam, bu

gerçekten harika bir hikâye." "Teşekkür ederim."

"Ama ben neden hem ilk hem de

sonuncuyum?" "Eğer bu matematiği

yaparsan-"

Dehşet içinde ona bakakaldım. İşin içinde matematik olacağını hiç düşünmemiştim.

Beni görmezden geldi. "-yedi orijinal tanrının ve onların yarattığı hayalet tanrıların, ancak hepsi sonunda birleşmiş olsaydı on üçüncüyü üretebileceğini fark edeceksiniz. Orijinal tanrıların yedisi ve orijinal hayalet tanrıların üçü, sadece iki hayalet tanrı kalana kadar birleşti. İlk tanrı için

Zamanla, iki hayalet tanrı, kendilerinden önce gelenlerin gücüyle birleşti ve siz onların birleşmesinden yaratıldınız."

Gözlerimi sıktım ve süreci hayal etmeye çalıştım. "Matematikte pek iyi olduğunu sanmıyorum."

"Matematikte çok iyiyimdir." Bir kâğıt kalem aldı ve bana X'lerin orijinalleri, O'ların da onların yavruları olan hayalet tanrıları temsil ettiği bir tablo çizdi. Haklıydı. Yedi, bire indirildiğinde toplam on üç ediyordu. Yedi orijinal ve altı hayalet.

"Yani annem ve babam beni yaratmak için hayatlarından vazgeçmişler gibi mi?" "Hem evet, hem hayır," dedi Oş. "Hâlâ senin içinde yaşıyorlar. Eğer bu doğruysa, vücudundaki her hücreden yayılan güç bu evreni yok edebilir. Bir milyon evreni ve içindeki her şeyi yok edebilir. Neyse ki türünüz çok nazik. Sizden önceki tanrıların bir çeşit-"

Kelimeyi duymak için Reyes'e baktı.

Reyes, "Danışmanlar gibi," diye önerdi.

"Aynen öyle. Onlar danışmanlar gibidir. Onlar hala senin içinde, genetik yapını tanımlayan bilinç ve anıların içindeler. Siz sadece ayrı bir varlıksınız."

"Yani, soruna cevap vermek gerekirse," dedi Reyes, "sen ilk saf hayalet tanrısın, iki hayalet tanrıdan yaratılan tek tanrısın. Ve daha fazlası olmadığı için de sonuncususun."

"Bu biraz üzücü," dedim. "Ama hepsi hâlâ burada mı?" Bir elimi kalbimin üzerine koydum.

"Danışmanlar gibi."

"Bir düşünsene," dedi Oş, bana huşu içinde bakarak. "Tüm o güç, tüm o enerji, yedi orijinal tanrının kudreti toplandı ve sana aktarıldı."

Reyes Osh'a baktı ve onu daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Osh'un tavsiyesini istedi. "İşte burada kayboluyorum."

Oş onu cesaretlendirmek için başını salladı.

"O neden bu düzlemde? Eğer evreninin, halkının son tanrısıysa, türünün son örneğiyse, neden burada?"

"Bu benim bile anlayamadığım bir şey."

"İlk kez seks yaptığımızda," dedim, Reyes'i biraz rahatsız ederek ve Osh'u canlandırarak, "Beni gördüğünü gördüm." Ona baktım. "Binlerce ışık varlığının arasından beni seçtiğini gördüm. Hepsi tıpkı benim gibiydi. Bizden daha çok olmalı."

"Hepsi sizin gibi değildi. Sizin boyutunuzun neye benzediğine dair bir metafor vermek gerekirse, bu boyutun tanrısı olan Tanrı'yı meleklerinin arasında hayal edin. O onlardan biri değil. Onları o yarattı. Tek bir düşünceyle hepsini kül edecek güce sahiptir ama yine de onların arasında yaşamaktadır. Ve melekleri, onun diyarındaki ölümlü yaşamdan daha güçlü olsalar da, benzer bir maddeden yapılmış olsalar da onun gibi değiller. Benzer bir ışıktan."

"Yani beni meleklerimin arasında mı gördün?"

"Metaforik olarak konuşuyorum. Ve yine anlamalısınız ki, tüm bunlar milyonlarca yıl boyunca gerçekleşti. Muhtemelen milyarlarca. Sizin boyutunuzun tanrıları şimdiye kadar karşılaştığım tüm diğer varlıklardan daha kadim."

Bir aydınlanma yaşadım. "O zaman ben senden

büyüğüm." "Ne?" diye sordu.

"Sen yüzyıllık olabilirsin, ama ben daha yaşlıyım. Milyonlarca

yaşındayım." Sırıttı. "Evet."

"Beşiği soydum," dedim kendimden oldukça memnun bir şekilde. "Keşke tüm bunları hatırlasaydım."

"Anladığım kadarıyla, göksel isminizi öğrendiğinizde bunu yapacaksınız. Bu bir güvenlik anahtarı gibi. Ama fiziksel bedeniniz ölene kadar göksel adınızı bilmemeniz gerekiyor."

"Ama ben öldüm!" Karşı çıktım. "On İki bize saldırdığında. Göğsüme bir bıçak sapladım ve öldüm bebeğim. Üzerimizdeki cenneti gördüm. Güven bana."

"Öldün ama geri geldin," dedi Oş, kendini anlamaya çalışarak. "Bunun mantıklı olmasının tek yolu bu. Yapman gerektiği gibi Azrail olarak yerini almadın."

"Yani, diğer Azrailler, daha iyi bir ifade bulamazsam, benden önce biçenler, onlar da benim dünyamdan mıydı?"

"Evet," dedi Reyes. "Ama onlar melekler gibiydiler. Hiçbir tanrı böylesine önemsiz bir görevi üstlenmemiştir."

"O zaman neden gen havuzundan ayrıldın?" Garrett sordu. "Neden bir varlık getirdin

-bir tanrı, daha az değil- bunun için zaten insanlarınız varken?"

Reyes başını salladı ve her şeyin tamamen mantıksız olduğunu kabul etti. "Daha önce de söylediğim gibi, bu kapıcının işini yapması için bir kraliçe göndermek gibi bir şey."

"Ya da bir tanrı," dedi Oş, "başkasının pisliğini temizlemek için."

Garrett düşünceli düşünceli oturdu, sonra bana baktı. "Peki, kimin pisliğini temizlemek için buradasın?"

7

Biri sizi yere serdiğinde bir arkadaşınız size yardım edecektir.
En iyi arkadaşın eline bir sopa alır ve "Yerde kal. Ben hallederim."
-DOĞRU GERÇEK

Cookie ve ben, Reyes ve Osh'un ızgarada pişirdiği harika yemeklerden yerken notlarımızı karşılaştırdık. Ne yazık ki çok az şey bulabildik. Hâlâ Kit'ten bilgi bekliyordu ve manastırda mahsur kaldığım sürece pek bir şey yapamazdım. Kendimi çaresiz hissediyordum ve Loehr'lerle ilgili olarak ensemde yer edinmiş olan korku üzerime çökmüştü. Reyes'e ne yaptığımı nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Cook'a gitmesi, en azından geceyi kocasıyla birlikte güzel bir yerde geçirmesi için yalvardım ama kalmakta kararlıydı. Gemma ve Denise de hâlâ oradaydı. Çok fazla takılıyorlardı. Garip ve biraz da rahatsız ediciydi. Denise çok rahatsız ediciydi ama çoğunlukla kendi halindeydi. Tabaklarımızı topladı ve bir işe yaradı. İşte böyle.

Quentin ve Amber film izlemeye geri döndüler, bu da bana çok geç olmadan Rahibe Mary Elizabeth'i aramam gerektiğini hatırlattı. Yukarıda olup bitenlerin iç yüzünü bilecek biri varsa o da oydu.

Reyes ızgarayı temizlemek için masadan kalktı. Gemma oturma odasında kitap okuyabileceği pelüş bir köşe buldu. Bob Amca'nın şehre dönmesi gerekiyordu. Osh hiçbir yerde bulunamamıştı. Adam tuhaf saatlerde çalışıyordu. Kit, Faris'in tüm arkadaşlarıyla yaptıkları röportajları gönderdi ve Cookie konuya dalmak için sabırsızlanıyordu, ben de Garrett'la sohbet etme fırsatını değerlendirdim.

Masada bir tek onlar kalmıştı. Tüm konuşmalarımız kehanetler ve cehennem köpekleri hakkındaydı. Onun nasıl olduğunu bilmek istedim. Bir nevi. Aslında oğlunun ve bebek annesi Marika'nın nasıl olduğunu bilmek istiyordum.

Ona yaklaşmasını işaret ettim. Kaşlarını şüpheyle çattı, sonra sandalyesini yana kaydırdı. Yarım santim kadar. Pislik.

"Ne olmuş yani?" Bir fincan sıcak çikolata içerken sordum. Bir tane daha. Beep doğana kadar resmi olarak kahveyi bıraktığımdan beri sıcak çikolata arkadaşım olmuştu. Ben ve mocha latte kadar yakın değildik ama o noktaya doğru ilerliyorduk. Bir ilişki kurmak zaman alıyordu. Güven benim için her zaman bir sorun olmuştu.

"Ee?" diye sordu, tercih ettiği içecek olan birasını

içerken. "Zaire nasıl?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "O iyi biri. Onu neredeyse her hafta görüyorum."

"Peki ya Marika?"

Bir omzunu kaldırdı ve sandalyesinde geriye yaslandı, bacaklarını önünde düzeltti. "Durumu iyi. Konuşuyorduk."

Yaklaştım. "Ve?"

"Tekrar çıkmayı denemek

istiyor." "Dostum, bu harika."

"Bilmiyorum. Bilerek hamile kalmak için beni kullandı ve bana söylemedi."

"Tabii ki sana söylemedi. Söyleseydi ne yapardın?" "Diğer yöne

kaçardım. Ama yine de iyi değil, Charles."

Haklıydı elbette ama hepimiz hata yaparız. Ona bunu hatırlatmaya karar verdim. "Sana bir baskın için yardım ettiğim zamanı hatırlıyor musun? -?"

"Kahve fincanını yalamamı istediğin için g ö z e t l e m e m e müdahale ettiğin zamanı mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Peki ne oldu?"

"Adam eve geldi. Onu yakaladım. Hikayenin

sonu." "Hayır, ondan önce."

"Beni zehirlemeye çalıştın."

"Hayır, ondan sonra." Ve onu zehirlemeye çalışmadım. Sadece bardağımın zehirli olup olmadığını bilmek istedim. Tadı... zehirliydi. Meğer iyi durulamamışım. O zamanki ev sahibimin beni öldürmeye çalıştığı teorim buraya kadarmış.

Ne demek istediğini anlatmak için nefes verişini uzattı. Uzun, gereksiz bir nokta. "Tamam, anladım. Anladım."

"Hayır, ne oldu?"

"Bir fincan kahve almak için o lokantaya girdim."

"Hayır. O lokantaya garson kızlardan biriyle çıkmaya çalışmak için gittin."

"Hikayeyi biliyorum."

"Peki neden gerçekten seninle aynı mahalledeydim?" "Çünkü o

lokantayı gözetliyordun."

"O garsonu gözetliyordum. Peki bunu neden yapıyordum?"

"Charles-"

İşaret parmağımı ağzına soktum. Ters ters

baktı.

"Bunu neden yapıyordum?"

"Çünkü sen figürlü dışarı o oldu spiking erkek KAHVE göz damlalarıyla."

"Evet. Garip bir kan davası vardı ve erkekleri bilerek hasta ediyordu. Ben senin kıçını kurtardım. Ölebilirdin."

"Ölmezdim."

"Zavallı Bayan Verdean'ın kocası gibi komaya girebilirdiniz." "Peki,

bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"İçgüdülerin sana o kadının üç ayaklı bir sandalye kadar sağlam olduğunu söylerken ona asılarak hata yaptın. Hepimiz hata yaparız."

"Marika'nın yaptığı bir hata değildi. Oldukça kasıtlıydı."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Umarım ona ikinci bir şans verirsin. Özellikle de erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra."

"Ondan ayrıldı mı?"

Başımı salladım, bunun onun dikkatini

çekeceğini biliyordum. "Bilmiyorum Charles.

Kızlar delidir."

"Bu denemeye devam edemeyeceğin anlamına gelmez."

"Belki işe yarayabilir. Hep bir ailem olsun istemişimdir. Zaire de harika biri. Marika'nın da iyi olduğu anlar var."

"İşte ruh bu," dedim kolunu yumruklayarak. "Peki, anladın mı?"

"Benimle konuşmanın tek nedeni bu mu?"

Değildi ama onu gerçekten önemsediğimi bilmesine izin veremezdim. "Tabii ki."

Ağzı genişleyerek gümüşi gözlerini parlatan bir sırıtışa dönüştü. "Şu garip kutunun arkasında." Patates kutusuna doğru başıyla işaret etti.

"Harika!" Yeni oyuncağıma bakmak için ayağa fırladım. "Hep bir balyoz istemişimdir."

Boyumun yarısı kadar olan sapı fena değildi. Balyozun başı yaklaşık bir Big Gulp büyüklüğündeydi. Sonuç olarak, oldukça tehditkâr görünmüyordu.

Sapını tuttum ve masadaki atlayıcıyı görmezden gelerek onu kaldırmaya çalıştım. Kıs kıs gülmesi beni görevimden alıkoyamayacaktı.

"Peki," dedim, onu patates kutusunun arkasından alıp yerde sürükleyerek.

"Bununla kimseyi öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Planımız kesinlikle bu değil," dedim, korkunç, korku filmlerini andıran bir sesle fayansı sıyırırken oflayıp puflayarak.

"Bu katın yüz yıldan daha eski olduğunun farkındasınızdır."

Yer için kendimi kötü hissettim. Gerçekten üzüldüm ama o aptal şeyi kaldıramadım. "Göründüğünden çok daha ağır."

"Yardım ister misiniz?"

"Hayır," dedim, soluk soluğa. Yaklaşık iki adım gitmiştim. "Ben hallederim."

Mutfağın dışında, içinde ahşap bir dolap olan küçük bir oda vardı. Ne olduğunu kimse bilmiyordu, Rahibe Mary Elizabeth bile. Bildiğim kadarıyla günah çıkarma odası da olabilirdi. Her iki durumda da, ne yaparsak yapalım kapıyı açamadık. Normalde bu büyük bir sorun değildi. Ama düşündükçe içimi daha çok kemiriyordu. O dolapta herhangi bir şey olabilirdi. Bir ceset olabilirdi. Ya da bir dağ dolusu altın. Ya da gizli bir geçide giden bir merdiven.

Aylarca açmaya çalıştıktan sonra, daha fazla dayanamadım. Bu benim son umudumdu. Etrafındaki duvarı yıkmak zorunda kalsam bile o kapı açılacaktı.

Garrett ayağa kalktı ve çamaşır odası olarak düzenlediğimiz odaya kadar beni takip etti. Fiziksel olarak yardımını reddetmeme rağmen, başka şekillerde yardım etmeye karar verdi. Beni izledi, kıkırdadı ve sık sık deli olduğumu söyledi. İşte böyle.

Sonsuzluktan sonra kapıya ulaştık, küçük odanın duvarının ortasına yerleştirilmiş kalın ahşap bir şeydi. Duvar, Cookie ve benim ofis olarak düzenlediğimiz odaya bitişikti ama odaları birbirinden ayırmıştık. O duvarla ofis duvarı arasında bir metre kadar boşluk vardı. Peki orada ne vardı?

Öğrenmek üzereydim.

Garrett kapı aralığından birasını yudumlarken, en azından balyozu yerden kaldırmak için var gücümle çektim. Zayıf değildim. Bir şeyler kaldırabilirdim. Ağır şeyleri. Yani, ağır sayılır. Bu şey deliceydi.

Reyes yukarı çıkarken onu tekrar yerine koydum. Garrett'la aynı şüphe dolu sırıtışı takınmıştı.

"Açacaksın, değil mi?" Reyes ellerini bir havluya silerek sordu.

"Evet, öyleyim." Mola vermek için çekici yere bıraktım. "Orada ne olduğunu bilmemiz gerek. Her şey olabilir. Yani, neden kilitli?" Kapıyı bininci kez inceledim. "Hayır, *nasıl kilitli*? Kilit falan yok." Her şeyin saçmalığını vurgulamak için işaret ettim.

Kapı çok büyüktü. Normal kapıları ve normal duvarları olan bir manastırda, bu kapı -geçilmez olan aynı kapı- neden bu kadar kalındı? Bu kadar sağlam mıydı? Reyes dolabın içini görmeyi bile denemişti. İçeri girememişti!

"Yani, hiç mi merak etmiyorsun? Ne tür bir oda cisimsiz bir şey için bile geçilmezdir?"

Balyozu tekrar kaldırmak için mücadele ettim ama şimdi daha da büyük bir izleyici kitlem vardı.

"Yine mi o?" Osh sordu.

Reyes, "Günler geçtikçe daha da sertleşiyor," dedi.

Hayal kırıklığım yeni boyutlara ulaştı. "Pekâlâ, Bay Çokbilmiş, eğer yardım etmeyeceksen Angel'la ne hakkında konuşuyordun?"

Bakışları daraldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün o tarlada. Seni gördüm."

Doğruldu. "Orada ne yapıyordun?"

"O tatlı rahibeyi takip ediyordum. Bana bir şey göstermeye çalışıyordu ve sonra biri beni itti ve neredeyse düşüp ölüyordum ve sen orada mıydın? Hayır."

O anda bir sıcaklık patlaması yaşadım ve bana kızgın mı yoksa biri beni ittiği için mi kızgın olduğunu anlayamadım.

"Ne demek biri seni itti?"

Oh, Tanrıya şükür.

"Seni kim itti?"

"Neden Angel'la konuşuyordun?"

"Sana da böyle mi oldu?" Kolumu tuttu ve arkasındaki bir sıyrığı gösterdi, dokunuşu yakıcıydı.

"Muhtemelen." Elinden kurtuldum ve balyozu tekrar kavradım. "Ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de tuhaf bir koku aldım." Doğruldum ve düşündüm. "Lavanta gibi bir şey." Tekrar görevime eğildim.

Bana doğru bir adım attı, parmaklarını çenemin altından geçirdi ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Kimdi o?" Öne doğru adım attığı anda, alev alev yanan bir cehennem tarafından yutulmuş gibi hissettim.

"Angel'la ne hakkında konuşuyordun?" Yine cevap vermeyince elinden kurtuldum ve oturma odasının genel yönünü işaret ettim. "Git Bay Wong'la birlikte köşede bekle."

O sırada Cookie de bize katılmıştı ve Osh'un omzunun üzerinden bakmak için elinden geleni yapıyordu. "Yine mi deniyor?"

Reyes sinirlenmiş gibi bana döndü. "O neden burada?"

"Bay Wong? Hiçbir fikrim yok." Ama Osh ve Reyes birbirlerine bakarken durup merak ettim. "Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Bu kadar güçlü bir varlığın evde ne işi var?" Oş sordu.

"Hayır. Evet, o da var ama daha fazla dışarı çıkması gerektiğini düşünüyordum. Belki bir kızla tanışır. Bekârlar ortamını denemeli. Çok yalnız görünüyor."

Çekici tekrar çektim, yerden yaklaşık iki santim yukarı kaldırdım ve tüm gücümle savurdum. Kapıya hafifçe vurdu, sesi sıkma döngüsünün sesinden zar zor duyuluyordu.

Sonra başka biri daha bize katıldı. Gemma Garrett'ın arkasında duruyordu ama kulaklarımı neredeyse kanatan tiz çığlığın ondan geldiğini sanmıyordum. Hayır. Ses üvey annemden başkasından gelmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırarak odaya doğru ilerledi.

Reyes onu görmezden gelerek, yaşayan ya da ölmüş en tatlı adam olan Bay Wong hakkındaki kuşkularından sıyrıldı ve tekrar yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu, kolumu tutup okşayarak.

Dokunuşu içimi sıvılaştırdı. "Ben iyiyim."

"Balyoz mu?" Denise uludu. "Balyozu kaldırmasına izin vererek ne yapıyorsun?"

"Katherine'i arıyorum," diye devam etti Reyes, Denise'in laf kalabalığından etkilenmemişti. "Sanırım emin olmamız gerekiyor."

"Ebe Katherine," diye düzelttim. Doğum için beni bir sağlık ekibine götüremediğimizden, buraya bir sağlık ekibi getirmiştik. Hatta alt kattaki odalardan birini modern bir ebenin ihtiyaç duyacağı her şeyle donatmıştık.

Denise kolu elimden çekip aldı. "Bunun bebeğe ne yapabileceğini biliyor musun?"

Şaka mı yapıyordu? "Bu odadaki en güvenli kişi bebek, Denise."

"Charley, bu kadar ağır bir şeyi kaldıramazsın."

"Evet, yapabilirim. Çok uzak değil, ama-"

Bir tokat sesi duvarlarda yankılandı ve yüzümün acıdığını fark ettim. O an o kadar şok edici, o kadar gerçeküstüydü ki herkes tam bir sessizlik içinde durdu. Denise bile. En çok o şok olmuş gibiydi.

Önce Reyes tepki verdi. Sıcaklığı etrafımda patladı ve bir elin Denise'in boğazına doğru kalkışını izlemek için zamanı yavaşlattım. Öfkesi o kadar büyüktü ki, ne yaptığını bile anlamadan bir kalp atışında boynunu kırabilirdi. Önüne geçtim, ellerimi geniş göğsüne koydum ve tüm gücümle ittim. Sonra ellerim hâlâ göğsündeyken geri sıçramak için zaman tanıdım, bedenim darbeye hazırdı.

Etrafıma çarptı ve etkimi beklemeyen Reyes istemsiz bir adım geri çekildi. Onu pek etkilememiştim. Tekrar Denise'e doğru yürümeye başladı ama

Ellerimi yüzüne koydum ve dikkatini kendime çektim.

"Anne!" Gemma bağırdı ve içeri girmek için kapıyı kapatan iri adamların üstesinden geldi. Reyes'in ne olduğunu bilmiyordu ama doğaüstü olduğunu ve en az onlar kadar ölümcül olduğunu biliyordu. Reyes ile Denise'in arasına girdi ve onu savuşturmak için ellerini kaldırdı.

Denise onu sakinleştirmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi.

"Reyes," dedim, sesim yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Sorun yok." Öfkesi fiziksel olarak acıtıyordu, çok

sıcaktı.

"Sakin olmalısın." Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. "Beni canlı canlı kaynatıyorsun."

Anında ayıldı, gözleri duygularla parıldıyordu. Bana dik dik bakarken kalın kirpiklerinin arasında belli belirsiz bir ıslaklık toplanmıştı. Sonra yavaş yavaş kendine geldi.

Parıldayan kafesinden süzülen bir damla gözyaşını sildim ama o benden uzaklaştı, utanmış ve öfkeliydi ve ne yapacağından korktuğundan şüpheleniyordum.

"Sen iyi misin?" Denise'e sordum.

İki eliyle de ağzını kapatıyordu. "Charley, ben çok-!"

"Onu evimden defedin." Reyes konuşurken arkasını dönmedi.

"Hadi," dedi Gemma, Denise'i aceleyle odadan çıkarırken.

Garrett yardım ederek onları dışarı çıkardı ve sonra Reyes fikrini değiştirirse diye Osh'la birlikte kapıyı kapattı.

Onlara "Ben iyiyim," dedi ama onlar kıpırdamadı.

Cookie de gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

"Biz iyiyiz tatlım," diye söz verdim ona.

İkna olmamış olsa da, bunu gitmek için bir işaret olarak aldı.

"Reyes," dedim, bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak. Tenimi yaktı. "Neler oluyor? Çok ateşlisin. Öfken saatli bomba gibi. Gidiyorsun ve saatlerce yoksun. Ve sonra geldiğinde

geri dönersen, gecenin geri kalanında benden uzak duracaksın. Anlamıyorum." Ona Loehr'lerden bahsettiğimde nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum. Bu düşünce bile beni her şeyi kapsayan bir korkuyla doldurdu.

"Söyle ona," dedi Oş, kapı pervazına yaslanarak.

"Bu-?" Cevabından çok korktuğum için başımı öne eğdim. "Sorun ben miyim? Sorun... nasıl göründüğüm mü?"

Benimle yüzleşirken öfkesi yeniden alevlendi. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Hamileyim, Reyes. Zeplin büyüklüğündeyim."

Yüzündeki kuşkulu ifade beni durdurdu. Hayretler içindeydi. "Göz kamaştırıcısın. Hiç bu kadar güzel olmamıştın. Ne olduğunu anlamıyor musun? Sen bir tanrısın ve ben senin en büyük düşmanının oğluyum."

Güzel sözlerin üstesinden geldim ve "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Eğer sen söylemezsen, ben söylerim." Oş onu zorluyordu. Şimdi zamanı değildi. Yoksa değil miydi?

"Neden bahsediyor bu?" Daeva'ya ters ters bakarken Reyes'e sordum. "Tamam, peki," dedi Osh. "Ben ona söylerim."

Oş'a yönelttiği ölümcül ifade beni irkiltti.

Ona bir adım daha yaklaştı, hareketleri tehlikeli derecede yumuşaktı. "Ağzından çıkacak son şey bu olacak."

Osh başını salladı. "Biraz taşak büyütmenin zamanı gelmişti."

Yeraltı dünyasında Osh bir şampiyondu. En iyi ve en hızlı savaşçılarıydı. Reyes'ten bile hızlıymış, öyle diyordu huysuz kocam. Ama Reyes kadar büyük değildi. İnsan formunda değildi. Yine de bunun bir önemi var mıydı merak ettim.

Reyes ona doğru bir adım daha attı. Elimi göğsüne koyarak kocamı durdurdum ama sadece bana izin verdiği için.

Sonra Oş'la yüzleştim. "Anlat bana."

Osh'un sırıtması tamamen gereksizdi. Reyes'i kızdırmaktan beni rahatlatamayacak kadar keyif alıyordu. "Saldırıdan beri uyumadı."

"Ne?" Etrafımda döndüm. "Ne saldırısı? Ne zaman saldırıya uğradınız?"

"Sekiz ay önceki," diye açıkladı Oş. "Artık bir savaşta işe yaramaz. Eğer On İki bir şekilde sınırı geçerse-"

"Sekiz ay mı?" İnanamayacağım kadar şaşırmış bir halde sordum. "Şaka mı yapıyor? Sekiz aydır uyumadın mı?"

Elbette doğaüstüydük ama insan bedenlerimiz ve insan ihtiyaçlarımız vardı. Sürekli yorgun ve dağınık görünmesine şaşmamalı. Bir keresinde uykusuz üç hafta geçirmiştim. Bu beni öldürmüştü. Ama sekiz ay?

"Neden?" Ona sordum.

"Oh, ama daha en iyi kısma gelmedik," diye devam etti Osh.

Reyes'in çene kası sıçradı. "Yapma bunu. Ben durdum. İşe yaramadı ve ben de bıraktım."

"Ne?" diye sordum. Korkudan titreyerek sordum.

"Kaç denemeden sonra bıraktınız? Bir düzine mi? Daha

fazla mı?" "Durdum, *Daeva*. Önemli olan tek şey bu."

Orada olduğumu hatırlatmak için tırnaklarımı Reyes'in pazularına geçirdim. "Söyle bana," diye emrettim Oş'a.

"Tazıları öldürmenin bir yolunu bulmuş olabileceğini düşündü." Bana baktı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Yanılıyordu."

"Onları öldürmek için mi?" Oş'tan kocama baktım, sonra tekrar geri döndüm. "Peki bu nasıl bir yoldu?"

Bu kez Garrett konuştu ama bunu sırıtmadan yaptı. "Onları kutsal toprağa sürükledi, bunun onları öldüreceğini düşündü."

Vücudumu sarsan şok, elektrik prizine çatal sokmak gibiydi. Reyes'e döndüm, dehşete düşmüş ve böyle bir şeyi denemesine bile şaşırmıştım. "Ne yaptın?" Fısıldadım.

İlk başta cevap vermedi ve cevap verdiğinde de tavrı, ispiyonlandıktan sonra azarlanan bir okul çocuğu gibiydi. "Sadece birkaç kez denedim. İşe yaramadı, ben de bıraktım."

"On beş," dedi Garrett. "On beş kez denedi."

Reyes'in bir cehennem köpeğiyle dövüşmekle kalmayıp, bir tanesini kutsal zemine sürüklediği -bilerek!- ve sonra da onunla dövüştüğü düşüncesi dünyayı altımda döndürdü. Ne olduğunu anlamadan zemin kayboldu.

"Belki biraz uyusaydı, her seferinde kıçı gümüş tepside önüne konmazdı," dedi Osh etrafımı saran karanlığa doğru. "Bu piçler dövüşebiliyor."

Sanki ağır çekimdeymişim gibi yere yığıldım. Görüşümün kenarları bulanıklaştı, sonra Reyes beni kollarına alana kadar üç çift el üzerime indi. İki buçuk kilo ağırlığında olmama rağmen beni kolaylıkla merdivenlere ve odamıza kadar taşıdı. Denise, Gemma ve Cookie'nin olduğu yere. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Hâlâ burada mı?" Kafamdaki sisi dağıtmaya çalışarak Gemma'ya sordum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Özür dilemem gerekiyordu," dedi Denise, iki eliyle hâlâ ağzını kapatarak. "O iyi mi?"

Reyes'in ona attığı bakış bir kış gülünü bile buruşturabilirdi. Ama kimse Denise'i kış gülü olmakla suçlamamıştı.

"Ben iyiyim tatlım," dedim ve beni yere bırakmasını işaret ettim.

Yavaşça yaptı, sonra ayağımı yere basana kadar beni dengeledi. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım, bunu aklından bile geçirme."

"Reyes, sorun yok. Beni tokatlamak istememişti." Son cümleyi ona ters ters bakarken söyledim.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Endişelendiğim o değil. Angel ile tarlada yaptığınız şey bu muydu?"

Tereddüt etti, sonra "Evet" dedi.

Yalan söylüyordu. Bunu biliyordum, o da benim bildiğimi biliyordu. Çenemi kaldırdım ve ona sırtımı döndüm. Bir süre sonra gitti.

Sonra çocukken hayatımı cehenneme çeviren kadına döndüm. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Açıklamak istedim."

"Charley," dedi Gemma, "onu bir dinlersen, bence bu ikiniz için de iyi olur."

"Neden? Beni hiç dinlemedi ki. Neden onu dinlemek zorundayım? Ruhunu Oş için işaretlemeliyim. Oh, bekle, onun ruhu yok."

"Benim yok mu?" dedi dişlerini sıkarak.

İşte oradaydı. Yardımsever, besleyici rutinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Benim büyük bir şaka olduğumu düşünüyorsun," dedi, yüzü öfkenin resmiydi.

"Tatlım, sen bir şaka değilsin. Sen bir esprisin."

"Kendi babanın cenazesine bile gitmedin."

Gemma'nın nefesi kesildi.

"Sanki tanık koruma programındaymışsın gibi aylardır burada saklanıyorsun."

"Korunmaya ihtiyacım olan tek kişi sensin." "İşte bu kadar! Oturun! İkiniz de oturun."

Denise yatağın ucundaki banka otururken ben de kollarımı göğsümde kavuşturarak ne kadar meydan okuyabileceğimi gösterdim.

Gemma uzanıp kulağımı tuttu ve beni küçük odamızın köşesindeki sandalyeye götürdü. "Aman Tanrım, Gem! Ebe Katherine senden hiç memnun olmayacak."

"Onun adı sadece Katherine. Ona Ebe Katherine demeyi bırakmalısın." Bıraktı ve ben de incinmiş kıkırdağımı ovuşturdum. "Bunu nasıl yaptın?" "Otur!"

"Hayır, gerçekten. Bir çocuğum olacak. Birini kulağından tutarak nasıl tamamen etkisiz hale getireceğimi bilmem gerekiyor."

"Otur."

Oturdum. "Yani, bana sonra mı söyleyeceksin?"

"Annemin söyleyeceklerini dinlemelisin."

"Hayır, dinlemem."

"Bu kadarını hak ediyor, Charley."

"Bekle, sen oradaydın. Tüm çocukluğumuz boyunca oradaydın. Her şeyi gördün. Bana neler yaşattığını gördün. Ve az önce yediğim tokattan bahsedebilir miyim?"

Denise hayatımda ikinci kez beni kalabalığın önünde tokatlıyordu ve bu da ilki kadar sarsıcı ve aşağılayıcıydı.

"Hayatımız boyunca ikinizin de oyun parkındaki çocuklar gibi birbirinize girdiğinizi gördüm."

"Evet, ama her zaman o başlattı."

"Benim gördüğüm bu değildi."

"Peki ya bulaşıkları yıkamadığım için beni tüm komşu çocukların önünde bisikletimden sürükleyerek indirdiği zamana ne demeli? Ya da bir çocuk yüzüme toprak attığında, tam yüzüme, ve o arkasını döndüğünde, bu konuda bir şey yapmayı reddettiğinde? Ya da beni arabasıyla ezmeye çalıştığı zaman?"

Denise keskin bir nefes çekti. "Seni arabamla ezmeye hiç çalışmadım."

"Ah, doğru, onu ben uydurdum. Ama diğer şeyleri kabul ediyorsun."

"Charley, aman Tanrım," dedi Gemma. "Kurgusal olmayan
Burada mı?"

"Ne? Diğer olayları yeterince korkunç bulmadıysan diye desteğe ihtiyacım vardı. Söylediklerimin bu kadar uzun süre kin tutmam için çocukça ve saçma göründüğünü biliyorum, ama o hayatımın her günü böyleydi. Yaptığım her şeyde. Bana hiç iltifat etmedi. Bana hiç iltifat etmedi.

benim için. En aptalca şeyler hakkında başımın etini yemekten hiç vazgeçmedi. Sanki kendisinden daha değersiz olduğumu bilmemi sağlamayı kişisel görevi haline getirmişti. Anneler yıkmaz, Gemma. İnşa ederler. Tıpkı sana yaptığı gibi."

Gemma psikiyatrist sesiyle, "Bu doğru değil, Charley," dedi.

"Bütün o insanların önünde bana tokat attı. Beş yaşındaydım."

"Charley, olaya bir de onun açısından bak. Korkunç bir durumdu. Kızı haftalardır kayıp olan bir kadına kızının gözlerinin önünde olduğunu söylediniz."

"Öyleydi."

"Bizler sadece ölümlüyüz, Charley. Bunu bilmiyorduk. Annem çok utandı. Dehşete kapıldı ve panikledi."

"Birkaç dakika önce mi?" Yanağımı ovuşturdum. Utanmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "O zaman panikliyor muydun?"

"Evet," dedi.

Gemma'ya baktım ve alay ettim. "Aynı kadının, polisleri kızının cesedine götürdükten sonra bana bir bisiklet gönderdiğini biliyor muydun? Annen onu almama bile izin vermedi."

Gemma afallamış görünüyordu. "Elbette. Onun sonunu getirmesine yardım ettin." "Bir yabancı bile yeteneklerime inandı ve o-" Ona baktım ve aşağı. "Her fırsatta bana kendimi ucube gibi hissettirdi.

"O zavallı kadına yaptığın şey için ödüllendirilmen gerektiğini düşünmedim. Bunun yanlış olduğunu öğrenmen gerekiyordu. Doğru olsa bile böyle bir şeyi ağzından kaçıramazsın."

"Pekala, öğrendim, tamam. Benim için endişelenme. Bu iş bitti mi?"

"Hayır," dedi Gemma. "Annem açıklamak istiyor."

"Sadece sana öğretmeye çalışıyordum."

"Hayır." Ayağa kalktım ve volta attım. "Hayır, bana karşı çok kayıtsızdın. Benden nefret ettiniz. Bu öğretmek değil. Bu cezalandırmaktır."

"Senden hiç nefret etmedim."

"Bana karşı tamamen kayıtsızdın. Nefret değilse, o zaman ne?"

"Kayıtsız değildim."

"Sen bir canavardın!" Bağırdım. "Neden buradasın ki? Neden benimle konuşuyorsun?"

Boğazını temizleyip kendini toparlamaya çalışmadan önce omuzları bir an titredi. Beni bu olayda kötü adam olarak göstermesine imkân yoktu. Gözyaşları babam üzerinde işe yaramış olabilirdi ama beni bir milim bile etkilemeyecekti.

"Kayıtsız değildim, Charley."

Benden mizahsız bir kahkaha

kaçtı. "Senden korkuyordum."

İçimi çektim, bu saçmalığı yaptığına inanamıyordum.

"Senden ölesiye korkuyordum. Sen başka bir şeydin, insan olmayan bir şey ve ben senden korkuyordum."

"Oh, yani şimdi tüm bunlara inanıyor musun?"

"Lütfen onu dinle, Charley. Bu noktaya gelmemiz çok uzun zaman aldı."

"Yani, ona danışmanlık mı yapıyordun? Beş hece: antipsikotik. Harikalar yaratıyorlar."

"Ona en azından biraz zaman borçlusun."

"Hayatım boyunca bana bok gibi davrandı. Ona borçlu olduğum tek şey orta parmağım ve soğuk bir omuz."

"Haklısın," dedi Denise. "Kesinlikle haklısın." "Gördün

mü?" Gemma'ya söyledim.

"Açıklamama izin verirseniz," dedi, "bu gece gideceğim ve eğer hâlâ isteğiniz buysa bir daha asla geri dönmeyeceğim."

"Bunu bir sopayla yenemezsin. Ateş et."

Yanakları ıslaktı ve kucağına bakarken parmakları titriyordu. "Ben küçükken annem bir araba kazası geçirdi."

Onun hayat hikayesi değil. Lanet olsun. İşemem gerekiyordu. Bu sonsuza kadar sürebilir.

"Onu yoğun bakımda tutuyorlardı. Onu stabilize etmişlerdi, bu yüzden beni ve babamı onu görmemiz için içeri aldılar. Onu tüm o makinelere bağlı görmek çok korkutucuydu."

Özlemle kapıya baktım, birkaç dakikalığına sıvışsam kimse fark eder mi diye merak ediyordum. Bip sesi mesanemde seksek oynuyordu ve bunun biraz zaman alacağı belliydi.

"Babam kahve almaya gitti ve o yokken annem uyandı. Uykulu bir şekilde bana baktı ve makineler çıldırmaya başlamadan hemen önce elini uzattı. Kan basıncı düştü. Hemşireler ve doktorlar geldi ve üzerindeki battaniyelerden birini kenara attılar. Mavi bir battaniye."

Mavi en sevdiğim renk değildi.

"Onun üzerinde çalışıyorlardı, onu geri getirmeye çalışıyorlardı. Sanırım iç kanaması vardı. Onlar üzerinde çalışırken tekrar uyandı, ama makineler hala çıldırıyordu. Kafasını kaldırıp hiçbir şeye bakmadı ve konuştu. Sadece "Oh, oh, tamam, fark etmedim" gibi şeyler söyledi. Yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. Başımı çevirip baktığımda neyle konuştuğunu gördüm. Bir melekle."

Bir keresinde ben de bir melek görmüştüm ama şimdi bunu anlatmanın sırası değil.

Yukarı.

"Ortadan kayboldu. Herkes benim orada olduğumu bile unutmuştu. Onlar aldı

Ameliyata geri götürdü, yolda kalp masajı yaptı ama çoktan gitmişti. Babam geri döndüğünde kahvesini düşürdü. Onlara bir melek olduğunu anlatmaya çalıştım ama tek gördüğü battaniyeydi. Mavi bir havlu olduğunu düşündü."

Birden bunun nereye gittiğini anladım. Babası öldüğünde ben dört yaşındaydım. Bana geldi ve ona bir mesaj iletmemi istedi. Mavi havlularla ilgili bir şey. Anlamak için çok küçüktüm. Sonra umursamadım.

"Geri geldiler ve bize onun öldüğünü söylediler. Babam yıkıldı. Ona meleği anlatmaya çalıştım ama tek gördüğü mavi bir havlu oldu."

Yakında banyoya gitmezsem mavi bir havluya ihtiyacım olacaktı.

"Bazen mavi bir havlu sadece mavi bir havludur" dedi. Bu bizim mantramız oldu. Ne zaman açıklanamayan bir şey olsa bunu tekrarlardık. Ama Leland'la tanışmamdan yaklaşık iki yıl öncesine kadar gerçek olay hakkında konuşmamıştık."

Harika. Zamanda ileri atlıyorduk. Bir bacağımı diğerinin üzerine geçirdim ve kıpırdamamaya çalıştım. Gemma bankta onun yanına oturdu ve bir elini onunkinin üzerine koydu. Her zaman çok yakınlardı. Yıllar boyunca anlamaya çalışmıştım ama bazı şeyleri açıklamak imkânsızdı. UFO'lar ve çan dipleri gibi.

"Babam ağır bir kalp krizi geçirdi ama hayatta kaldı. Bir gün yemek yerken bana baktı ve 'Bazen mavi bir havlu sadece mavi bir havlu değildir' dedi. Bazen daha fazlasıdır. Ama o zamana kadar büyümüştüm. İyi niyetli bir şüpheciydim. Ve-" Utanmış gibi başını eğdi. "Ve ben ona inanmadım. Olan onca şeyden sonra ona inanmadım. Onu kullandıkları ilaçlara bağladım. Ama sonra, babanla tanıştıktan hemen sonra bir araba kazası geçirdim."

"Yani bu hikayenin amacı s e n i n l e ya da akrabalarından biriyle arabaya binmemek mi?"

"Charley," dedi Gemma, sesi monotondu. Önyargısız. Psikolojiyi severdim.

"Babanız hastaneye koştu. Size kızları getirmek zorunda kaldı. Neredeyse öleceğimi söylediler."

Dikkat çeken kelime *neredeyse.*

"Sanırım polis olduğu için ikinizi beni görmeye getirmesine izin verdiler." Esprili bir şekilde güldü. "Kendimde değildim."

Şimdi olduğu gibi mi? Sormak istedim.

Sonunda bana baktı. "İşte o zaman gördüm."

O kadar çok cevabım vardı ki, sadece birini seçmek zordu, bu yüzden sessiz kaldım.

"Işığını gördüm, Charley. Ama sadece bir anlığına."

"Senin ışığından haberim yoktu," dedi Gemma. "Denise bana söyleyene kadar bilmiyordum."

"Kulübe katıl," dedim. "Ben de göremiyorum."

Denise devam etmeden önce bir süre iri gözlerle baktı. "Sadece bir şeyler gördüğümü düşündüm. Yaklaşık bir yıl sonra babamla tekrar yemek yiyorduk ve ona gördüklerimi anlattım. Bana senin ne kadar özel olduğunu anlatmaya çalıştı. Alay ettim ve mantramızı tekrarladım. 'Bazen mavi bir havlu sadece mavi bir havludur.'"

"Burada gerçekten bir özür hissetmiyorum."

Gemma bana kaşlarını çattı. Keşke mesane durumundan haberi olsaydı. Beni huysuzlaştırıyordu. Yine de şimdi gitmek istemiyordum. Onlar eve gitmeye hazırlanırken odadan çıkmak için bahanem olacaktı. O zaman işleri hızlandırabilirdim.

"Babamın haklı olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladım. Sen özeldin. Farklıydın. Yine de babanın davalarını çözmek için seni kullandığını bilmiyordum. Bunu benden uzun süre sakladı."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Kayıp kızın annesiyle olan park olayına kadar ne yaptığını fark etmemiştim. Öğrendiğimde çok öfkelendim."

"Benimle ilgilendiği için mi?"

"Çünkü kendi gözlerimle gördüklerime inanmaya çok karşıydım. Olan biten her şeye rağmen kendimi meleğin hayal ürünü olduğuna inandırmıştım. Annemin daha iyi bir yere gitmediğine. Melekler ve şeytanlar gibi doğaüstü varlıkların var olmadığına. Bu, tutunmak için dişimi tırnağıma taktığım her şeye ters düşüyordu. Dünyada bir meleğin varlığına inanamayacağım kadar çok acı ve ıstırap vardı.

her şeyi bilen bir varlık tüm bunların olmasına izin verirdi. Ateist oldum. İnsanlar sadece iyi ya da kötüdür. Bize kötülük yaptıran bir şeytan yok."

"İnsanlar konusunda sana katılmak zorundayım."

"Ama şeytan cephesi?" Gemma sordu.

Denise'in yararlanması için yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "Ben onun oğluyla evliyim."

"Charley, bu hiç komik değil."

Bu kez ciddi bakışlarımı kardeşimin üzerine diktim. "Komik olmaya çalışmıyordum, Gem."

Öne eğildi ve bana fısıldadı. Nedenini bilmiyorum. "Yani-? Gerçekten mi? Nasıl

yani?" "Lucifer'in

oğlu. Evet."

Bunun Denise'i kaçırtacağını umuyordum. Onun yerine, saçmalamaya devam etti.

Aşkına-

"O gün dairende babamın sana söylediklerini, mavi havlularla ilgili şeyi bana anlattığında, ateizme olan son umutsuz tutunuşum da parmaklarımın arasından kayıp gitti. Ne yapacağımı bilemedim. Nasıl başa çıkacağımı. Ama sonra babanla ilgili her şey çok hızlı gelişti."

"Babam öldükten sonra," dedi Gemma, "annem kiliseye gitmeye

başladı." "O daha iyi bir yerde, değil mi?" diye sordu Gemma,

mendiline sarılıp hıçkırarak. "Aslında onu son gördüğümde

banyodaydı."

İkisi de gözlerini kırpıştırarak bana baktılar, ağızları mükemmel

Os'lar oluşturuyordu. "Ne? Çıplak falan değildim."

"O burada mı?" Denise sordu.

"Hayır. Şimdi olmaz." Her ihtimale karşı etrafıma bakındım. "Ona ne olduğundan emin değilim. Ama gerçekten işemem gerekiyor, yani bu bir paket mi?"

"Hayır," dedi Denise, duruşundan taviz vermeyeceği anlaşılıyordu. "Sizden af dilemek istiyorum."

"Benim affım mı?" Öfkeyle söyledim.

"Charley," dedi Gemma, "dinleyeceğine söz vermiştin." "Söz verdim. Dinliyorum. Ama söz verdiğim tek şey bu."

Denise, Gemma'nın elini okşayarak, "Hayır," dedi, "sorun yok. Charley dinledi. Tek isteyebileceğim bu. Sadece sana çektirmiş olabileceğim acılar için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Burada kaçırdığınız bir şey var," dedim.

"Tamam."

"Başından beri ne olduğumu biliyordun. Ya da en azından özel olduğumu, bir yeteneğim olduğunu ya da buna benzer bir şey. Ve sen bunu inkar ettin ve bu yüzden kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalıştın. Bunu bilmenin beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Çünkü inan bana bu seni düşündüğümden daha büyük bir kaltak yapıyor."

Gemma başını eğdi, sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Bazen sadece affetmemiz gerekir. O kişi için değil ama kendimiz için."

"Haklısın, Charley. Gerçekle savaştım. Seninle savaştım. Babamla, babanla ve hatta Yaratıcımızla savaştım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

Ayağa kalktı, peçeteyi çantasına koydu ve kapıya doğru yürüdü. Bana dönmeden, "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Eğer kalbinde bunu bulabilirsen, hayatının bir parçası olmak istiyorum. Beep'in hayatının bir parçası. Benden istediğin her şeyi yaparım. Bebek konusunda sana yardım ederim. Markete giderim. Altını değiştiririm. Ne istersen." Son yalvarışında sesi çatallaştı. "Lütfen bunu bir düşün."

Dışarı çıktı ama Gemma'nın söyleyecek son bir şeyi vardı. "Babam için ağlamadan bütün bir günü geçirmesi aylar sürdü. Uzun bir yoldan geldi, Charley. Bizden başka ailesi yok. Lütfen teklifini değerlendir."

"Bunu düşüneceğim. İşedikten sonra."

8

ANXIETY GIRL!
TEK BIR HAMLEDE YANLIŞ SONUCA VARABILIYOR.
-T-SHIRT

Bir numarayı yapmaktan döndüğümde, Ebe Katherine eldivenlerini giymiş, hazır duruşuyla beni bekliyordu. Tanrım, parmaklarını Virginia'ya sokmayı seviyordu.

"Hey, Katherine," dedim. "Başka bir işkence seansı zamanı mı?"

Reyes de oradaydı ve kendinden oldukça utanmış görünüyordu. Olması gerektiği gibi. Zebanilerle kavga etmek gurur duyulacak bir şey değildi. Onu odadan kovabilirdim ama çok da kızamazdım. Artık ona Loehr'lerden bahsetme zamanı geldiğinde kullanabileceğim bir cephanem vardı.

"Sana bir bakalım," dedi. "Düştün mü?" "Evet,

ormanda."

"Anlıyorum." Gömleğimi kaldırdı ve içimde bir sıcaklık patlaması oldu.

Kafam karışmıştı, boy aynasına baktım ve Reyes'in gördüğü şeyi gördüm. Daha önce fark etmemiştim bile. Sırtımın bir tarafı boyunca ve göğüs kafesimin üzerinde sıyrıklar vardı.

Reyes bir şey söylemedi ama beni daha fazla sorgulama arzusunu hissedebiliyordum.

"Tamam, kırık kaburga yok. İyi nefes alıyor musun?" diye

sordu. Başımı salladım.

Beep'in kalp atışlarını kontrol etti ve ardından, "Bunu burada yapmaya ne dersiniz? Ben sadece her şeyin sağlam olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim."

Ne yapacağımı biliyordum. Ben pantolonumu ve külotumu çıkarıp çarşafı üzerime örterken o odanın dışına çıktı. Sonra yatağa uzandım ve onu tekrar içeri çağırdım. Reyes gözlerini benden hiç ayırmadı. Karanlık bakışları hem güven verici hem de tedirgin ediciydi. Kirpiklerinin altından bana bakıyor, çaresizlik duygusuyla öfkesini kontrol altında tutuyordu. Ben de tam onun yanındaydım.

Ebe Katherine bacaklarımı daha da ayırdı ve işini yaptı. Kayganlaştırıcı donuyordu ve ben sıçradım. "Üzgünüm tatlım. Bakalım neler oluyor."

Ama orada yatarken bir dizi düşünce ve görüntü üzerime çöktü. Reyes'in bir cehennem köpeğini, lanet olası bir cehennem köpeğini, öldürmek için sınırın ötesine sürüklediği düşüncesi aklıma geldi. Bu ve söz konusu cehennem köpeklerine ek olarak birinin ya da bir şeyin beni öldürmeye çalıştığı gerçeği. Denise'den sonsuza dek nefret etmeye devam etmek istiyordum ama onun yalnızlığını hissediyordum. Aylardır hissediyordum. Sadece sürekli bir inkâr halinde yaşıyordum. Ve Loehrs ile olan iş. Ben ne yapmıştım? Hareketlerim evliliğime ne yapacaktı? Reyes beni affedecek miydi?

Her şey olabilecek en kötü zamanda su yüzüne çıktı. İki parmak. Sonuna kadar.

Isırdım, gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum ama içimde dönen duygular, beni parçalamak için bekleyen bir düzine cehennem köpeğiyle yaşamanın stresi - hayır, Beep'i parçalamak için bekliyordu - ve bu konuda bir şey yapmak için tamamen çaresiz olmak beni etkiliyordu. Bu durum diğer her şeyle, en çok da Reyes ve onun maskaralıklarıyla, ben ve benim maskaralıklarımla birleşince boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Sorun yok tatlım," dedi Ebe Katherine. "Neredeyse bitirdim. Genişlemişsin, ama çok az. Şu anda yaklaşık 2'sin."

Beni temizledi ve çarşafı indirdi ama artık çok geçti. İki elimle yüzümü kapattım ve içimi kaplayan duyguları zapt etmek için var gücümle savaştım.

"Bu çok duygusal bir zaman tatlım," dedi dizimi okşayarak.

Yatağın alçaldığını hissettim, Reyes'in sıcaklığını yanımda hissettim, parmaklarının bir tutam saçımı yüzümden ittiğini hissettim ve biraz daha ağladım. Sanki bir musluğu açmış ve kulpunu kırmıştım. Tekrar kapatamadım.

"İkinizi yalnız bırakayım ama her şey yolunda görünüyor. Görebildiğim kadarıyla hasar yok."

O çıkarken kapının kapandığını duydum ve sonra Reyes beni kollarına çekti.

"Kahrolası orospu-mones," dedim ve derin, temizleyici hıçkırıklar beni ele geçirirken bana sıkıca sarıldı.

* * *

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Orada uzanıp Reyes'in derin ve düzgün nefes alışını dinledim ve uyuyor olmasını umdum.

"Değilim," dedi.

"Saat kaç?"

"Saat daha dokuz. Uyumaya devam

etmelisin." "Sen uyursan ben de uyurum."

"Yapamam."

Bir dirseğimin üzerinde yükseldim ve karanlıkta yüz hatlarını seçmeye çalıştım. Ay ışığı açık perdelerden içeri süzülüyor ve inanılmaz gözlerinde parıldıyordu.

"Neden uyuyamıyorsun?"

"Bilmiyorum, Dutch. Yapamıyorum işte. Kendimi yapamıyorum."

"Kendinize izin veremezsiniz. Mesele bu ama sekiz ay mı? Gerçekten mi? Ben nasıl bilemedim?"

"Çünkü komadaymışsın gibi uyuyorsun. Ve horluyorsun."

"Günün her saniyesi beni izleyemezsin. Bir şey olursa ve savaşamayacak kadar bitkin düşersen ne işe yararsın?"

"Biliyorum. Güven bana. Bunu bilerek yapmıyorum. Sadece uyuyamıyorum."

Onun için endişelenerek kaşlarımı çattım. "Neden Angel'la konuşuyordun? İkinizin arasında neler oluyor?"

"Benim için küçük bir keşif yapıyor."

"Ne tür bir keşif? Onu tehlikeye atmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Kulağımı okşamak için eğildi. Omuzlarımda sıcak bir ürperti yarattı.

"Tamam, o zaman bana tam olarak ne yaptığını söyle." "Hayır." Boynumdan aşağı küçük, sıcak öpücükler bıraktı. "Söyle yoksa bir daha asla seks yapmayız."

Nabzımın attığı yerde özellikle şehvetli bir öpücüğün arkasından gülümsedi. "Smokini geri giyeceğim."

İçimde bir arzu dalgası ürperirken göz kapaklarım bu düşünceyle kapandı. "Hayır. Önce bana söylemelisin yoksa bu iş biter. Şimdi avukatı arasak iyi olur çünkü böyle bir şey olmayacak."

"O şeyi dilimle yapacağım."

Tanrım, diliyle yaptığı şeye bayıldım. Güçlü kalmak zorundaydım. "Hayır," dedim, sesim de kararlılığım kadar zayıftı. "O zaman bile olmaz."

"Ebe Katherine kayganlaştırıcıyı bıraktı. Anal deneyebiliriz."

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Anal denemeyeceğiz." Ondan uzaklaştım ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım. "Zaten bir duşa ihtiyacım var. Bundan sonra ne olursa olsun kendi hatan olduğunu bilmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, yüzünde ilgi dolu bir ifade vardı.

"Seni uyarmaya çalıştım. Bu iş kıran kırana bir savaşa dönüştüğünde beni suçlama."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Göreceksiniz. Ve sözümü unutma, mutlu olmayacaksın." Hıçkırarak ağlayan vergi avukatıyla birlikte dolaptan bornozumu aldım ve çıktım.

Kapıyı kapatırken, "Unutma," dedi. "Ben cehennemde bir generaldim. Savaş benim göbek adımdır."

Oh, evet. Bu eğlenceli olacaktı.

* * *

Sıcak su cildimin üzerinde gezinerek öğleden sonra yaşadığım olaylardan kaynaklanan ağrıları hafifletti. İyileşmeye başlamıştım bile.

Çok geç olmamasını umarak duşa giderken Rahibe Mary Elizabeth'i aradım. Daha önce arayıp Quentin hakkında bilgi vereceğime söz vermiştim. Onlarla kalıyordu ama şimdi zamanını rahibeler, Reyes ve ben arasında paylaştırıyordu. Onu yarı evlat edinmiştik.

"Quentin nasıl?" diye sordu ben daha merhaba bile diyemeden.

"O iyi. Hâlâ Amber'la film izliyor. Ya da uyuşturucu kullanıyor. Hangisi olduğundan emin değilim. Peki, bir şey duydun mu?"

"Rahibeniz hakkında bir şey bulamadım ama o kayıtlara erişimimiz yok. Bu tür şeylerin çoğu Vatikan'da arşivleniyor."

"Harika."

"Ama o manastırda meydana gelen çok tuhaf bir olay buldum." "Vur bana," dedim, duş perdesini geri çekerek ve

Su. Isıtması çok uzun sürdü.

"40'larda orada bir rahip kayboldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ziyarete gelmişti ve birden ortadan kayboldu." "Havaya mı karıştı?"

"Tam olarak değil ama evet, kimse onu bir daha görmedi. Büyük bir arama yapıldı. Tüm gazetelerde yer aldı."

"Tamam, araştırdığınız için teşekkürler. Diğer cephede başka bir şey var mı?"

"Cennetin kargaşa içinde olduğu gerçeğinin yanı sıra mı? Bundan bahsetmiş miydim?" "Evet."

"Ve konuşmalarının ne kadar yorucu olduğundan bahsetmiş miydim?" "Evet."

"Ve tüm bu konuşmalar yüzünden aklımı nasıl yavaş yavaş kaybettiğimi?" "Hey, meleklerin konuşmalarını duyabiliyor olman benim suçum değil. Cehennem köpekleri." "Hayır, ben bir şey duymadım."

"Peki, sorabilir misin?"

"Sormuyorum ve sen de bunu biliyorsun. Sadece dinliyorum. Bu iki yönlü bir konuşma değil. Onları duyabiliyorum. Onlarla iletişim kuramıyorum."

"Tabii ki yapabilirsin. Sen bir rahibesin. Saf, iyi ve sağlıklısın. Wheaties gibi. Seni dinlerler. Tek yapman gereken i s t e m e k ."

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?" "Özür dilerim, siz mi konuşuyordunuz?"

"Çok komiksin."

"Teşekkür e d e r i m !" Dedim, parlayarak. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Tamam. Yine perhizle mi ilgili? Açıklamaya devam edemem-"

"Hayır, Beep'e hamile olduğumu öğrendiğin geceyle ilgili. Ve şimdi cennet bir kargaşa içinde. Neden? Yani, bana kızgınlar mı?"

"Hayır. 'Deli' doğru kelime değil. Daha çok ... çılgınca."

"Neden? Kehanetleri bilmiyorlar mı?"

"Kesinlikle, ama kehanetler her zaman engellenir. Bence bunun gerçekten olmasına şaşırdılar. Yani, bir şey getiriyorsun

Belki de ait olmayan bu uçağa mı? Hayır, bunu söylemenin doğru yolu bu değil."

"Yani, Beep buraya ait olmayacak mı?"

"Öyle demek istemedim. Daha çok... onunki gibi bir doğum her gün olmuyor. Hemen ardından günah çıkarmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama anladığım kadarıyla burada bir tanrının kızının doğacağını söylüyorlar. Ama bu yanlış. Sadece tek bir Tanrı var, bu yüzden onları yanlış anladığımdan eminim."

"Doğru. Eminim."

"Değiştirilmesini beklemedikleri bir şeyi değiştireceğini duydum. Bu onları biraz korkutuyor. Bu, arabanızın benzininin istasyona varmadan bitmesini beklemenize rağmen bittiğinde yine de şaşırmanız gibi bir şey."

"Tamam," dedim, anlamının her nüansını kavramaya çalışarak. Sonra vazgeçtim. "Sonuç olarak, onlardan dolayı herhangi bir tehlike altında değil, değil mi?"

"Cennetten mi? Kesinlikle hayır."

"Oh, güzel. Bu çok iyi. Hey, senin nasıl cep telefonun var? Manastır rahibelerinin dünyevi saçmalıklardan vazgeçmesi gerektiğini sanıyordum."

"Ben manastırda yaşayan bir rahibe değilim ve cep telefonum var çünkü benim pozisyonumda bu faydalı. Her şey onaylandı."

"O belgeleri görmem gerek."

"Hayır."

"'Manastır rahibeleri' teriminin kulağa bir meze gibi geldiği gerçeğini hiç düşündünüz mü? Ya da bir punk grubuna?"

"Evet."

"Tamam, bir şey duyarsan bana haber ver. Bir gün normal bir hayat sürmek istiyorum."

"On dört."

* * *

Duşlar, kirlenecek kadar çok çalışmanın Tanrı tarafından ödüllendirilmesiydi. Kurulandım, Reyes'in bana aldığı pelüş bornoza sarındım ve buğulu aynanın karşısına geçtim.

Daha silemeden buharın içinde bir mektup belirdi. Etrafa bakındım. İçeride kimse yoktu ama sanki biri parmağıyla buğudaki harfleri çiziyormuş gibi bir mektup daha belirdi. Geride durdum ve mesajın tamamının görünmesini bekledim, sonra da yüksek sesle okudum.

"Casuslar."

Bu ne anlama geliyordu? Burada casuslar mı vardı? Manastırda bir köstebeğimiz mi vardı? Eğer öyleyse, kim? Hayır, asıl soru köstebek kimin için casusluk yapıyordu? Kime rapor verecekti?

Uzandım ve aceleyle aynayı sildim. Aklıma hemen iki şey geldi. Birincisi, bu babamın el yazısıydı. Tıpatıp aynıydı, öldüğümde de aynı el yazısına sahip olacak olmam tuhaf ve biraz da cesaret kırıcıydı. Benim için umut olduğunu düşünmüştüm. İyi el yazısı becerilerinin cennetin bir ikramiyesi olduğunu düşünmüştüm. Belki de sihirli bir şekilde melek yazısını öğrenecek ve bu akıcı, akıcı el yazısına sahip olacaktık, ama hayır. Mahvolmuştum. İkinci şey ise aramızda casusların olmasıydı.

Ama kim? Kim-?

Bu beni nükleer bir patlama gibi vurdu. Koridordan odama doğru yürüdüm.

Reyes gitmişti ama gitmeyen bir kişi tanıyordum.

Dolabın kapısını vergi avukatının acı dolu hıçkırıklarıyla açtım. İçeri uzanıp kolundan tuttum ve onu dışarı sürükledim. Bileğini tuttuğum sürece ortadan kaybolamazdı.

Tökezleyerek ayağa kalktı ve elini yüzüne götürerek kontrolsüzce hıçkırdı.

"Kendine sakla," dedim, onu kendine getirmek için kolunu salladım. "Kimin için casusluk yapıyorsun? Seni buraya kim gönderdi?"

Bir an için kocamdan şüphelendim. Beni izlemesi için birini ilk kez göndermiyordu. Ama neden böyle bir gösteri yapsın ki?

Hayır, ona yardım etmeye çalışacağımı bilen biri olduğundan şüpheleniyordum ve onun hem bana hem de Reyes'e çok yaklaşmasını istiyorlardı.

"Bana cevap ver, yoksa-" Kahretsin, hiçbir şeyim yoktu. Ne yapabilirdim ki? Cennete açılan bir kapıydım ve onu oraya göndermekle tehdit etmek konuşmak için pek de teşvik edici görünmüyordu.

Ama yine de ağlamayı bıraktı ve bana ters ters baktı.

"Kimin için casusluk yapıyorsun?" Tekrar ettim.

Öfkesi güzel ağzını meydan okuyan bir sırıtışa dönüştürdü.

Birdenbire onunla ne yapacağımı anladım. "Ruhunu işaretleyeceğim. Bir ruh yiyici tarafından yutulacaksın ve varlığın sona erecek."

Yüzünde bir anlık bir korku belirdi ama hemen toparlandı. "Bir tek ben değilim," dedi. "Başına gelecekler hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aydınlat beni."

"Isır beni."

"Hmm, hayır, sanırım bunu Osh'ekiel'e

bırakacağım." Kadının çenesi düştü. "Daeva mı? O

burada mı?"

"Çok iyi bir casus değilsin." Elimden kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tuttum. "Ruhunu işaretlediğimde, onun seni bulamayacağı hiçbir yere saklanamazsın." Sonra aklıma başka bir şey geldi. Bir koku. Lavanta. Dolaptan geliyordu ve onun ruhuna sızmıştı. "Beni sen ittin!" Dehşete düşmüş bir halde, bir dağın yamacından yüzüstü düşmeden hemen önceki kokuyu hatırlayarak söyledim.

Çenesini kaldırdı ve konuşmayı reddetti.

Lanet olsun. İhtiyacım olduğunda su tahtası neredeydi? Ütü masası işe yarar mı diye merak ettim.

Ama sonra o koca ağzını açıp beni kızdırmak zorunda kaldı. İyi bir fikir değildi. "Bu uçakta asla gün yüzü göremeyecek," dedi vergi avukatı, oldukça eğlenerek. "Onun bağırsaklarını kahvaltı niyetine yiyecek. Kızınız için ne planları olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Öfke şimşek hızıyla içime doldu ve daha ne olduğunu anlamadan onu işaretlemiştim. Bir ışık parlaması gibi ruhuna bir sembolün damgalandığını gördüm; sonra kayboldu ve geriye kalan tek şey işaretin yanmış iziydi.

Nefes nefese kaldı, göğsündeki ize baktı, sendeleyerek geri çekildi ama ben tutmaya devam ettim.

Çok geçmeden Reyes ve Oş kapıdan içeri daldılar. Reyes hemen yanıma gelirken, Oş ne yaptığımı anlayınca adeta mırıldandı.

"Burada neyimiz var?" diye sordu kadın ondan uzaklaşırken. Ondan Reyes'e döndüm. "Baban casuslar gönderdi. Casuslarımız var! Casuslarımız olduğunu biliyor muydun?"

Oş'un bakışları suçlulukla yere düştü. Ama Reyes'in bakışları kadınınkinden hiç ayrılmadı.

"Bana söylemeyi düşünüyor muydun?" Kocama sordum.

"Bugün değil," dedi.

Şaşkınlıkla durdum. Nedenini bilmiyorum. Adamın Victoria'dan daha fazla sırrı vardı.

Sheila'nın Osh'tan korktuğunu sanıyordum, korkuyordu da ama bakışları Reyes'e takılınca çığlık attı ve beni tutmaya çalıştı. Tam parmaklarımın arasından kayıp giderken Reyes omuzlarından tuttu. "Daha kaç tane var?" diye sordu onu sarsarken.

"Ben-" Parmakları onu ısırdığında haykırdı. "İki. Belki üç."

"Planları ne?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Bize söylemiyor."

Onu bizden uzaklaştırdı, hissettiği tiksinti her hareketinde kendini belli ediyordu. "O tamamen senin."

Kendini tuttu, doğruldu ve kaderine boyun eğerek çenesini kaldırdı.

"Yemek zamanı," dedi Oş kurt gibi sırıtarak ve sonra olanlar biraz işememe neden oldu.

Osh'un onu canlı canlı yiyecekmiş gibi değil ama onunla sevişecekmiş gibi dolabın kapısına yaslamasını izledik.

"Sadece doğru anı bekliyor," dedi son bir meydan okuma eylemi, bizi korkutmak için son bir girişimde bulunarak. İşe yarıyordu. En azından benim üzerimde.

"Peki bu hangi an olabilir, aşkım?" Osh, kızın boynunu okşayıp yüzünü kendine doğru kaldırırken sordu, dokunuşu bir yaz esintisi kadar yumuşaktı.

Ellerini iki yanında yumruk yapmış, kaçınılmaz olanı bekliyordu. "Kimsenin bakmadığı o an."

Ona doğru eğildi, kalçalarını içine bastırdı, dudaklarını boynunda gezdirdi. "Her zaman arıyoruz, aşkım."

Güzel yüzüne yayılan sırıtış hem üzücü hem de korkutucuydu.
Bakışları bana takıldı ve sırıtışı genişledi. "Her zaman değil."

Ne demek istediğini soramadan Oş ona doğru eğildi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı, bu hareketin duygusallığı şaşırtıcıydı. Ve tahrik edici. Ağızlarının arasından bir ışık parıltısı kaçtı ve Oş ondan geri çekildi, ruhunun ondan çıkıp ona geçtiğini görmeme yetecek kadar. Gözleri kapalıydı, elleri kızın başını tutuyordu ve kız gözlerini tavana dikmiş bakıyordu. Neredeyse anında zayıflamış gibiydi, yumrukları gevşedi, kolları gevşedi. Sonra vücudu gittikçe daha şeffaf hale geldi. Dağılmaya başladı. Tamamen yok olana kadar parçaları kül gibi havaya savruldu.

Oş bir kolunu kapıya dayadı ve başını k a p ı y a y a s l a d ı ; aldığı her ağır nefesle omuzları yükselip alçalıyordu.

"Nereden biliyorsun?" Reyes bana sordu.

"Babam, sanırım. Bana casuslar olduğunu söyledi ve bu çok mantıklı geldi.

Çünkü o hiç yapmadı." "Hiç mi?" Osh hâlâ

nefes nefese soruyordu.

"Anlamlı. Hiç mantıklı değildi. Benimle konuşamayacak kadar üzgün olamayacak kadar derli toplu ve akıllıydı. Peki neden buradaydı? Reyes ve benim uyuduğumuz yerde?"

"Ve konuştuk," diye ekledi Reyes.

Bankta oturdum, Reyes hâlâ elimi tutuyordu ve "Bu inanılmazdı," dedim.

"Yemek için teşekkürler," dedi Oş, kollarını hâlâ kabarmakta olan göğsünün üzerinde kavuşturarak. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları yüzünün büyük kısmını gizliyordu ama görebildiğim kadarıyla oldukça memnundu.

"Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Bu, bilirsin, Tanrı'nın işi değil mi?"

"Sen bir tanrısın."

"Burada olmaz. Bu diyarda değil."

"Cehennemden gönderildiği için umursadığını

sanmıyorum." "Cehennemden mi?" Şaşırarak

sordum.

Reyes bana baktı, varlığı o kadar güçlüydü ki onun içinde erimek istedim. "Babam için başka kim casusluk yapabilir ki?"

"Yani cehenneme gönderilmişti ve Lucifer onu geri mi gönderdi? Bizi gözetlemesi için mi? Bu yasal mı ki?"

"Öyle görünüyor," dedi Oş. Başını kapıya yasladı, hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu.

"Hâlâ hayatta olan birinin ruhunu alabilir misin?" Ona sordum.

"İşaretlenmediği sürece sadece parçaları. Aksi takdirde, ruhlarını benim için kaybedenler ölene kadar beklemek zorundayım." Başını eğdi ve

Kirpiklerinin altından bana baktı, kurt sırıtışı geri döndü ve yüz hatlarını kararttı. "O zaman hepsi benim."

"Ama anlaşmamıza göre, sadece hak etmeyenlerin ruhlarını yiyebilirsin." İyi insanların ruhlarını ona kaptırdığını biliyordum. Birkaç ay önce bir tanesini ondan kurtarmış ve daha seçici olacağına dair söz verdirmiştim.

Onaylamak için bir omzunu kaldırdı. İsteksiz bir anlaşma, ama yine de bir anlaşma.

"Hey," dedim, "senin için üvey annemi
işaretleyebilirim." Reyes oturdu. "Üvey anneni
işaretleyemezsin." "Sadece küçük bir iz. Zar zor
görünür."

Oş usulca güldü ve ellerini ceplerine soktu.

Komodinimden bir şişe su aldım ve kötülüğün oğlunun yanına geri döndüm. "Peki, Daeva neden ruhları yiyor?"

Reyes yanımdan konuştu, bakışları Osh'unkilere dikilmişti. "Yapmak için yaratıldıkları şey bu. Çalışmak. Dövüşmek. Eğlenmek. Başkalarının acılarıyla yaşamak."

"Peki sen ne yapmak için yaratıldın?" diye sordu.

"Senin gibi insanları ölüme göndermek için."

"Bekle," dedim, zaman aşımı işaretini kaldırarak. "Bu iş ne zaman güneye döndü?
Bir dakika önce hepimiz arkadaştık. Hepimiz arkadaş değil miydik?"

"Her şey yolunda," dedi Osh ayılarak. "Rey'aziel bazen nereden geldiğini unutmaya meyilli oluyor. Ve aynı varlık tarafından yaratıldığımızı."

"Ama aynı yangınlarda değil," dedi Reyes. "Aynı maddeden değil."

Oş bir kaşını silkti, şaşırmamıştı.

"Belki sen de bir casussundur," dedi Reyes.

"Belki," diye yanıtladı Oş. "Ve belki de söylediğinden daha fazlasını biliyorsundur."

"Belki."

Şimdi de "belki" oyununu oynuyorduk. Neler oluyordu? Çok iyi anlaşıyorlardı, sonra bu oldu. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

Oş'a, "Bana şu işaretleme olayını açıkla," dedim. "Dünyada ruh yiyen başkaları da var mı?"

"Evet," dedi detay vermeden.

"Hepsi Daeva mı?"

"Hayır. Ben hem kaçan hem de boşluktan geçmeyi başaran tek Daeva'yım."

O haklıydı. Reyes'in dövmesi cehennemin kapılarına giden bir haritaydı. Bu düzlem ile kendi düzlemi arasındaki boşluğu, unutulmuşluğu bu şekilde geçebiliyordu. O tam anlamıyla cehenneme açılan bir kapı, ben ise cennete açılan bir kapıydım. Ve birbirimize bağlandık. Daha garip şeyler de olmuştu; bundan emindim. Bir keresinde bana cehennemden bizim uçağımıza geçmeye çalışanların çoğunun boşluktan geçmeyi başaramadığını söylemişti. Orada sıkışıp kalmışlar, yavaş yavaş deliriyorlarmış. O yaratıklardan biri yüzyıllarca boşlukta yaşadıktan sonra nihayet bu düzleme çıkabilseydi ona ne olacağını merak ettim. Nasıl bir şey olurdu?

Bu düşünceyle içimi bir ürperti kapladı.

"Biliyor musun," dedim, başka bir şeyin farkına vararak, "on iki zebani de boşluktan geçip bu düzleme gelmeyi başardı. Biri onlara yardım etmiş olmalı."

Reyes başını salladı. "Onları çağıranın bu işte parmağı olduğunu tahmin ediyorum."

"Ama babanın seni, haritayı vücuduna kazıyan seni yaratması çağlar sürdü. O bir geçit yarattı. Senin ve sadece senin sahip olduğun harita olmadan, o bile bu düzleme kolayca geçemez. Bu doğru mu?"

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Evet,

öyle." "O zaman buraya gelmelerine nasıl

yardım etmiş olabilir?"

"Haklı," dedi Oş. "Onları her kim çağırdıysa çoktan bu düzleme gelmiş olmalı."

Oş düşünceli bir şekilde başını eğerken Reyes ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Bulmacayı çözmek için çok uğraşıyorlardı. Aylardır uğraşıyorlardı. Osh'un bize neden yardım ettiğini hâlâ anlayamıyordum. Şeytan'dan nefret ediyordu. Bunu anlıyordum. Ama nefretten daha fazlası var gibiydi. Gizli bir amacı vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Ve neden bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor? Bana geçmişim ve güçlerim hakkında verdiği çok az bilgiyle bile onu yok edebilirdim. Yapabiliyorken daha fazlasını öğrenmeye karar verdim.

"Neden insanları işaretleyebiliyorum?" Durup dururken sordum. "Yani, neden ben?"

"Bu işle birlikte geliyor," dedi Osh, başı hâlâ düşünceli bir şekilde eğikti. "Sadece Azrail insanların ruhlarını işaretleyebilir. Tanrı da yapabilir elbette ama neden buna ihtiyaç duysun ki? Ve sanırım Michael da yapabilir. Ve doğal olarak Ölüm Meleği de."

"Ölüm Meleği mi? Gerçek mi?"

"Gerçek."

"Vay canına, işle birlikte başka ne geliyor?" Balık tutarak sordum. "Yani, başka ne gibi işaretler olabilir ki?" Bir keresinde beş izim olduğunu ağzından kaçırmıştı, Azrail olarak beş yargı yolum vardı. İnsanların ruhlarını görebildiğim için, hayatlarında ne yaptıklarını ve başkalarına nasıl davrandıklarını görebildiğim için, yargılama, jüri ve infaz etme yeteneğine sahiptim. Elimdeki her yolu bilmek istiyordum.

"Beş işaretiniz var ve söyledikleriniz kanundur. Sadece Tanrı senin herhangi bir ruh hakkındaki kararını geçersiz kılabilir." Sonra bana baktı, kaşları şüpheyle çatılmıştı. "Neden?"

"Sadece ne yapabileceğimi bilmek istiyorum."

"Bileceksin," dedi Reyes, "geçtiğinde ve Azrail olmak için yükseldiğinde. Eğer işi kabul edersen."

"Neden yapmayayım ki?"

"Çünkü sen bir tanrısın. Yönetmen gereken koca bir evren var." Gözlerini benden kaçırdı. "Neden buralarda takılıyorsun?"

"İyi bir noktaya değindin," dedim, onunla dalga geçerken bir yandan da her şeyi ne kadar gerçekmiş gibi anlattıklarına hayret ettim. Ne kadar gündelik.

"Başka hangi işaretler?" Oş'a sordum.

Oş devam etmeden önce bir an Reyes'e baktı. "Bir ruhu cennet ya da cehennem için damgalayabilirsiniz. Bir ruhu yok edilmek üzere damgalayabilirsin, ki benim için bir ruhu damgaladığında aslında yaptığın şey bu. Bu bir tür serbest oyun gibi. Birini gezgin olarak damgalayabilirsiniz, evi olmayan ve doğaüstü alemin vahşi doğasında sonsuza dek hatalarını düşünerek dolaşmak zorunda olan bir ruh. Ve bir atama işareti verebilirsiniz."

"Atama mı?"

"O ruha yeryüzünde özel bir amaç atayabilirsiniz ve başka hiçbir doğaüstü varlık sizin kararınıza karşı çıkamaz."

"Başkanın bir genelkurmay başkanı ataması gibi mi?" "Oldukça fazla. O ruha artık dokunulamaz."

Birkaç noktada hâlâ kafam karışıktı. "Yani, eğer bir ruhu yok edilmek üzere işaretlersem ve sen onu yemek için burada olmazsan, ona ne olur?"

"Birkaç gün içinde yanarak yok olur. Çok acı verici olurdu. Yani bir bakıma kamu hizmeti yapıyorum."

"Elbette öylesin. Peki seni bulduğumda ne yapıyordun?" "Hey, herkesin yemek yemesi gerekiyor ve ben sadece ruhlar için pazarlık yapabilirim. Onlar isteyerek verilecektir."

"Ama ruhlarından vazgeçmeleri için onları kandırıyorsunuz."

Ellerini iki yana açarak razı oldu. "O eski bendim. Bu ise yeni."

"Artık onları kandırmıyor musun?"

"Oh, onları kandırıyorum. Gerçekten, bu çok kolay. Ama sadece kötü olanları kandırıyorum, unuttun mu?" Ben kaşlarımı çatınca hemen ekledi. "Çocuk tacizcileri ve

Böyle. İsteğiniz üzerine," diye alay etti.

"Ve tiyatroda konuşan insanlar. Tiyatroda konuşan insanları unutmayın."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Buna cesaret edemem."

Reyes pencereye doğru yürüdü ve çimenlerin üzerinden dışarı baktı. Dışarısı ne kadar karanlık olsa da gidenleri görebiliyorduk.

"Bir keresinde bu kadını yemiştim-," diye
başladı Osh. "Dostum, bunu duymamam
gerektiğini düşünüyorum." "Onun ruhunu
yedim," diye düzeltti.

"Bir dahaki sefere, bununla aç."

"Ve tadı berbattı, içinde gazyağı olan bir kül tablası gibi."

Öğürme refleksimle savaştım. "Yok artık."

"Çılgınca olan şey, hayattayken sigara bile içmemiş olmasıydı."

"O zaman neden? Cehenneme mahkum olarak doğmadığına
emin misiniz?"

"Çok korkulan bir uyuşturucu baronuydu. Acımasızdı. Barbar. Yoluna çıkan herkesi öldürürdü. Onun çapraz ateşinde birçok insan öldü. Çocuklar bile. Hepimiz verdiğimiz kararlarla lekeleniriz."

"Ve ruhlarımızın tadı bunu mu
yansıtıyor?" "Yansıtıyor."

"Benimkinin tadı nasıl olurdu merak ediyorum."

"Vişneli turta." Kulaktan kulağa sırıttı. "Çok ekşi vişneli turta."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Reyes'in ona attığı tehditkâr kaşları görmezden geldi ve göz kırptı. "Beni tattın mı? Aman Tanrım, kendimi tecavüze uğramış hissediyorum."

"Lütfen, sadece bir ısırıktı."

"İncil okulunda kesinlikle daha fazla dikkat etmeliydim."

"Daeva hakkında ders verdiklerini sanmıyorum. Bizden bahsetmeyi hak edecek kadar önemli değiliz."

Gözlerimi ona diktim. "Nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Başka var mı?" Reyes'e sordum.

"Katlanarak daha fazla."

Omuzları pencerenin tüm genişliğini kaplıyordu, bu yüzden ona doğru ittim. Bir kolunu bana doladı ve kenara çekildi. Haklıydı. Partimiz katlanarak büyümüştü.

"Aralarında casuslar olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Seviyorum." Bana baktı. "Ama her yerde olabilirler. Herhangi biri."

Başımı salladım. "Bugün Angel'la açıklıkta konuştuğunuz şey bu muydu?"

Yine cevap vermeyince cık cık ettim. "Unutma, Azrail'in gazabını tek başına getirdin. Bu arada," diye ekledim Oş'a bakarak. "Tiyatroda konuşan insanlar hakkında sadece şaka yapıyordum."

"Kahretsin," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

Keşke kocamı biraz dinlenmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilseydim. Bunun için bir işaret olmaması çok kötü.

Ayağa kalktım ve Cookie'yi kontrol etmek için kapıya doğru yürüdüm ama kapıyı kapatmadan önce Reyes'e itiraf etmesi için son bir şans verdim. "Bu itiraf etmen için son şansın," dedim ona, lafı dolandırmamaya karar vererek.

Yatağa oturdu, arkasına yaslandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Ciddiyim. Eğer bana Angel'la ne konuştuğunuzu, neden buluştuğunuzu söylemezsen, yaptıklarımın sorumluluğunu alamam."

Sırıttı.

Sabırsızlıkla ayak parmaklarıma

vurdum. Daha geniş sırıttı.

"Tamam, savaş o zaman. Seni uyarmam gerek-"

Gözdağı verme sürecime daha fazla devam edemeden yüzüme bir yastık çarptı. Orada öylece durdum, gözlerim kapalı, utanç içindeydim.

ve zincir usulca güldü.

Çok iyiydi.

9

BAŞVURU SAHIPLERI BIR SONRAKI KURSA GEÇMEDEN ÖNCE SÖZLÜ SINAVI GEÇMELIDIR.
-YENILIKÇI IÇ ÇAMAŞIRI

Cookie'yi kontrol etmek için aşağı indim. Bob Amca hâlâ şehirdeydi. Çalışıyordu. Düğün gününde. Nedenini bilmesem de kendimi çok suçlu hissettim. Onun çalışmasıyla hiçbir ilgim yoktu. Sadece Cookie'nin.

"Hey, sen," dedim, göz ucuyla mutfaktaki Reyes'i izlerken. İkimize de sıcak çikolata yapıyordu. Tanrı onu korusun. Beep için vazgeçtiğim kahvenin yokluğunda çikolata en iyi arkadaşım olmuştu. Düşündüm de, onun için pek çok şeyden vazgeçmiştim. Bunu bildiğinden emin olmalıydım. Ona hatırlatmalıydım. Her gün. "Saat neredeyse on oldu Cook. Yatağa gitmelisin."

Ofiste Amber ve Quentin'in oturduğu küçük bir kanepe vardı. Yani Amber oturuyordu. Quentin uyuyordu, sarı saçları yüzünü gizliyor, bir kolu kanepenin kenarından sarkıyor, diğerini başının üzerine atıyordu. Amber'ın kucağında kocaman bir ayakkabısı vardı ama Amber buna aldırmıyor gibiydi. Tamamen memnun bir şekilde oturmuş okuyordu.

"Her şeyi gözden geçiriyorum," dedi Cookie, görünüşe göre benim ana direktifimi görmezden gelerek. Bu çok sık oluyordu.

Reyes sıcak çikolatamı getirdi. "Başka isteyen var mı?" diye sordu, kendi kupasını uzatarak. Gerçek bir centilmen.

"Ben de biraz alayım Reyes Amca," dedi Amber, gülümsemesi çapkıncaydı.

Kıkırdadı ve ona kupasını uzattı. "Peki ya sen?" diye sordu Cookie'ye.

Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, gözlerini kırpıştırarak ona bakması bir anını aldı. Gözünü açtığında, önündeki resim karşısında şaşkına dönerek durdu. Üzerinde siyah ve kırmızı ekoseli bir çift salon pantolonu ve koyu gri, vücuda oturan bir tişört vardı. Reyes'in ateşinin sınır tanımadığını düşünürsek, ondan bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Kadın cevap vermeyince, adam ona o meşhur orantısız sırıtışını gösterdi ve "Sıcak çikolata, o zaman" dedi.

Mutfağa geri dönmeden önce bana göz kırptı ve bir an için gömleğinin arkasında garip çizgiler gördüğümü sandım ama Cookie dünyaya geri döndüğünde bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

"Bir şey mi söyledi?" diye sordu.

"En iyi kısmı unuttu!" Amber, Quentin'in kocaman ayakkabısının altından sıyrılıp Reyes amcasının peşinden gitti. "Şekerlemeleri unuttun!"

Cook'a, "Sana bir fincan sıcak kakao getiriyor," dedim.

"Ah, doğru." Beynindeki sisi silkeledi. "Bu adam konsantre olmayı imkânsız hale getiriyor."

"Evet, öyle. Peki, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Sandalyesinde dönüp bana baktı.

"Balayı öncesi balayınızla ilgili." "Charley,

gerçekten, önemli bir şey değil."

"Bence öyle, ama senin söylediğin şekilde değil."

Sandalyesinde kıpırdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanki gitmediğin için rahatlamış gibiydin."

"Ne var? Kayıp bir kız var. Rahatlamamı gerektirecek bir şey yok."

"İşte tam da bu yüzden endişeliyim."

"Olma o zaman."

"Hey," dedim ters psikoloji kullanarak, "en azından tüm bunlar bittiğinde siz ikiniz hayallerinizdeki balayını yaşayacaksınız."

O endişe dalgası yine içini ürpertti. "Kesinlikle."

"Cook," dedim bilgisayarına geri döndüğünde, "neler oluyor?"

Tekrar bana dönmeden önce ciğerlerini doldururken omuzları kalktı. Koridora doğru hızlı bir bakış attıktan sonra, "Robert benim ikinci evliliğim değil. O benim üçüncü evliliğim."

İçimden bir şok sarsıntısı geçti. "Aman Tanrım, bunu bana söylemediğine inanamıyorum!"

Beni susturmak için işaret parmağını ağzının üzerine kapattı.

"Sana her şeyi anlatıyorum," diye fısıldadım yüksek sesle. "Timothy Tidmore'un Virginia'yı Hot Wheels'ları için garaj olarak kullanmaya çalıştığı zamanı bile anlattım." "Biliyorum." Utanç içinde başını öne eğdi. "Biliyorum. Ama ilk evliliğim sadece iki gün sürdü."

"Yok artık." Kıpırdanarak yaklaştım, aniden çok meraklanmıştım. "Ne oldu?" "Teyzem ve amcamla Vegas'taydım. On sekizinci yaş günümdü ve bir fuar için oradaydılar. Her neyse, kuzenlerim ve ben çok boş zaman geçirdik ve havuz kenarında bir adamla tanıştım ve gerçekten harika bir gündü ve biz ... um ... evlendik."

Gözlerimi kırpıştırdım, kaygısız ve vahşi bir çocuk ile Cookie'nin görüntüsünü bağdaştıramadım.

"O gece." Sözünü kesmediğimde - buna cesaret edemedim - devam etti. "O gecenin ilerleyen saatlerinde ailesinin otel odasındaydık, balayımız dediğimiz şeydeydik ve onun... pantolonu... bir tür-" Konuşması uzadıkça sesi daha da yumuşadı.

"Neyi ne yaptı?"

"Pantolonu alev aldı."

"Tabii ki yaptılar. On sekiz yaşındaydı." "Hayır, yani tam anlamıyla."

"Oh, *ateş* üstünde ateş gibi mi?"

"Evet. Mum ışığında yemek yerken pantolonuna şarap dökmüştü, tabii ki masrafları ailesine aitti ve ona yardım etmek için ayağa fırladığımda mumu devirmiştim ve... neyse, anladınız işte."

"Oh, adamım. Bu acıtmış olmalı."

"Eminim öyledir, ama ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Aslında tam bir pislikti. Neyse ki ailesi, onlara ne yaptığımızı söyler söylemez evliliği iptal ettirdi."

"Tamam, ilk balayınız pek iyi geçmedi. Ama Amber'ın babasıyla şansınız daha yaver gitmiştir."

"İkinci balayım daha kötüydü."

"Hayır," dedim, yine ilgimi çekmişti.

Başını salladı. "Bütün bir yıl birlikte yaşadık. Evlendiğimiz güne kadar her şey harikaydı. Her şey değişti."

"Cook, ne oldu?"

"Her şey iyi başladı. Düğünümüz vardı. Çok büyük bir olaydı. Benim tarafımdaki tüm çılgınlar geldi ve onun ailesinin sayısı binlerle ifade ediliyordu. Güzeldi ama tam olarak ben değildim, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

"O kadar gergindim ki düğünden önce biraz şarap içtim." "Uh-oh."

"Tören sorunsuz geçti. Yeminimi biraz geveledim ama onun dışında mükemmeldi."

"Tamam," dedim, yine de temkinli olmaya başlamıştım.

"Resepsiyonu yaptık ve ben biraz daha içtim." Bu hiç iyi olmadı.

"Bütün pilav işini hallettik ve bir limuzinle otele doğru yola çıktık. Bu gece kalacak ve ertesi sabah Cancún'a uçacaktık."

"Harika. Şimdiye kadar bayıldım."

"Şey, ben biraz fazla içmiştim, ikimiz de içmiştik ve Noah otoyoldaki insanları ayartmaya karar verdi."

"Bekle, Noah kim?"

"Amber'in babası," dedi aniden sinirlenerek.

"Oh, doğru, bunu biliyordum. Tamam, herkese sarkıyor."

"Evet, ama hastalanmaya başladım."

"Anlaşılabilir."

"Ve en yakın kapı koluna uzandım." "Hayır."

"Evet. O herkesi süzerken kapıyı açtım. I-25'te limuzinden düştü."

Şaşırmış bir şekilde oturdum.

"Güney," diye

ekledi. Hâlâ şaşkın

şaşkın

oturuyordum.

"Gibson çıkışına yakın."

"Cookie," dedim sonunda, "ne oldu?"

"O acı çekti çoklu Kırıklar, a yırtılmış Dalak, ve a hafif beyin sarsıntısı."

Ellerimi ağzıma kapattım.

"Biliyorum. Ondan sonra her şey değişti. On yıllık evlilikten sonra bile, sahip olduğumuz şeyi bir daha asla bulamadık."

"Özür dilerim tatlım."

"Balayı konusunda pek şanslı değilimdir." "Hayır, bu

doğru değil. Onlar tamamen tesadüftü."

Hüzünle gülümsedi. "Sen tesadüflere inanmazsın."

Elini sıktım. "Artık inanıyorum."

"Bu çok daha iyi," diye mırıldandı Amber koltuğuna geri dönerken.

"Senin o kız olduğuna inanamıyorum," dedim usulca Amber geri dönmeye çalışırken.

Quentin'in ayakkabısının altına girdi ve aynı anda sıcak çikolatasını dengeledi. "Ne kızı?"

"Bir adamla tanışıp on iki saat sonra onunla evlenen kişi."

"Dokuz."

Bir sırıtmayı bastırdım. "Ve bir buçuk."

Öne doğru eğildim ve ona en iyi sarılışımı yaptım. "Ama artık Bob Amcan var. Hiçbir şey onun senin ne kadar inanılmaz derecede mükemmel olduğun konusundaki fikrini değiştiremeyecek."

Kıkırdadı. "Şaşırabilirsin." "Asla."

"Siz ne fısıldaşıyorsunuz?" Amber, bir örsün ağırlığı altında kanepenin arkasına doğru kayarken saçları yüzüne dolanarak sordu. Cookie arkasına yaslandı ve gözlerini sildi. "Eğer paranı kazanmaya başlamazsan seni göndereceğimiz yatılı okuldan bahsediyoruz. kalsın."

Amber perçemini yüzüne doğru savurdu. "Yeni bir malzeme bulmalısın anne. Üç yaşımdan beri bu bende işe yaramadı."

"Çabuk anlıyor," dedim. "Kit'in gönderdiği bilgilerden bir şey çıktı mı?"

Ciğerlerinden kaçan sinirli iç çekiş bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Hiçbir şey. Sahip oldukları her şey doğru. Faris'in okuldan sonra parka gitmesi gerekiyordu, sonra da arkadaşlarıyla birlikte bir partiye yürüyeceklerdi."

"Annesinin bilmediği bir parti," diye ekledim.

"Yine de anlamıyorum," dedi Amber, bir avuç sayfayı tararken ve Cookie ile davayı gözden geçirdiğini fark ettim. "Neden polisler

parti için mi yoksa park için mi bu kadar endişelisin?"

"Çünkü bütün arkadaşlarına göre oraya gidiyormuş." "Hangi arkadaşlarına?" diye sordu, sanki aklımızı kaçırmışız gibi. "Kesinlikle

o gün mesajlaştığı kişi."

Doğruldum ve ona doğru yürüdüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

Faris'in dosyada bulunan metinlerinin bir kopyasını işaret etti. "İşte burada. Kit bu adamla konuşmuş mu? Nate falan mı? Çünkü bu mesajlara göre partiyi ekiyorlar ve bir patenci mekânında buluşuyorlarmış."

Cookie, Reyes'e sıcak bir fincan uzatırken teşekkür etti, sonra da dinlemeye devam etti.

"Amber, nerede yazıyor bu?" Ben sordum.

Ben Kit'in numarasını çevirirken tekrar işaret etti. Hala göremedim. Bir mesaja işaret ediyordu,

Tünelde COP.

Kendimi aptal gibi hissederek, "Anlamıyorum tatlım" dedim.

O açıklama yapamadan Kit telefonu açtı. Onu hoparlöre aldım.

"Tamam," dedim, hoşbeşten vazgeçerek, "hoparlördesiniz. Kim o?

Faris'in mesajlaştığı şu Nate denen çocuk mu?"

"Bilmiyoruz," dedi, sesi bitkin ama uykulu değildi. Onu uyandırmamıştım. "Nathan adında bir arkadaşı var ama mesajlarda onun olmadığını söylüyor. Yine de Nate'den gelen sadece birkaç mesaj vardı ve oldukça masum görünüyorlardı."

"Hayır," dedi Amber. "Nate *olarak* ondan sadece birkaç mesaj geldi. Ayrıca Caleb, Isaiah ve Sean olarak da mesaj atmış. Bu onların en sevdiği program."

"Evet, bu isimlere sahip hiçbir arkadaşını bulamadık. Ne demek en sevdikleri program?"

"*NCIS,*" dedi sanki biz aptalmışız gibi. "İşte burada." Sayfalar dolusu metni karıştırdı. "İlk Nate olduğu zamanlar

zaman."

"İlk kez mi?" Ne gördüğünü anlamaya çalışarak sordum.

Bir dizi eski mesaja ulaşana kadar sayfaları karıştırdı. *NCIS* hakkında konuştuklarını hatırlıyordum ama Amber bu isim meselesini nereden çıkarmıştı?

"Tam burada. Eğer ailesi yakalarsa ona haber vermesini ve bir sonraki bölüme geçeceğini söylüyor."

Bu saçma olmaya başlamıştı. Tanrı aşkına, hâlâ gençtim. *O kadar da* kopuk değildim. Öyle miydim? Mesajda şöyle yazıyordu,

Eğer PAW ise, gelecek bölüm başlayacak.

Belli ki öyleydim. "Açıklamak zorunda kalacaksın."

"Endişelenme," dedi bana sempati duyarak. "Tamam, burada ailen izliyorsa *P-A-W yazıyor, o* zaman bir sonraki bölüme başlayacağım. Bir sonraki mektuba geçeceğim. Neyse ki telefon şirketi mesajlarının bir kopyasını gönderdiğinde, bunları kullanıcıya göre değil sırayla göndermişler. Biz de öyle anladık çünkü hemen ardından, on saniye kadar sonra Caleb bunu yazdı."

Okunan bir metni işaret etti,

Bir sonraki bölüm başlıyor.

"Caleb," dedim, sonunda ne yaptıklarını anladım. Tamamen geriye dönüp aynı adamdan gelen tüm geçişleri ve mesajları bulmam gerekecekti. "Peki ya patencilerin takıldığı bir yer?"

"Tam burada," dedi ve üçüncü kez aynı metni işaret etti,

Tünelde COP.

"Bu sadece onu tünelden uzak durması için uyarmak değil mi? Orada bir polis olduğunu mu?"

"Hayır, *C-O-P yazıyor*. "Plan değişikliği. Ve onunla Tünel'de buluşmak için. Aka, patencilerin takıldığı bir yer. Oraya hiç gitmedim," diye annesine güvence verdi Amber.

Çenem düştü. "Bunu nasıl kaçırdık?" Cookie

şaşkınlıkla başını salladı.

"Biz de kaçırdık," dedi Kit. "Reşit olmadan içki içmeyi planladıklarını ve polisleri atlatmaya çalıştıklarını düşündük."

"Muhtemelen bizim de böyle düşüneceğimizi umuyordu," dedim. "Bu bir fırsat suçu değildi, Kit. Amber haklıysa, bunu planlamış. Onu mesajlar aracılığıyla tanımış. Kaçırmayı planlamak için haftalar harcamış."

"Ve ona resimler gönderdi," dedi Amber. "Ama bu o değil." Adamın gönderdiği fotoğraflardan birini kaldırdı. "Buna kandığına inanamıyorum."

"Neden?" Ben sordum. "Kim o?"

"Hedefteki çocuk. Bir kız onun fotoğrafını çekip arkadaşına tweet atınca meşhur olan mı? Viral mi oldu?" dedi, bize ipucu vermeye çalışarak. "Her yerdeydi. Ve bu da," dedi bir başkasını göstererek, "YouTube'da 'Paparazzi' şarkısıyla ünlenen bir çocuk." Biz ona bakınca ekledi: "Lady Gaga mı?"

"Oh, şarkı," dedim, sonunda anlamıştım.

"Cidden, birbirlerine benzemiyorlar bile." Fotoğrafları karşılaştırdı. "Ne düşünüyordu ki?"

Masamda Cookie'nin karşısındaki koltuğa oturdum. "Haftalardır mesajlaşıyorlardı. Onu tanıdığını sanıyordu."

"Ona güvenebileceğini düşündü," dedi Cookie; sonra yeni bir kararlılıkla Amber'a baktı. "İşte bu kadar. Telefonun nerede? Yedi yıl boyunca ondan uzak kalacaksın."

"Anne," dedi gözlerini devirerek.

O sırada Kit konuştu, sesi öncekinden daha enerjik geliyordu. "Charley, işte bu. Bence siz bir şeylerin peşindesiniz."

"Ben değil," dedim, elimi salladım ve Amber'ı işaret ettim. "Amber Kowalski."

"Ve Quentin Rutherford," diye ekledi, ona hayranlıkla bakarak. Salyalarını görmezden gelmek için gerçek bir aşk gerekirdi. "*NCIS* olayını yakalayan oydu. O diziyi çok seviyor."

"Bu numaraları kontrol edip ne bulabileceğimize bakacağız. Eminim bunlar kullan-at telefonlardır ama birinden bir şey bulabiliriz."

"Faris'e ulaşmak için çok uğraştı," dedim. "Onu bir yerden tanıyor olmalıydı. Onu takıntı haline getirmiş. Belki onun ve arkadaşlarının sık gittiği bir kahve dükkânı, hatta okulları."

"Şimdi Ajan Waters'ı arayacağım. Bu işle ilgileniyoruz."

Telefonu kapattım ve Amber'a çak bir beşlik verdim. "Az önce bir hayat kurtarmış olabilirsin, Amber."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Umarım öyledir."

* * *

Mesajları son bir kez daha gözden geçirip Amber'ın keskin gözlerine dayanarak notlar aldıktan sonra hepsini taradık ve yatmaya gitmeden önce gözlemlerimizle birlikte Kit'e geri gönderdik. Reyes'i ortak banyoya götürdüm ve iki nedenden ötürü uzun, sıcak bir duş alması için ısrar ettim. Birincisi, uykuya dalacak kadar rahatlamasını istiyordum. Göz kırpmadan sekiz ay mı? Akıl almaz. Nasıl olur da bir zombiyle evli olmazdım? İkincisi, bu savaşa hızlı bir başlangıç yapmak istiyordum.

Odalar çok küçük olduğu için Reyes'in giysilerini yatak odamızın yanındaki odada saklamak zorunda kalmıştık. Buraya onun giyinme odası adını vermiştim. Ne de olsa o bir prensti. Elbette, yeraltı dünyasının prensiydi ama unvanı hâlâ geçerliydi. Aceleyle içeri girdim ve alçakça planımı uyguladım, sahip olduğu her iç çamaşırını bulana kadar şifonyerini karıştırdım. Onları plastik bir market poşetine doldurdum -her zaman bir geri dönüşüm şampiyonu olarak-

ve onları Beep'in beşiğine sakladım. Sonra bir akıl hastası gibi kıkırdayarak okumakta olduğum kitabı aldım ve yatağa girdim.

Koridorda yürüdüğünü duyduğumda içim karıncalandı. Soyunma odasının kapısını açtı. Bir çekmece çıkardı. Sonra bir tane daha. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda yorganın içinde daha da kıpırdandım.

Yüzünde şakacı bir sırıtışla kapıda belirdiğinde, beni suçlayabileceği herhangi bir şeyden tamamen masum bir şekilde yatakta kitap okuyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının pervazına yaslandı. "İç çamaşırımın nereye kaçtığını biliyor olamazsın, değil mi?"

Kitabı kapattım ve düşündüm. Ve düşündüm. Sonra burnumu kırıştırdım ve biraz daha düşündüm. "Hayır," dedim sonunda. "İç çamaşırın *olduğu için bunu yapmaman* garip. Bu gerçekten garip olabilir."

Havluyu bıraktı ve bakışlarım onun görkemli alt bölgelerine kaydı.

"Benim için değil."

Lanet olsun ona ve taş gibi vücuduna. Önden bağlanan bol bir pijama pantolonu ve toz mavisi bir tişört giymiş, bir yandan da saldırmaya hazır bir panter gibi beni izlerken bakışlarımı ayırıp okumaya devam ettim.

"Komando mu olacaksın?" Yatağa sürünürken sordum. Yatak onun ağırlığı altında çöktü.

Beni görmezden gelerek, bakışlarımız arasında sıkıca tuttuğum kitabın başlığını okudu. "*Uyandırılmış Aşık.*" Başını omzuma yasladı. "Sen bu kitabı geçen ay okumamış mıydın?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Duramıyorum. Arka arkaya yirmi yedi kez okudum."

Kıkırdadı. "Uyandırılmaya ihtiyacın var mı?"

"Ebeveynce."

"Biliyorsun, bunun için bir kılavuza ihtiyacın yok. Sana adım adım yol gösterebilirim." Bir parmağını boynumun kıvrımında gezdirdi, sıcaklığı tenimi yalayarak geceliğime işledi.

"Sorun değil," dedim sırıtmamak için kendimi zor tutarak. "Bu yazar temel konuları ele alıyor. Kahramanı çok bilgili görünüyor. Sanırım genel bir fikir edindim."

"Ama bunu yapabilir mi?" Bir elini yorganın altına ve dizimin üzerine kaydırdı. Bacaklarımı ayırdı, bir elini benimkilerden birinin etrafına doladı, diğer dizini itip onları daha da uzaklaştırırken benimkileri birbirinden ayırdı. Omzumu öptü ve parmak uçlarını bacaklarımın arasındaki narin kıvrımların üzerinde kaydırarak onları ayırdı, içeri girdi. Dokunuşu sıvı ateş gibiydi. Üzerimde dalgalandı, içimin derinliklerine yerleşti, karnımda biriken sıcaklık tutuşana kadar beni eritti. Bir yumruğumu çarşafın içine soktum ve daha da geniş açıldım, daha fazlası için açgözlüydüm.

"Şey, söyleyemem," dedim nefes nefese. "Onunla hiç tanışmadım. Ama çok yetenekli görünüyor."

"Peki ya bu?" Boştaki eliyle geceliğimi sıyırdı ve Danger'ın sertleşmiş meme ucunu ağzına aldı. Yavaşça emdi, diliyle bir şeyler yaptı. Lanet olası dil şeyi beni ateşe verdi. Saniyeler içinde beni kıvrandırdı, tadına bakarken ve alay ederken serbest bırakılmam için yalvardı.

Aşağı uzandım ve pantolonunun üzerinden kaya gibi sertleşmiş ereksiyonunu tuttum. Yumuşak bir nefes çekti ve kumaşın içinden bile parmaklarımın altında akan kanı hissedebiliyordum. Ona doğru dönmeye başladım ama beni yataktan kaldırdı. Beni arkamdan kendisine kilitleyerek boy aynasına doğru götürdü, elbisemi omuzlarımdan itti ve yere bıraktı.

Aşağı bakmaya çalıştığımda, bir elini arkadan boğazıma doladı ve sanki onun gördüğünü görmemi istermiş gibi beni aynaya bakmaya zorladı. Ama gördüğüm çok iri, çok yuvarlak bir kadındı.

Kuşkularımı hissetmiş olmalı. Usulca kıkırdadı ve ellerimi aynanın iki yanındaki duvara yerleştirdi. Sonra bir ayağıyla bir sandalyeyi çekti ve bir bacağımı sandalyenin arkasına doğru kaldırdı. Ayak parmaklarım koltuğa zar zor değiyordu ve bu noktada gözle görülür bir şekilde titriyordum.

Bir elini tekrar boğazıma doladı ve kulağıma fısıldadı. "Şimdi sana bir şeyler yapacağım," dedi, sesi derin, pürüzsüz ve aksanlıydı; Manx Galcesi konuştuğunu fark ettim. "Çok kötü şeyler," diye ekledi, aksanıyla neredeyse kendisi kadar seksiydi. Ruhumu alev alev yaktı. "Ve sen de izleyeceksin." Will'i avuçladı. Onu diz çöktürdü. "Ve sen de öğreneceksin." Dişlerini lobumun üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi yanağımda dolaştı. "Ve bana yaptığın şeyin tam olarak ne olduğunu anlayacaksın."

Ona ne yaptım? Delirmiş miydi? Duvar için şükrediyordum; aksi takdirde, ereksiyonu bacaklarımın arasına kayarken ayakta durabileceğimden şüpheliydim, o kadar sertti ki orada nabız gibi atıyordu. Altına uzanıp onu tutmaya başladım ama elimi hızla duvara geri koydu.

"Henüz değil," diye uyardı ve bileğimi sıktı.

Sonra çok garip bir şey yaptı. Saçlarımı geriye doğru çekti, bir eliyle süpürürken diğer eliyle yüzümü okşadı. Aynada beni izledi ve gördüğünü benim de görmemi istediği hissine kapıldım ama tek bakabildiğim oydu. Uzun kirpiklerinin altında parıldayan gözleri. Ağzı doluydu ve hafifçe ayrılmıştı. Çenesi güçlü.

Saçlarımı bıraktı ve omuzlarıma doğru ilerledi. Arkamdan gelip Danger ve Will'i kavrayana kadar parmak uçlarını omuzlarımda gezdirdi. Boynumu kemirirken masaj yaptı. Parmak uçlarını tepe noktalarının üzerinde gezdirerek içimde bir zevk kasılmasına neden oldu.

Ama dokunduğu her yerde kavurucu bir sıcaklık bırakıyordu ve bunu bilerek yaptığını anladım. Isısını kontrol edebiliyordu, en azından bir dereceye kadar.

Görmem gerekiyordu. Onu diğer taraftan izlemem gerekiyordu. Doğaüstü taraftan. Bir düzlemden diğerine sıçrama konusunda henüz ustalaşmamış olsam da, ciğerlerimdeki nefesi serbest bıraktım, bedenimi gevşettim ve onu sonsuza dek saran alevleri görene kadar konsantre oldum. Onları daha önce birkaç kez görmüştüm ama hiç böylesini görmemiştim. Normalde mavi alevler sanki kendisi bir hızlandırıcıymış gibi derisini yalayıp geçerken, bu sefer parlak turuncu bir ateşle parlıyordu. Ve dokunduğu her yerde, okşadığı her parçamda, ardında alevlerden bir iz bıraktı.

Yeraltı dünyasının prensi beni ateşe verirken büyülenmiş gibi izledim. Kelimenin tam anlamıyla.

Elleri karnımın üzerinde gezinerek sıcaklığını içime akıttı ve bacaklarım ağırlığımın altında ezilmeye başladı. Uyluklarımın arasındaki zirveyi tekrar bulduğunda başımı omzuna yasladım. Bir koluyla beni kendisine doğru tutarak kıvrımlara yaklaştı, usulca fırçaladı, karnımda tutuşturduğu çıra alevlenip canlanana kadar okşadı. Daha fazlasını isteyerek kolunu tırmaladım ama bir kez daha elimi duvara geri koydu.

Sonra da gitti.

Gözlerimi açtığımda önümde diz çökmüştü. Beni daha da açıp ateşli bir öpücükle damgaladığında tırnaklarım sıvaya saplandı. Nefesim kesildi. Dili, kasırgaya dönüşmek için mücadele eden bir toz şeytanı gibi içimde acı veren dalların dönmesine neden olurken, zevk içimde titreşti. O zirveyi aradım ama çok aramama gerek kalmadı. Dişlerini hassas tepe noktası boyunca sıyırdı, sonra dilini tatlı, kısa taramalarla tüylendirdi, közleri körükledi, beni bir ham şehvet dalgası beni yutana kadar daha da yaklaştırdı. Orgazm içime doğru roket gibi fırladı ve vücudumdaki her sinire hayal edilemez bir hazzın titreşen dalgalarını gönderdi. Parmaklarımı saçlarına daldırdım ve gelgit dalgası enfes zirvelere yükselirken onu kendime çektim, sonra yavaşça çekildim, keskin kasılmalar azaldı.

Tüm bu enerjinin açığa çıkmasıyla neredeyse aynaya düşüyordum ama Reyes hemen arkamdaydı, arayışı pantolonunu kalçalarının üzerinden itip uzun bir hamleyle arkamdan bana girdiğinde daha yeni başlıyordu. Henüz tamamen boşalmamış olan orgazm yeniden alevlenirken içimde bir zevk dalgası sıçradı.

Aynada bakışlarımı yakaladı, izlemem için bana meydan okuyordu, gözleri harcanmamış bir tutkuyla parlıyordu.

Ve nasıl yapamazdım? Muhteşemdi. Kendini tekrar tekrar gömerken kasları giydiği tişörtün üzerinde geriliyordu.

Beni kendine doğru çekti, kulağıma fısıldarken beni oraya kilitledi. "Benimle tekrar gel," dedi aynı Gal dilinde, bedenlerimizin yarattığı sürtünmeyle etrafındaki ateşler körükleniyordu. "Bana ne yaptığını gör, *ghraih'im*." Aşkım benim.

Güçlü vuruşları etrafındaki alevleri körüklerken ona odaklandım. Kaşları çatılmıştı, kendi doruk noktası yaklaşırken yüz ifadesi neredeyse acı çeker gibiydi. Bir elini duvara dayadı, çenesini sıktı. Isırıcı bir zevk tenimin üzerinde gezinirken nefes alış verişi zorlaştı, mest edici bir zevkle ısırdı ve tırmaladı. Daha sert itti, içimde nefis bir açlık kabarıyordu, sanki iliklerime kadar hazzı çekebilirmiş gibi.

İçimde patladığı anda bunu hissettim. Orgazm olurken inledi.
Ondan bana doğru yükselirken tepeye çıktı ve sonra onu gördüm. Onu gördüm. Bir alev denizine dönüştü. Alevler onu tüketti ve beni öyle vahşi, öyle uçucu bir selin içine çekti ki, hayatta kalıp kalamayacağımı merak ettim.

Hava odayı terk etti ve ciğerlerim sıkıştı. Kavurucu ateşin dalga dalga içime çökmesiyle gözlerim geri yuvarlandı. Arzu ezici, dünyayı sarsıcı ve harikaydı.

* * *

Yavaşça yere yuvarlandım ve göz kırparak bu düzleme geri döndüm. Kendimi kurtararak ona döndüm ve inanılmaz yakışıklı yüzüne odaklandım.

Hâlâ bir elini duvara dayamış, son bir kasılma onu titretirken nefesini tutmaya çalışıyordu. Sonra beni soğuk aynaya bastırana kadar yaklaştı. Alnını duvara dayadığı elinin üzerine koydu ve bir kolunu bana doladı.

"Gördün mü?" diye sordu ve ben ondan yayılan en ufak bir güvensizlik dalgasını hissettim.

"Gördüm. İnanılmazdı."

O kadar emin değildi. Şüphe çekirdeğinin derinliklerine yerleşmişti. Gördüğüm her şeyin, bana gösterdiği her şeyin inanılmaz olduğuna onu ikna etmek için sırtını okşadım ama gömleğinin ıslak olduğunu fark ettim. Çok ıslaktı. Çok ıslaktı.

Elimi kaldırdım ve nefesim kesildi. Kanla kaplıydı.

Onu üzerimden iterek ne olduğuna bakmak için bir adım uzaklaştım ama o hızla dönüp tekrar bana baktı.

"Reyes, kanaman var," dedim vücudunu çevirmeye çalışarak.

Kendini toparladı, çenesi gerildi, bana bakarken bakışları sertleşti. Yanlış bir şey fark etmemi beklemiyordu.

"Bu yüzden gömlek giyiyorsun." Birden mantıklı gelmeye başladı. Benimle yarı giyinik sevişirken aklımın bir köşesinde beliren o küçük kıpırtı. Bu pek sık olan bir şey değildi. "Çıkar şunu."

"Ben iyiyim," dedi, pijama pantolonunu sallayarak yerine oturttu ve bağladı.

Ben de aynısını yaptım. Geceliğimi aldım ve başımın üzerinden geçirdim. "Harika. O zaman göster bana."

"Dutch," dedi sanki uyarır gibi, tekrar dönmeye çalıştığımda bana doğru döndü.

Ama aynada uzun kan izlerini gördüm. Bir omzundan başlayıp sırtını boydan boya kesen ve göğüs kafesinin altında son bulan yarıklar. Sadece bir ayının ya da bir cehennem köpeğinin açabileceği pençe yaraları.

Öfkeyle patladım. "Gömleğini çıkar yoksa ben çıkarırım."

Yapabileceğimi biliyordu. Tek bir kelimeyle onu tamamen etkisiz hale getirebileceğimi biliyordu. Ama beklediğim patlama yerine sustu. Göz kapakları daraldı ama öfkeden değil. İçinden daha çok gurur gibi bir duygu döküldü. Şehvetli ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi ama yine de başını salladı. "Hayır. Son birkaç ayda yeterince şey gördün. Seni aptallığımın derinliklerine maruz bırakmayacağım."

İçimdeki öfke hemen dağıldı. "Bay Farrow," dedim, parmağımı döndürerek ona arkasını dönmesini söyledim, "aptallığınızın derinliği beni en az ilgilendiren şey."

Boyun eğmiş bir iç çekişle gömleğini başının üzerine kaldırdı, bunu yaparken kasları gerildi ve aynaya döndü. İşte o zaman ben de bahçe işleriyle uğraşmaya karar verdim ve yüzümü onun arkasındaki zemine gömdüm.

* * *

Oş bana bir bardak su getirdiğinde "Hormonlar," dedim.

Görünüşe göre duş almak için banyoya yönelmişti ki gök gürültüsünü andıran bir çatırtı duydu ve yer ayaklarının altında sarsıldı - onun sözleriyle. Eminim düşüşüm o kadar gürültülü olmamıştır.

"Sadece başım döndü."

Bana göz kırptı, düğün şenlikleri sona erdiği için imzası haline gelen silindir şapkasını tekrar yerine taktı. Reyes şakağıma soğuk bir bez tuttu, yüz ifadesi sertti. Onu korkutmuştum. Kendimi de korkutmuştum ama kendi iyiliğim için değil.

"Beep'in üzerine düştüm." Cevap vermesini umarak karnımı dürttüm. "Sence o iyi mi?"

"Senden daha iyi, *loca.*" Angel da araya girmişti, çünkü kafamın karışması ve aşağılanmamın yanı sıra hakarete de ihtiyacım vardı.

"Angel Garza," dedim tehditkâr bir şekilde onu göstererek. "Artık bir şeyler yapabiliyorum. Korkunç şeyler."

Ellerini kaldırdı, yüzündeki çocuksu sırıtış kalbimi delip geçti.

"Koli bandı mı?" Oş'a sordum.

Kaldırdı, sonra Reyes'in sırtını bantlamak için bir şerit kopardı. Daha önce giydiği koyu gri tişörtün altına koli bandı yapıştırmıştı. Sırtında garip çizgiler gördüğümü biliyordum. Ama büyük ölçüde iyileştiğini düşünerek duş aldığında bantı çıkardı. Yanılıyordu. Sırtında dörder yarıktan oluşan iki uzun kesik vardı. Yaralardan biri omzundan göğüs kafesinin hemen altına kadar uzanıyordu. Diğeri ise sırtının küçük bir bölümündeydi. Zebanilerin pençeleri jilet gibiydi ve kesikler kemik derinliğindeydi. Bu da benim aniden ama çok kısa bir süre içinde gerçeklikten uzaklaşmamı açıklıyordu.

Angel Reyes'e, "Sanırım senin yerinde olsaydım," dedi, "zebanilerle kucaklaşmaya çalışmayı bırakırdım."

Reyes ona öyle bir bakış fırlattı ki bu onu korkutmadı bile. Normalde Angel kocamdan ölesiye korkardı. Belli ki son birkaç ayda Angel'ın ağzını serbest bırakacak kadar yakınlaşmışlardı.

"Eğer bu dün olduysa," dedim Reyes Osh'un uygulamalarının acısına karşı kendini çelikleştirerek ısırırken, "neden daha hızlı iyileşmiyorsun?"

Oş onun yerine cevap verdi. "Çünkü uyumuyor. Aylardır stazda değil."

"Reyes," dedim bakışlarını üzerime çekerek, "uyumalısın. Neden uyumuyorsun? Sekiz ay mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Osh son bir parça koli bandı uyguladı, sonra yerine yapıştırdı ve hastasından sessiz bir inilti çıkmasına neden oldu. "Yeni gibi oldu," dedi. Sonra ciddileşti. "Ama işler kötüye giderse, bu haliyle bize bir faydası olmaz." Malzemelerini alıp gitmeden önce bana göz kırptı.

"Ben buralarda olacağım," dedi Angel. "Bana ihtiyacın olursa seslen yeter." "Neden?" O ortadan kaybolmadan önce sordum.

"Neden?"

"Neden buradasınız? Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Reyes'in ona attığı uyarı bakışını kaçırmadım. Alt dudağını çiğnedi ve "Sadece seni kolluyorum" dedi.

Ben daha konuyu açamadan ortadan kayboldu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kocama odaklandım. "Neden uyumuyorsun?" Reyes'in Angel'la neler yaptığına dair merakım yerine onun sağlığıyla ilgilenmeye karar vererek ona sordum.

Yatağa uzandı, iri gövdesi yatağın yüzeyinin çoğunu kaplıyordu. "Gardımı indiremem."

"Reyes," dedim, şu anki halimle hiç de kolay olmayan bir şekilde kalçalarına sarılarak, "Osh haklıydı. Eğer uyumazsan, burada işler kötüye gittiğinde en iyi performansını gösteremezsin. Sanki sıcak su dolu bir kabın içindeyiz ve birileri yavaş yavaş ısıyı yükseltiyor. Sonsuza kadar burada kalamayız. Tazılar içeri girmenin bir yolunu bulacaktır. Bunu hissedebiliyorum."

Az önce söylediğim her şeyi tamamen göz ardı edercesine onun üzerine süründüğümde ağzı genişleyerek minnettar bir sırıtışa dönüştü. Ellerini kalçalarıma dayadı. "Onlar hakkında bir şeyler öğreniyorum," dedi sonunda.

Üzerine eğildim, bir tutam saçını kulağının üzerine sıkıştırdım, parmaklarımı dudaklarının dış hatlarında gezdirdim. "Kim hakkında?"

"Tazılar. Onlarla nasıl savaşacağımı öğreniyorum."

Yerimden fırladım. "Bu yüzden mi kutsal toprağın onları öldürmeyeceğini anladıktan sonra bile onları kışkırtmaya devam ettin?"

Şakacı bir kaşını kaldırdı. "Onları kışkırtmak

mı?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onun gibi bir şey."

"Ama duruyorsun, değil mi? Duracağını söylemiştin."

"Duruyorum."

Yanına uzandım. "Onları kutsal zemine çektiğinizde ne oldu? Yani, acı içinde kıvrandılar mı?" Zıpladım. "Toprak vücutlarındaki eti yakıyormuş gibi duman çıkardılar mı?"

Düşünceli bir şekilde bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı. "Sadece bu kadar," dedi, sesi merak doluydu. "Bu onları hiç korkutmamış gibi görünüyordu."

"Anlamıyorum. Kutsanmış toprak onlara zarar vermedi mi?" Başını salladı. "Azıcık bile değil."

* * *

Uyanık bir şekilde Reyes'in nefes alış verişini dinliyordum ama artık numara yaptığını biliyordum. Sekiz aydır numara yapıyordu. Sağ ayağım ondan daha çok uyuyordu. Zebaniler hakkındaki ifşaatı zihnimi aşırı hızda çalıştırıyordu. Eğer toprak onlara zarar vermiyorsa, neden boğazımızı parçalamak için toprağı geçmiyorlardı? Belki de canlarını yakıyordu ama gözle görülür şekilde değil. Onları görmek çok zordu. Belki de daha çok kocamı parçalamaya odaklanmışlardı.

Ya da belki de sadece bekliyorlardı, bizi izlemek için sınırda devriye geziyorlardı. Ama neden? Neyi bekliyor olabilirler?

Telefonum çaldı ama odadaki sınırlı sayıdaki elektrik prizi nedeniyle telefonum Piper diğer taraftaydı. Doğru, oda küçüktü ama yine de çağrılarına cevap vermek için yataktan kalkmam gerekiyordu.

Reyes'in kollarından kurtulmaya çalıştım. Tutuşunu sıkılaştırdı. Bir kolunu üzerimden kaldırmaya çalıştım ama parmaklarını kenetleyerek beni kilitledi.

"Reyes," dedim kıkırdamamı bastırarak, "uyanık olduğunu biliyorum. Oyunu bırakabilirsin."

"Asla," dedi yastığına doğru.

Güldüm ve sonunda bırakana kadar tüm ağırlığımla öne doğru eğildim. Piper'a ulaştığımda sesli mesajım açılmıştı. Arayan Bob Amca'ydı, ben de bornozumu giydim, sessizce odadan çıktım ve onu hemen geri aradım.

"Hâlâ işte misin?" Uyuyor numarası yapan Reyes'e kapıyı kapatmadan önce saate bakarak sordum. Saat 01:32'ydi.

"Onu bulduk," dedi, sesi telaşlıydı. "Buna inanamayacaksınız. Vatikan için çalışıyor."

"Hayır," dedim, sesime bir şaşkınlık parıltısı ekleyerek.

"Lanet olsun, Charley, bunu zaten biliyor muydun? İhbarı yapan sen miydin?"

"Hayır." Sesim çok inandırıcı gelse de Ubie buna inanmadı.

"Charley-"

"Şüphelendim. Bu uzun bir hikaye. Peki, neler oluyor?"

"Onu tutamayız, tatlım. Cinayetle bir ilgisi olmadığını söylüyor. Babanın onu takip ettiğini söylüyor, tam tersini değil. Ama eğer suç duyurusunda bulunursan onu takip etmekle suçlamak için yeterli delilimiz var. Sadece söyle, balkabağım."

"Babamın cinayeti hakkında bir şey biliyor mu?"

Bob Amca uzun bir nefes verdi. "Hayır diyor. Seni takip etmeyi bırakmazsa babanın onu tehdit ettiğini ve onu son görüşünün bu olduğunu söylüyor."

"Yalan söylüyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece beni takip etmiyordu. Dairesindeki resimlere bak."

"Ne resmi? Hiç resim yok."

Lanet olsun. Kanıtlardan kurtulmuş. Hepsini Vatikan'daki patronuna geri göndermiş olmalı. "Duvarında babamın resimleri vardı."

"Sekiz aydır o manastırda tıkılıp kaldın. Bunu nereden biliyorsun?"

"Üzerinde biriyle çalışıyordum."

"Senden yapmamanı istediğim halde

mi?"

"Sayılır. Babamın resimleri vardı."

"Artık elimizde hiçbir şey yok. Ve kontrolden geçtiği için onu tutamam."

Bir fikir beni çok etkiledi. Karanlıkta evi dolaşmaya çalışırken bir kulübenin köşesine de çarptım. Bay Wong'la takılmak için oturma odasına girdim.

"Telefonu ona ver," dedim.

"Charley, bunu yapamam."

"Ona kiminle konuştuğunu ve Peder Glenn'in sevgilerini gönderdiğini söyle." Birkaç ay önce bir iblis yuvasına karşı yardım ettiğim Peder Glenn'i bir süredir tanıdığından şüpheleniyordum. Vatikan'ın hakkımda tuttuğu dosyadan bana bahseden oydu. Bir şekilde bağlantılı olup olmadıklarını merak ettim.

"Tamam. Bekle."

Birkaç dakika sonra telefona ürkek bir erkek sesi geldi. "Alo?" "Selam sarışın," dedim, "son zamanlarda tanıdığım birini takip ediyor musun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Vatikan'a söyledin mi?"

"Onlara ne söyledin?"

"Kimliğinizin açığa çıktığını." "Tekrar ediyorum, ne olduğunu bilmiyorum-"

"Tüm bunları geçip konunun özüne gelmeye ne dersin?" Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Kafasının karışmasını umuyordum, böylece ağzından kaçıracaktı. "Babamı takip eden amcama, ki onun benim amcam olduğunu çok iyi biliyorsun. Sende onun ve başka bir adamın fotoğrafları var. Onları bana ver, ben de Vatikan'da kimseye senin ne kadar büyük bir pislik olduğunu söylemeyeyim, *tamam mı?*"

Hiçbir şey söylemedi, bu da teklifimi düşündüğü anlamına geliyordu.

"Buna karşılık, Vatikan saçmalıklarını yapmaya devam edebilirsin, her ne haltsa, ve arada bir benim için birkaç yan iş yapabilirsin, bu manastırda ölen bir rahibe ile başlayarak. Adını ve ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

onu. Ayrıca ortadan kaybolan rahibin başının ne tür bir belada olduğunu da bilmek istiyorum."

"Hangi manastır?"

"Dostum, cidden, eğer şimdi benimle oyun oynamaya başlarsan, kalbini göğsünde durdururum. Komik olan şu ki, bunu yapabileceğimi biliyorsun. Yıllardır beni takip ediyorsun. Sence bu bana nasıl hissettiriyor?"

Sessizlik.

"Kızgın, Howard. Bu beni kızdırıyor." "Eğer

öğrenirlerse-"

"İşini mi kaybedeceksin?" Alay ettim. "Zaten kaybetmek üzeresin. Hedefin tarafından yakalandın. Patronunun şehrine cehennem ateşi yağdıracak bir hedef. Bunun nasıl biteceğini sanıyorsun?"

"Ben sadece bir gözlemciyim. Araştırma

yapmıyorum." "Saçmalık. Tekrar dene."

Oturup seçenekleri üzerinde düşündü ama gerçek şu ki, hiç seçeneği yoktu.

Rahat işini kaybetmek istemiyorsa, hayır.

"O-"

O daha *tamam* kısmını bitiremeden, "Babamla diğer adamın fotoğrafını bu gece amcama götür ve rahibe ile rahip hakkında bilgi al. İki saatin var."

Yine sessizlikle karşılaşınca, "Howard, telefonu hemen amcama geri ver. Ay ışığını yakıyorsun."

"Ne dedi o?" Bob Amca Howard'ın yanından uzaklaşırken sordu.

Arka planda onun ayak seslerini duyabiliyordum. "İşbirliği yapacak mı?"

"Babamın ölümüyle bir ilgisi yok ama sanırım elinde bunu yapan birinin fotoğrafı olabilir. Babam bir adamla yüzleşiyor gibiydi ve ikisi de kızgın görünüyordu. Sana o fotoğrafı verecek ama onu bırakmalısın. Hem de hemen." Babamın davasında bir yere varacağım için o kadar heyecanlıydım ki, bir anı daha boşa harcamak istemedim.

"Tamamdır, balkabağım. Reyes bu dava üzerinde çalıştığını öğrenirse ne diyeceksin? Bunu yapmanın seni tehlikeye atacağından korkuyor."

"Öğrenmeyecek. Benim için endişelenme."

"Ondan hoşlanıyorum. O ... iyi bir adam."

"Teşekkürler, Ubie. Ben de onu seviyorum."

"Ah!" Neredeyse unutuyordum. "Eminim zaten biliyordur ama Howard'da telefon numaramın olduğundan emin ol. Bir telefon bekliyorum."

"Üzerinde kalmam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. O fotoğrafı ve babamda olan diğer her şeyi aldıktan sonra gelip karınla seks yapmalısın."

"Charley," dedi ve neredeyse yanaklarının ısındığını hissedebiliyordum.

"Size söylüyorum, burada üç - Quentin'i de sayarsanız dört, ki neden saymayasınız - gezegendeki en seksi erkeklerden biriyle birlikte. Sadece söylüyorum."

"Bir saat içinde orada olacağım."

"Buraya gelmek bir saat sürüyor ve sen hala o fotoğrafı çekmek zorundasın." "Sirenler ve yanıp sönen ışıklar bunun için var."

10

INSANLAR SORU SORMAYI BIRAKACAK
EĞER YORUMLAYICI DANSLA CEVAP VERIRSENIZ.
-T-SHIRT

Vatikan Çocuğu'nun telefonunu beklerken kilitli dolabın kapısı üzerinde tekrar çalışmaya karar verdim. Gelse iyi olurdu, yoksa onu tamamen işaretliyordum. Kötü bir şeyle değil. Ona Albuquerque'nin spor kompleksi Pit'teki klozet temizleyicisi gibi bir unvan verirdim. Dostum, bu berbat olurdu. Atama olayının tam olarak bu şekilde işlemediğinden emin olsam da, bu da bir düşünceydi.

Çamaşır odasına doğru yürüdüm, bu kez elimde bir fener vardı ve kapıyı baştan aşağı inceledim. Nasıl kilitlenmişti ki? Kapı kolu ya da mandalı yoktu. İçeriden kilitlenmesinin amacı ne olabilirdi ki? O zaman içerideki kişi dışarı çıkamazdı.

Nefesim kesildi. İşte buydu. Belki içeride biri kilitliydi ve boğulmuş ya da açlıktan ölmüştü. Belki de rahipti. Belki de bu şekilde ortadan kaybolmuştu.

Bu iş heyecan verici olmaya başlamıştı. Dört ayak üzerine düştüm ve içeriyi görebilmek umuduyla ışığı kapının altına tuttum. Hiçbir şey yoktu. Sıkıca kapatılmıştı.

Beep ben aşağıdayken split yapmaya karar verdi. Destek almak için çamaşır makinesine doğru süründüm. Ayağa kalkmak bir zamanlar olduğu kadar kolay değildi.

oldu. Ama zaten o civarda olduğum için çamaşır yıkamaya karar verdim.

Denise'in sesi ödümü kopardı. "Ben de öyle yapacaktım" dediğinde irkildim. Bütün bebek eşyalarını yıkayıp hazırlıyorum."

"Vay canına, pes etmiyorsun, değil

mi?" "Seni kaybetmeye hiç niyetim

yok."

Gemma haklıydı. Denise'in yalnızlığının iliklerime kadar işlediğini hissettim.

Ama bu kimin suçuydu ki? "Gemma

seninle mi?"

"Hayır, ben sürdüm. Arkadaşın Lando Calrissian bana bir oda verdi. Bir karyolası var."

"Lando?"

"Uzun siyah saçlı, hala lisede gibi görünüyor?" "Osh.

Adı Osh. Lando-"

"Lando'nun kim

olduğunu biliyorum."

"Oh. Şey-"

"Vitaminlerini alıyor musun?"

"Evet."

Başını salladı. "Kramp giriyor mu? Lekelenme var mı?"

"Hayır." Tekrar başını salladığında, "Tamam o zaman. Ben gidip bir şeyler yapacağım. Başka şeyler. Başka bir yere."

Onu dışarı atmadığımda hissettiği rahatlamayı kaçıramazdım. Onu affetmiyordum. Reddettim. Ama isterse çamaşırlarımı yıkayabilirdi. Ve belki de geldiğinde Beep'e yardım edebilirdi. Bütün bebeklerin bir büyükanneye ihtiyacı vardır.

"Biraz dinlenmelisin," dedi.

"Bir davayla ilgili telefon bekliyorum. Ama alır almaz-" "Bir dava

mı? Hâlâ dava üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Ebeveynce."

Beni azarlamaya başladı. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Louis Vuitton giyen ödüllü bir eş gibi küçümsüyordu. Onun yerine çamaşır sepetinden üzerinde SEVGİLİ GÜNLÜK, BUGÜN BİR KIZI KESMEK ZORUNDAYDIM yazan bir tişört çıkardı ve tek kelime etmedi. Ağzını bozmadı. Kınayıcı bir söz söylemedi. Garipti ve ben onun ele geçirildiğine her zamankinden daha fazla ikna olmuştum.

Çağrıyı, aslında birkaç sandalye ve bir televizyondan ibaret olan tiyatro odasında beklemeye karar verdim. Kocam içeri girdiğinde bir koltuğa kıvrılmış *Andy Griffith'in* bir bölümünü izliyordum. Ona baktım. Evet, onunla tekrar yatabilirdim.

Tiyatroya salon pantolonu ve başka hiçbir şey giymeden girdi. Ayakları bile seksiydi. Ama şimdi görünüşündeki dağınıklığı anlıyordum. Uykusuz yüz hatlarını.

"Yukarı gelmiyor musun?" diye sordu.

"Bir telefon bekliyorum."

Başını salladı, kapağında Oprah yazan bir dergi aldı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Biliyor musun," dedi tam Opie ağaçtan birkaç kuş düşürecekken. Ne kötü bir çocuk. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Homurdandım. "Hayır, yapamam."

Durdu ve tüm dikkatini bana verdi. "Neden böyle söyledin?"

Muhteşem biriydi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı. Ona ne yapmak üzere olduğumu düşündüm.

-Beni üzdü. Onun dünyasını alt üst etmek üzereydim ama ne yaptığımı bilmesi gerekiyordu.

Sinirlerim yerinden fırladı. Kalbim hızla çarpıyordu. Sabah olduğunda benden nefret edecekti. Ama nereye gidebilirdi ki? Kim bilir ne kadar süre aynı evde tıkılıp kalacak, birbirimizden nefret edecektik. Ya da o benden nefret ederdi. Ondan asla nefret edemem. Son Oreo'yu yese bile. Gerçi bu biraz zorlama olurdu. "Ya sana söyleseydim-?"

Telefonum çaldı. Cümlenin ortasında durakladım, korkumu yuttum ve telefonumu açtım. Bana anlık bir infaz ertelemesi verilmişti ve ben de bunu kullanacaktım.

"Ben Howard," dedi diğer uçtaki ses. "Ben de

öyle düşünmüştüm. Ne buldun?"

"Orada, bir rahibi kendisini taciz etmekle suçladığında yemin etmek üzere olan bir çömez vardı."

"Dur tahmin edeyim, kaybolan rahip."

"Evet. Ama onun suçlamalarından hiçbir şey çıkmadı ve orada ölen biriyle ilgili hiçbir şey yok. En azından genç bir rahibe. Rahibe adayı aforoz edildi."

"Tabii ki öyleydi." Ayağa kalktım ve odada volta attım. "O zamanlar bir rahibi görevi kötüye kullanmakla suçlamak genellikle aforoz edilmek anlamına gelirdi." Bu, ölümünün neden kaydedilmediğini açıklıyordu. Ama nasıl ölmüştü? Rahip onu öldürdü ve sonra ortadan kayboldu mu? "Adı neydi?"

"Bea Heedles."

"Rahibe Bea?"

"Sanırım Rahibe Beatrice adını kullanıyordu. Hepsi bu mu?"

diye sordu. "Resmi amcama verdin mi?"

Sorduğum anda bir arabanın geldiğini duydum. Bu Ubie olmalı.

Reyes kapıyı açmak için ayağa kalktı.

"Evet. İstediğin gibi yaptım." Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum.

"Tamam, o zaman şuna cevap ver: Neden?"

"Neden ne?"

"Vatikan'ın -yani cidden *Vatikan'ın*- neden benim hakkımda bir dosyası *var*?"

"Ben sadece gözlemciyim," dedi, yine o güdülen masum saçmalığını yapmaya çalışarak.

"Howard, eğer bu ilişki yürüyecekse birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Eğer benimle dalga geçmeyi bırakırsan, kalbinin atmaya devam etmesine izin vereceğim."

Bana dönmesi uzun bir süre aldı. Döndüğünde sesi öncekinden biraz daha saygılıydı. Bunu kabul ediyorum.

"Tek bildiğim senin onların ilgisini çektiğin. Onların kehanetleri var ve görünüşe göre sen doğduğunda tüm kehanetler gerçekleşmeye başladı."

"En başta beni nasıl öğrendiler?"

"Bizim de insanlarımız var," dedi. "Sizin gibi insanlar. Yetenekleri olan insanlar.

Sanırım seni gördüler."

Rahibe Mary Elizabeth'in söylediklerine çok dikkat ettiklerini biliyordum. Rahibe adayıyken onu İtalya'da istemişlerdi ama o New Mexico'da, cennette kargaşaya neden olan kızın yakınında kalmak istemişti. Onun gibi başkaları da var mıydı?

"Peki ya sen? Senin yeteneklerin var

mı?" "Hayır," dedi.

Bob Amca içeri girdi, yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra da karısını bulmak için yukarı çıktı. Cookie güzel bir sürprizle karşılaşmak üzereydi. Reyes arkamdan yaklaştı ve kollarını koltuğun arkasına dolayarak Bip yumrumu ovmaya başladı. Elleri harika hissettiriyordu. Sıcaklığı yatıştırıcıydı.

"Peki ya diğer... benim gibi insanlar?" diye sordum. "Onlar hakkında bilgin var mı?"

"Senin gibi başka insanlar yok."

"Hayır, demek istediğim, gözlemledikleri diğer insanlar ne olacak? Kaç kişi var?"

"Bakın, ben sizi gözlemlemek ve rapor vermek için işe

alındım. Hepsi bu." "Bu benim soruma cevap değil."

"Kocanızın da özel olduğunu biliyorum."

Buna hakkı vardı. Kulak mememi kemirmekle meşguldü ve tenimde zevk dalgalarının dolaşmasına neden oluyordu.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" "Onun cehennemden geldiğini biliyorum."

Sustum. Bu onun bileceğini düşündüğümden daha fazlaydı. "Vatikan'ın haberi var mı?"

Konuşma ilerledikçe daha da tereddütlü hale geldi. Sesinde bir korku kıvılcımı hissettim, ama o devam etti. "Seninle ilgili her şey raporlarıma girecek."

"Herhangi bir işlem yapacaklar mı?" Gerçekten ne yapacaklar? Ne yapabilirler ki? Ama bunun bir sorun olup olmayacağını bilmem gerekiyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Benim böyle bir yetkim yok."

Ona inandım. Ayrıca bu adamın işime yarayacağına da inanıyordum.

"Howard," dedim yüzüme bir gülümseme yayılmasına izin vererek. "Sanırım biz uzun ve güzel bir ilişkimiz olacak." "Ama ben düşündüm ki-"

"Kaç yıldır beni takip ediyorsun?"

Uzun bir aradan sonra, "Gözlemliyorum. Yedi."

Vay canına, bunları nasıl bilmezdim? Bazen çok dikkatsiz oluyordum. "O zaman anladığım kadarıyla bana yedi yıllık sözleşmeli kölelik borçlusun."

"Kahretsin," dedi.

"Çifte ajan gibi olacaksın. Eğlenceli olacak!" "Cehenneme gideceğim."

"Yakın zamanda değil, değilsin. Sana ihtiyacım var dostum. Sen ve ben dünyaya karşı. Bir cehennem köpeğini nasıl öldüreceğini biliyor musun?"

* * *

Reyes'le birlikte uyumamaya kararlıydım - o uyuyamazsa ben de uyuyamazdım - tiyatro odasında birbirimize sokulmamızdan ve Reyes'in Bip yumrumu tekrar ovmaya başlamasından yaklaşık beş dakika sonra uykuya daldım. Havaya kaldırıldığımı hatırlıyorum - ve sadece rüyamda havaya kaldırıldığımı gördüğüm için şükrediyordum - ve odamıza taşındığımı. Birkaç saat sonra boş bir yatağa uyandım.

Bornozumu giyip ortak tuvaleti bulmak için koridorda ilerlediğimde güneş ufuk çizgisini yeni yeni aşıyordu. İşedim ve posta pulu penceresinden dışarı baktığımda dişlerimi fırçalama sürecindeydim. Evin arka tarafından bir manzaram vardı. Düğüne gelenlerin hepsi gitmişti ve Cookie'nin özel gününden geriye sadece arada bir çiçek ya da ipek flama kalmıştı.

Aynaya doğru geri dönmeye başladım, çünkü dilim yanıyordu - tarçınlı diş macunu kırılıyordu - o sırada ağaç çizgisi boyunca bir hareket fark ettim. Bu Reyes'ti ve gizlice dışarı çıkıyordu. Başka bir cehennem köpeğiyle savaşmaya mı gidiyordu? Onları kutsal topraklara sürüklemenin onları öldürmeyeceğini kanıtlamamış mıydı? Belki de o hain Angel'la tekrar buluşacaktı.

Durulayıp tükürdüm, elimi yüzümün önünde sallayarak karanlık yatak odasına koşup üzerime bir şeyler giydim ve aceleyle merdivenlerden indim. Denise kalkmış, kahvaltı hazırlıyordu. Koşarak yanından geçtim, sonra durdum ve döndüm.

"Pastırma mı yaptın?" Ağzım sulanarak sordum.

"Sebze pastırması."

"Bu bir oksimoron değil

mi?" "Denemek ister

misin?"

Kuşkuyla baktım. "Emin değilim."

"Otur, sana bir tabak hazırlayayım."

"Vakit yok. Kocamı iş üstünde yakalamalıyım." Ne yaparken, hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek üzereydim.

Ben bir parça alıp koşarak kapıdan çıkarken dudaklarını büzdü. "Tamam, ben sıcak tutarım," dedi.

"Teşekkürler!" Dedim ama çok yüksek sesle değil. Rüzgârdaki bir çekirge gibi olmalıydım. Hayır! Rüzgâr *olmalıydım.*

Gizli mod başlatılıyor: şimdi.

Bir gün önce bulunduğum yere ulaşmak için ağaçların arasından geçtim. Oradan oldukça iyi bir manzaram vardı. Gerçekten sadece psikopat, uykusuz kocamın zebanilerle güreşmediğinden emin olmak istedim. Eğer gerçek olmasaydı bu harika bir metafor olurdu. Bunu hatırlamalıyım. Daha sonra mecazi olarak kullanırım.

Ağaçların arasından tırmanırken bir yandan da gözümü inişten ayırmıyordum. Reyes'in beni hemen fark etmemiş olması hâlâ aklımı kurcalıyordu. Madem bu kadar zekiydim, beni nasıl gözden kaçırabilirdi? Ama işte oradaydı, sözde sınırın ötesindeki açıklıkta yürüyordu. Lanet olası Osh. Başından beri ne olup bittiğini biliyordu.

Reyes açıklığın ortasında durdu ve Melek ortaya çıktı. Onu çağırmıştı! Araştırmacımı. Tecavüze uğramış gibi hissettim. İhanete uğramış. En sevdiğim restoran olan Frontier'da kullanılmış bir peçete gibi ezilmiştim.

Sınır.

Onları izlerken yine salyalarım akmaya başladı. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçip engebeli zeminde ilerlerken başımı eğdim ve nefesimi sabit tuttum. Neden bilmiyorum. Kendimi deniz piyadelerindeki keskin nişancılar gibi hissediyordum. Sadece ben hamileydim. Bunun ve bana para verseler bile keskin nişancılık yapamayacağım gerçeğinin dışında, bir keskin nişancıda olması gereken her şeyi kendimde barındırıyordum. Gizlilik. Zarafet. Sinsice dolaşan bir panter sabrı. Tanrım, işemem gerekiyordu.

Etrafımdaki bir yüz dikkatimi çekti. Rahibeydi. Yanıma sokuldu ve beni takip ederek aşağıdaki adamları yakından izlemeye başladı. Sonunda ona iyice bakabildim, her ne kadar çevremden de olsa. Onu korkutmak istemedim.

Küçük, kalkık bir burnu, hâlâ gençliğin şişkinliğini taşıyan yumuşak bir yüzü ve küçük, güzel bir ağzı vardı. Başındaki örtü saçlarını örtüyordu ama renginin griliğinden bile kaşlarının açık kahverengi, gözlerinin de ela olduğunu anlayabiliyordum. Reyes ve Angel konuşurken ikimiz de bakışlarımızı hedeflerimize kilitlemiştik.

Aklıma bir fikir geldi ve sonunda ona döndüm. "Oraya gidip dinleyebilir misin?"

Gözlerini benden ayırmadan başını salladı. Bu hayal kırıklığı yarattı. "Dudak okuyabiliyor musun?"

Yine hayır, ama bu sefer sırıtmakla savaştı. Tamam. İki kişi bu oyunu oynayabilir.

"O zaman onlara doğru koşup pantolonlarını indirdikten sonra kaçabilir misin?"

Hafifçe kıkırdadı. Sonra benden bir metre kadar uzakta durdu. Keskin nişancılık kariyerimden vazgeçmeye ve Rahibe Beatrice'in bugün beni nereye götüreceğini görmeye karar verdim.

"Tamam, ama cidden, bu sefer beni beklemelisin. Ciddiyim."

Kaybolmaya devam etti ve aşırı büyümüş patikanın ilerisinde yeniden ortaya çıktı. Eğer bir yol olsaydı. Ormanın derinliklerine doğru gittikçe daha da derinleşiyorduk ama sınırı belirleyen ipe henüz rastlamamıştım. Yine de attığım her adımda uzaktan gelen hırıltılar daha da artıyordu.

"Beatrice!" Ona seslendim. Onu yine kaybetmiştim ve nefes almaya ihtiyacım vardı. Ama bu gerçekleşmeden önce yanımda belirdi. Kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalıştı. Onu tutmak için bir elimi bastırdım ve birkaç derin nefes aldım. "Pekâlâ, Rahibe. Bana ne göstermeye çalışıyorsun?"

Aşağı doğru işaret etti. Görüş alanını altımdaki zemine kadar takip ettim ve çıtaların üzerinde durduğumu fark ettim. Tahta çıtalar. Diz çöküp toprak ve yaprakları fırçaladım. El feneri olmadan emin olamıyordum ama bir kuyu olabilirdi.

"Aşağıda ne var, tatlım?"

Bakışları eyer ayakkabılarına kaydı, elleri gergin bir şekilde sıkılıyordu.

"Sen misin?" Ben sordum. Rahip onu öldürüp cesedini bir kuyuya mı attı? Bana bakmadan başını salladı.

O zaman anladım. Tek ayağımın üzerine oturdum. "Bu o mu?" Ona sordum. "Rahip mi?"

Utanç onu tüketirken gözlerini kapattı. İtiraf etmeliyim ki, bunu beklemiyordum. Onu öldürdü mü? Ya da belki adam ona saldırdı ve o da kendini savundu. Herhangi bir durum olabilirdi.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. Elini tuttum ama başını sallayıp gözlerini kapatana kadar ne istediğinden emin değildim. Anılarına erişmeme izin veriyordu.

Beni dondurucu yağmurla kayganlaşan aysız bir geceye geri fırlattılar. Koşarken gözlerinden yolculuğunu gördüm. Korku içinde gürlüyordu. Olabildiğince yükseğe ve hızlı tırmanırken, ayakkabıları çamurda kaydı. Ama biri bileğini yakaladı. Yanında başka biri daha vardı. Kendisi gibi başka bir genç acemi. Tüm kalbi ve ruhuyla sevdiği biri. Yağmurun altında onu net olarak görmek zordu ama rahibenin yüz hatları Beatrice'inkine benziyordu. Ve o da aynı derecede korkmuştu.

Beatrice'in korkusu beni felç etti. Kalbi o kadar sert atıyordu ki, canı yanıyordu. Onu öldürecekti. İkisini de öldürecekti. Onlardan biri, hangisi olduğunu bilmiyordu, piskoposa mektup yazmış, onu kendisini ona zorlamakla suçlamıştı. Sarhoş olduğunu söylemişti. Hangi kız olduğu bir yana, bunu yaptığını bile hatırlamadığını söyledi. Ama bir fahişe yüzünden tüm kariyerini, geçim kaynağını kaybedecek değildi. Ve hangisine saldırdığını bilmediği için ikisini de öldürecekti. Dışarıda bir kalem için onlardan yardım istediğinde bunu gözlerinden anlamışlardı. İki kişi oldukları için kendilerini güvende hissederek onunla gitmişlerdi. Yanılmışlardı.

Bir çekiç sallayarak Beatrice'in arkadaşının şakağına vurdu ve gecenin karanlığına doğru koştular. El ele tutuşarak bir yer buldular ve ondan saklandılar. Ama aramaktan kolayca vazgeçecek değildi. Saatler gibi gelen bir süre boyunca aramaya devam etti. Sonunda onları bulmuş.

Birlikte olduğu kız ona kaçmasını işaret etti ve sonra rahibe doğru hamle yaptı. Ama Beatrice yapamadı. Kaçamadı. Arkadaşını bırakamazdı. Onun yerine adama arkadan saldırdı. Adam arkadaşını boğuyordu. Yumruklarıyla adamın kafasına vurdu ve gözlerini tırmaladı ama adam yüzüne dirsek attı. Bu güç onu sırt üstü bir ağaca çarptı ve birkaç saniyeliğine bilincini kaybetti. Kendine geldiğinde arkadaşı hareketsiz yatıyordu, adamın parmakları boğazını öyle sıkmıştı ki kız mosmor olmuştu.

Kızı salladı, içindeki son yaşam kırıntılarını olabildiğince sert bir şekilde sıktı, sonra onu bıraktı ve Beatrice'in peşinden geldi. Artık umurunda değildi. Arkadaşına bakakaldı, onun gitmiş olduğu gerçeğini idrak edemiyordu. Rahip yavaşça ona doğru yürüdü, aniden yeniden onunla ilgilenmeye başlamıştı. Onu öldürmeden önce onunla ilişkiye girecekti. Ya da sonra. Her iki durumda da, o kazanacaktı.

Hayır, diye düşündü. Mutfaktan aldığı bıçağı çıkardı. O geceden beri yanında taşıdığı bıçağı. Onun üzerinde kullanmak için. Kendini korumak için. Ama onun yerine bir parçası üzerinde kullanmaya karar verdi. Vücudunun içinde bıraktığı bebekte. Durdu ve kadının bıçağı iki eline alıp karnına saplamasını izledi.

Bir süre şaşkınlıkla izledi, sonra omuz silkti. İşi onun için yapmıştı. Kız dizlerinin üzerine çöktüğünde, yakıcı bir acı onu felç etti, adam kıza doğru yürüdü ve onu dağın tepesine doğru sürükledi. Beatrice, adamın bir tür tahta kapağı çekip arkadaşını bir kuyuya bırakmasını izledi. Adam kız için geri dönmek istedi ama yağmur yumuşatmıştı.

yere düştü. Kaydı, kendini yakaladı, sonra tekrar kaydı ve yan taraftan kuyuya düştü.

Önce onun inlediğini duydu; sonra kendine geldi ve yardım çağırması için bağırmaya başladı. Bunun yerine, elleri ve karnı kan içinde kuyuya doğru süründü ve tahta kapağı girişi kapatana kadar tüm gücüyle itti. Bariyer yerine oturdukça çığlıkları azaldı ama hâlâ duyulabiliyordu. Böylece bir saat boyunca çalışmış, tahtanın üzerini örtmek için toprak, ot ve ağaç dallarını sürüklemiş. Sesi yalıtmak için.

Sonunda çığlıkları rüzgârda ancak bir fısıltıya dönüştü. Keder onu yiyip bitirirken, güneş doğup onu ışığıyla ıslatana kadar ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Tanrı olduğunu hayal ederek. Onu affedeceğini, yüzüne güneş kadar nazikçe dokunacağını ve onu evine buyur edeceğini hayal ediyordu. Son nefesini sadece bir kişiyi düşünerek verdi. İkiz kız kardeşini. Kuyunun dibinde bir katille birlikte yatan kız.

Kalbi son kez kasıldı ve sonra artık üşümüyordu.

Ondan uzaklaştım, nefesimi tutmaya çalıştım, kirpiklerimden taşmak üzere olan ıslaklığı uzak tutmaya çabaladım. Kaybettim. Ona bakarken yüzümden yağlı, sıcak gözyaşları süzüldü.

"Beatrice, çok üzgünüm."

Başını salladı. Kendini işaret etti ve parmağıyla "Mo" diye heceledi.

"Mo mu? Kuyudaki Beatrice mi?"

Başını salladı.

"Sağır mısın?"

Başını salladı, küçük bir elini yumruk yaptı ve ağzının üzerinde tuttu.

"Dilsizsin. Ya kız kardeşin?"

İşaretleri arkaikti ve gerçek Amerikan İşaret Dili değildi. Muhtemelen evde ailesiyle birlikte yaptığı işaretler, jestler ve ASL'nin bir karışımıydı. Kız kardeşinin konuşabildiğini anlıyordum ama o gece

rahibin hangi kıza tecavüz ettiğini bilmesini istemedi. Bu yüzden konuşmayı reddetmiş, hangi kız kardeşinin tehdit olduğunu söylemeyi reddetmişti. Hayatı boyunca dilsiz olan ikizi için hayatından vazgeçmişti. Rahip bunu biliyordu ve bu engelin onu kendi adına konuşmaktan alıkoyacağına inanıyordu. Yanılmıştı.

"Mo, çok üzgünüm."

O da ağlıyordu. Hissettiğim tüm duygular doğrudan ondan geliyordu. O gece kalbi sökülmüştü. Hayatı ve mutluluğu çalınmıştı. Ama en kötüsü sevgili kız kardeşini kaybetmiş olmasıydı.

Bana tekrar işaret etti ve ne sorduğunu anlamam üç kez sürdü. Kendisini bu kadar çok tekrar ettirdiğim için aptal ve beceriksiz hissettim. Ama sonunda bir adamın kendisiyle yatmasına izin verdiği için Tanrı'nın ondan nefret edip etmediğini sorduğunu anladım. Kız kardeşini öldürttüğü ve sonra da kendini öldürdüğü için. Çünkü Tanrı'nın ona verdiği hayatı elinden almıştı.

"Beni affedebilir mi?" diye sordu. "Eğer iyi bir şey yaparsam?"

"Ah, tatlım," dedim, biraz çaba gösterdikten sonra ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Senden nefret etmiyor. Tüm kalbimle söz veriyorum. Sen iyi bir şey yaptın. Kız kardeşini kurtarmaya çalıştın." Onu kol mesafesine koydum. "Beni geçebilirsin eğer-"

Sözümü bitiremeden bir şey duydum. Bir çatırtı. Keskin bir çatlak. Tahta gibi. Ve kendi kendime düşündüm, eğer-?

Evet. Kapak ağırlığımın altında kırıldı. Gözlerimi kocaman açıp Mo'ya baktım.

O da bana baktı. Sonra düştüm.

11

TANRI BIZE SADECE BAŞA ÇIKABILECEĞIMIZ
ŞEYLERI VERIR. GÖRÜNÜŞE GÖRE, TANRI
BENIM BIR BAŞ BELASI OLDUĞUMU
DÜŞÜNÜYOR.
-TAMPON ÇIKARTMASI

Tahta tam olarak temiz bir şekilde kırılmadı. Düşerken sırtımı ve kollarımı sıyırdı ama aşağı inerken bir çıtaya tutunmayı başardım. Orada asılı kaldım, bacaklarım sallanıyordu. Sivri bir uç kulağımın yanından alnıma doğru yüzümü parçalamıştı. Başımdan fışkıran kan nedeniyle görüşüm bulanıklaşana kadar fark etmemiştim.

Mo beni yukarı çekmeye çalıştı ama mümkün değildi. Çok ağırdım. Bu Beep'in hatasıydı. Görünüşe göre, o da yaklaşık 80 kilo ağırlığındaydı. Kaburgalarım yanıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum ama bir ciğer dolusu hava aldım ve tam kocam için çığlık atacaktım ki can havliyle tutunduğum tahta kırıldı.

Düşündüğümden daha uzun süre düştüm ve derin bir karanlık çukuruna yuvarlandım. O anda, dibinde su olması için dua ettim. Dualarım kabul olmadı. Sert bir darbe aldım. Bacaklarım altımda buruştu. Uyluk kemiklerim ani duruşun gücüyle yuvalarına girerken kalçalarım acıyla patladı. Düşüş ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve kollarımı başımın üzerine kaldırarak nefes almaya çalıştım. Bu iki görev de yan tarafımda dayanılmaz bir acıya neden oldu. Bir kaburgam kırılmıştı. Muhtemelen daha fazlası.

Altımdaki zemin engebeliydi ve aklımın bir köşesinde en az iki kişinin kemiklerinin üzerinde oturduğumu biliyordum. Geriye doğru düştüm

Kuyunun yan tarafı. Bölgedeki çoğu kuyu bu kadar geniş kazılmamıştı. Sadece küçük çocukların ya da hayvanların düşebileceği genişlikteydi. Bu, geniş bir alanı olan gerçek bir kuyuydu. Şanslıydım. Boru hattına sıkışabilirdim. Beep ölebilirdi.

Mo yanımda belirdi. Sorum şuydu, Reyes neden gelmedi? Ölümcül tehlikede olduğumda gelmeye bayılırdı. Ne oluyor be?

Mo'nun yanımda durmasına yetecek kadar yer vardı. Hayatta olsaydı, çok sıkışık olurdu. Bu haliyle, kuyunun duvarının yarısına kadar içeride durabiliyordu.

Etrafıma bakındım ve iki şey görebildim. Bana izlediğim bir korku filmini hatırlatan kuyunun yuvarlak tepesi ve Mo. Ne kadar ışık olursa olsun Mo'yu görebiliyordum. Ya da yoktu. Ama ışık kuyunun yarısında kesilmiş gibiydi.

Üzerimdeki açıklıkta ağaç kökleri zikzaklar çiziyordu. Bu, sırtımda ve kollarımda hissettiğim yanmanın bir kısmını açıklıyordu. Dürüst olmak gerekirse daha fazla kökün mü yoksa kemiğin mi üzerinde oturduğumu bilmiyordum. Her iki durumda da, burası uzun süre kalmak isteyeceğim bir yer değildi.

"Reyes," dedim güçsüzce. Yardım istemek için bağırmak artık bir seçenek değildi. "Gidip yardım getireceğim," diye imzaladı Mo, ama o gidemeden Reyes ortaya çıktı

Sonunda cisimsiz formu devasa, dalgalı bir cübbeyle örtüldü. Kalan tüm boşluğu doldurdu.

Mo gözleri kocaman açılmış bir halde kuyunun kenarına yaslandı.

"Sorun yok tatlım," dedim dişlerimi sıkarak. "O benimle birlikte."

Cisimsiz formu kayboldu ve birinin koştuğunu, sonra da kayarak üstümüzde durduğunu duydum. Tepemizden aşağıya toprak damlıyordu.

"Ne oluyor Dutch?" Reyes sordu.

Ukalaca bir karşılık veremeyecek kadar acı çekiyordum. Kuyuda su olmamasına rağmen ıslanmıştım. Çok ıslanmıştım. Gözlerimi kapattım, utanç içindeydim. Suyum gelmişti. Bu iyi bir şey olamazdı.

Reyes'in üstümde fısıldadığını duydum, ses etrafımda yankılanıyordu, duvarlar bir amfi tiyatro gibiydi. "Osh'ekiel," dedi.

Osh birazdan orada olur. Hâlâ evdeyse muhtemelen Garrett'ı da getirecekti.

Güvendeydim. Güvende olduğumu biliyordum. Bu düşünceyle, bir süreliğine uzaklaşmaya karar verdim. Gücümü geri kazanmaya. Düşüncelerimi toparlamaya.

Reyes bana bağırdı ama unutulmaya doğru düşüşümü durduramadım. Orası kesinlikle daha iyi hissettiriyordu.

* * *

Tepemde tartışmalar duyuyordum. Arada bir, bir ses bana doğru geliyordu. Osh. Garrett. Bob Amca. Zavallı Ubie. Reyes ve Cookie onunla tartıştı. Riske girip beni Albuquerque'ye götürmek istedi. Böyle bir eylemin sonuçlarını anlamamıştı. Zebanilerin beni bulması biraz zaman alabilirdi ama bulacaklardı.

Yine de o anda umurumda değildi. Eğer bu Beep'i kurtaracaksa, o zaman riske girmeliydik. Reyes'e bunu anlatmaya çalıştım ama kimse beni dinlemiyordu.

"Charley!" Cookie bana seslendi. Kendini kaybetmiş, hıçkırıklara boğulmuştu. Böyle bir kargaşaya neden olduğum için kendimi kötü hissettim.

"Ben iyiyim," dedim ve Mo'ya baktım.

"Ne yapabilirim?" diye sordu. Ya öyle ya da saçımı boyamam gerektiğini söyledi. Belki de zamanı gelmişti. Artık yaşlanıyordum. Bir ailem ve çocuğum vardı. Neredeyse. Daha yetişkin gibi olmam gerekiyordu. Saçımı boyatmalıydım. Tırnaklarımı yaptırmalıydım. Su aerobiğine gitmeliydim.

"Ne oluyor lan?" Osh bana sordu.

Yüksekten bana sırıttı. Aslında sonsuza dek süren düşüşün bana inandırdığı kadar derin değildi, ama beni oradan çıkarmayı bir sorun haline getirecek kadar derindi.

İşte yine oldu. Karnımda ve karnımda sırtıma doğru yayılan bir ağrı. Saçmalık. Doğuruyordum.

"Evet çocuklar," dedim daire şeklindeki kafalara bakarak. Komik olurdu eğer- Kimi kandırıyordum? Komikti. "Suyum geldi. Doğum sancısı çekiyorum, bu yüzden biraz acele etsek iyi olacak. Ayrıca sanırım bir kaburgam kırıldı. Ya da iki. Ve muhtemelen kalçamı. Ve bileğim ağrıyor."

"Benim gördüğüm kadarıyla," dedi Osh, "kendini bu karmaşanın içine sen soktun. Kendini bundan kurtarabilirsin."

Cookie kafasının arkasına vurdu.

"Şaka yapıyorum."

"Kız kim?" Quentin sordu, işaretlerini benim görüş açımdan okumak zordu.

Tekrar imzalamaya çalıştım ama nafile. "Amber, Quentin'e Mo olduğunu söyler misin? Dilsiz ama çoğunlukla ev işaretleri kullanıyor. Sağır bir tercümana ihtiyacım var."

Mesajımı iletti ve Artemis'in arka planda inlediğini duyabiliyordum. Burada benimle birlikte olmamasına şaşırmıştım. Bir süre sonra Quentin başını salladı.

"Tamam," dedim Mo'ya bakarak, "yakınlarda bir çeşit ipi olan komşular var mı?"

"Evet," dedi, tekrar tekrar işaret ederek. Bunca zamandır manastırdaydım ama komşularımızı ziyaret etme imkânım yoktu. Dışarı çıkmaya cesaret edebilseydim bile, yeni komşularımızın neden orada yaşadığımıza dair sorularını yatıştırmak için kendimizi tutmaya çalışıyorduk, bu yüzden kutsal sınırımızın ötesinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Quentin, seni onlara götürmesine izin verir misin? İpe ve kaynar suya ihtiyacımız var."

"Neden kaynar su?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birinin bebeği olduğunda suyu hep kaynatırlar."

Reyes, Quentin'e "Kaynar su değil," dedi. "Ama halat ya da bağa ya da daha iyisi dağcılık malzemelerine ihtiyacımız var ama bu da yüksek hedefler için."

Başıyla onayladı ve Mo onları en yakın komşulara götürmek için ortadan kayboldu.

Umarım listemizde en az bir madde vardır.

"Beni buradan çıkarabilir misin?" Reyes'e yarı alaycı bir tavırla sordum. Gülümsemedi. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Biraz ibuprofen lazım. Ya da biraz morfine." Başını salladı. "Katherine'i aradım."

"Ebe Katherine. Tam adını söylemek zorundasınız."

"Yolda," diye devam etti gülümsemeden. Etkimi kaybediyordum. "Ama buraya gelmesi neredeyse bir saat sürer."

"Tamam, bekleyeceğim," dedim, tam o sırada içimden bir spazm daha geçti. Kaburgalarımın durumu nefes almayı imkânsız hale getirmişti. Yakındaki -umarım- bir ağaç köküne tutundum ve sıktım.

"Beni aşağı indirin," dediğini duydum birinin. "Ben pediatri hemşiresiydim ve zamanında birkaç bebeğin doğumuna bile yardım ettim. Onu kontrol etmem gerek."

Yok artık. Beni Denise'le birlikte kapalı bir alana mı koyacaklardı?

Reyes, "Bu tutmaz," dedi.

"Seni tutmaz ama beni tutar. Bebeğin hayatını riske atıyoruz." "Eğer tutmazsa ve sen onun üzerine düşersen-"

"Bakmayacağım. Amber dışında buradaki en küçük kişi benim ve eminim o da neye bakacağını bilemez."

Kemiklerin toprağın ne kadar altında olduğunu merak ederek tekrar uzaklara daldım.

Birilerinin onların burada olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Onlara söylemek için başımı kaldırdım ama kendimi bir popoya bakarken buldum. Her yerden tanıyabileceğim bir popo. Denise'in poposuydu ve birbirine bağlanmış çarşaflarla aşağı indiriliyordu. Üzerime düşecekti. Toprak üzerime yuvarlanırken gözlerimi kapattım ve bu iyi

hissettirdi ve dayanılmaz bir acı beni kendime getirene kadar tekrar unutkanlığa daldım.

"Doğumdan nefret ediyorum!" Bağırdım ama fısıltı gibi çıktı.

"İşte," dediğini duydum Denise'in, ağzımda bir su şişesinin kenarını hissetmeden önce. Ebe Katherine'in çantasını da yanında getirmişti. "Gemma'yı aradım. Yolda, tatlım. Sen biraz daha dayan."

Onu ittim. "Ele mi geçirildin? Bu yüzden mi bana iyi davranıyorsun?"

Hafifçe güldü. Güldü gibi. Söylediğim bir şeye. Oh, evet. Ele geçirilmişti. Başı beladaydı. Şeytan'ın tuzağına düşmüştü.

Şişeyi tekrar ağzıma doğru kaldırdı. "Sadece küçük bir yudum," dedi. "Doğuma girdiğinde hiçbir şey yiyip içemezsin. Ne kadar ilerlediğini görmem gerek ama çok sıkışık."

"Sen gelene kadar iyiydim."

"Dizlerinin üzerine çökebilir misin?"

Artık sadece mucizeler bekliyordu. "Uyluk kemiklerim kalça çukurlarıma itildi."

"Eğer bu doğru olsaydı, acı içinde çığlık atıyor olurdun. Yine de bazı tendonlarını çekmiş olabilirsin, bu yüzden çok ama çok dikkatli ol."

Üzerimde duruyordu ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini hareket ettirerek dizimden ayırdı ve acımasına rağmen dayanılmaz değildi. Diğerini de denedi, aynı sonuçla karşılaştı. "Kollarını çekersem omuzlarımdan tutup çömelme pozisyonuna geçebilir misin? İş o noktaya gelirse doğuma yardımcı olur."

"Teslimat mı?" Sesim normalden bir oktav daha yüksekti. "İmkânı yok."

"Tatlım, başka seçeneğimiz olmayabilir. Hazırlıklı olmamız gerek."

"İzciler gibi." "Aynen öyle."

"Tamam, deneyebilirim."

"Önce pantolonunu çıkarmamız gerekecek."

"Olamaz," dedim, aniden kendimden utanarak. "Seyircimiz var."

"Ve biz," dedi bana gülümseyerek, "bir çarşafımız var. Aslında birkaç tane."

Denise'in yardımıyla dizlerimin üzerine çöktüm ve pantolonumu üzerimden çıkarmayı başardık.

"Çocuklar beni çarşaflarla birlikte buradan çıkaramazlar mı?" "Hayır, bu çok büyük bir risk. Eğer tekrar düşersen-"

"Üzerime düşebilirdin. Bu neden bir risk değildi?"

"Charley, her risk tartılmalı. Buraya gelip seni kontrol etmemem hem senin hem de bebek için daha riskliydi. Ama çarşaflar tutmazsa ve tekrar düşersen ikiniz için de daha riskli olur. Bu ne demek oluyor?"

Solumu işaret etti. Bir kafatasının üzerinde oturuyordum. "Demek buydu. Kuyruk kemiğimi öldürdü."

"Bu mu-?"

"Bir kafatası. Evet, insanlara söylemeliyiz. Burada iki ceset var." Düşük ışıkta bile Denise'in yüzü gözle görülür şekilde soldu. Müthiş bir şeydi.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Evet, altına bir çarşaf almamız gerekiyor, sonra seni kontrol edeceğim."

Biraz yaratıcı düşünmek gerekti ama çarşafı çoğunlukla altıma almayı başardık.

Ebe Katherine'in zulasından eldivenler getirmiş ve onları giymişti. "Biraz doğrulabilir misin?"

Çıkıntılı bir kökü yakaladım ve elimden geldiğince düzelttim. İçimden kavurucu bir acı fışkırdı. Vücudumun her yeri acıyordu ama elini ayrılmış bacaklarımın arasına sokmayı başardı. "Tamam, yüzde doksan efüzyonla yaklaşık yedidesin."

"Ikınmalı mıyım? Çok erken ıkınmak istemiyorum. Hikayeler duydum."

Reyes'in sıcaklığı iyi geliyordu. Oturduğum yerden hissedebiliyordum.

"Ne zamandır baygındı?" diye sordu Cookie.

"Yaklaşık bir saat."

"Bir saat mi?" Şaşırarak sordum. "Dakikalar gibi geldi." Tekrar avuçlarımın üzerine düştüm, başım onun kucağında dinlenirken bir acı spazmı beni pençeledi ve orta bölgemi bir şişe ketçapmışım gibi sıktı. Dişlerimi sıktım ve aralarından hava alıp verdim. Acı azalmaya başlayana kadar ellerim çarşafı avuçlamaya devam etti.

"Charley," dedi Cookie tepeden. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle."

"Sinemaya gittiğimiz ve o kadının doğum sancısı çektiği ama sonunu kaçırmak istemediği için gitmediği ve sonra bam, çok geç olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Oh evet. Bu çılgıncaydı. Sonu berbattı." "Değil

mi?"

"Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin?" Reyes sordu. "Seni

takip ediyordum."

"Neden?"

"Evden gizlice çıktın ve-" İçimden bir kasılma daha geçti ve tek merak edebildiğim, kadınlar bunu binlerce yıldır neden yapıyordu? Bu barbarcaydı. İşkenceydi. Bir daha asla. Yaşadığım sürece bir daha asla başka bir bebeğim olmayacaktı, bu yüzden Beep oldukça harika olsa iyi olurdu.

"Ve ne?" diye sordu bana. Tabii ki aklımı acıdan uzaklaştırmaya çalıştıklarını fark ettim. Durumdan uzaklaştırmaya.

"Ve Angel'la tekrar buluştun." "Beni

bu işe karıştırma," dedi Angel.

"Angel!" Dedim, onu gördüğüme sevinmiştim. Ya da onu duyduğuma, çünkü yüzüm Denise'in kasıklarına gömülmüştü. "Neden Reyes'le buluşuyordun?"

"Sana söyleyemem. O senden daha acımasız."

Ona ters ters bakmak için ayağa kalktım. "Belli ki beni çok iyi tanımıyorsun."

"Seninle birlikte olmak için oraya giderdim ama doğumda sınırı çiziyorum."

"Korkak." "Ve bununla gurur duyuyorum."

"Sana söylerdim," dedi Reyes. "İç çamaşırlarımı rehin tutuyorsun. Başka seçeneğim yoktu."

"Bu hiç giymediğin anlamına mı geliyor?"

"Kan basıncın çok yüksek," dedi Denise. Beni büyüleyen o bilek modellerinden biriyle beni kontrol etmişti. Yukarı baktı. "O ipe ihtiyacımız var."

"Buldum!" Amber seslendi. "Bize ödünç vermek istemedi. Hamile bir kadının bir çukurda sıkışıp kaldığına inanmadı. O yüzden yardıma geldi."

"Hey, oradaki," diye seslendi bir adam bana. Aksanına bakılırsa bir Amerikan yerlisiydi. "Sanırım buraya birkaç profesyonel çağırmamız gerekebilir."

"Yani, evet, pantolon giymiyorum," dedim ona. "Kusura bakma." "Kocan giyiyorsa benim için sorun yok."

Bir başka spazm, bu seferki öncekilerden daha sertti ve beni ikiye bölmeye çalıştı. Kilitli dişlerimin arasından haykırdım ve bir düzen içinde nefes almaya çalıştım. İşe yaramadı.

"Halata ihtiyacımız var," diye seslendi Denise. "Hazırlıyorum," dedi Reyes.

"Tahtayı aldım," dedi Osh koşarak gelirken.

Açıklığın karşısına geniş bir tahta koydu. "Bu ne için?" diye sordum. "Öncekiler gibi kırılacak."

"Bu değil," dedi. "Bu senin mutfak masandan."

"Oh, tamam, bu işe yarayabilir." İki büklüm oldum ve yumruklarımı o kadar sert sıktım ki tırnaklarım avuç içlerimdeki eti deldi. "Çok fazla baskı var," dedim Denise'e. "İtmek zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Tamam, tatlım." Beni rahatlattı ve tekrar kontrol etmek için bacaklarımın arasına uzandı. "Hazırsın. Ikınman gerekiyorsa ıkın."

"Ama bizi şimdi çıkarabilirler."

Başını iki yana salladı. "Artık çok geç. Bunu burada yapmak zorundayız." Ona ters ters baktım. "Bebeğimin bir kuyuda doğmasını istemiyorum," diye homurdandım.

"Biliyorum," dedi ben tüm gücümle iterken. Yapamazdım.

Bana nasıl yapacağımı öğretti. 10'a kadar ıkın, sonra dinlen. 10'a kadar ıkın, sonra dinlen. Bunu çok uzun zamandır yapmadığı aklıma geldi. Onun zamanından beri bazı şeyler değişmiş olabilir. Belki de bebekler artık farklı doğuyordu. Belki de on artık sihirli bir sayı değildi. Ama onunla tartışamazdım. Doğum sırasında zar zor konuşabiliyordum.

Bitene ve ben nefes alabilene kadar sırtımı ovdu; sonra Beep'in kalp atışlarını tekrar dinledi.

"İpe ihtiyacım var!" diye bağırdı; sonra beni duvara doğru itti, avuçlarını alt karnıma sıkıştırdı ve yukarı itti.

Acı içinde bağırdım ve onu üzerimden atmaya çalıştım.

Anlamadığım bir şey söyledi; sonra da yaptı. Yine yaptı. Hayatımda üçüncü kez bana tokat attı.

Öfkem alevlendi ve altımızdaki zemin sarsılarak başımıza toprak düşmesine neden oldu. Bu onu korkutmadı.

"Bana bak," dedi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Beep'in başı dertte.

Eğer itersen, boğulabilir." Alarm

beni anında ayılttı.

"Birkaç saniyeliğine kalp atışlarını kaybettim. Kordon boğazına dolanmış olabilir. Sezaryen olmanız gerekebilir."

"Buradan ayrılamayız," dedim, çektiğim acı varlığımın en derin çekirdeğinden bir hıçkırık kopardı. "Tehlikede olacak."

"Charley, o zaten öyle. Anlamıyorum."

"Var-" Bir hıçkırık daha içimi titretirken durdum, dehşetim o kadar büyüktü ki. "Onun ölmesini isteyen varlıklar var. Jilet gibi keskin dişleri ve Pittsburgh büyüklüğünde pençeleri olan devasa doğaüstü varlıklar. Bu yerden adımımızı attığımız anda onu öldürecekler."

Sanki masal anlatan bir çocukmuşum gibi bana bakakaldı. Gözlerinde, saçmaladığım için beni içgüdüsel olarak azarlama arzusunu görebiliyordum; sonra anlayışlı bir tavır takındı. "Charley, ciddi misin?"

"İnan bana, keşke olmasaydım."

Uzun bir süre ne yapacağını şaşırmış bir halde öylece oturdu. Kaslarım tekrar tutuldu. Bana tekrar koçluk yaptı, göbek bağının kızımı boğmasını engellemek için karnımı itti. Bu ne kadar acı verici olsa da, sadece minnettar olabilirdim. Sonra nefesimi tutmaya ve rahatlamaya çalıştığımda her ikisi de imkansızdı.

Başını salladı ve doğruldu. "Arkana yaslan," dedi, tüm işiyle.

Topuklarımın üzerine oturdum, dizlerimi dar alanda olabildiğince açtım.

Çömeldi ve dirseklerini dizlerimin arasına koydu. "Uzanacağım ve kordonu başının üzerinden geçireceğim. Bunu yapmak için onu biraz geriye itmem gerekecek. Bu acıtacak, Charley."

"Daha önce de incindim," dedim, ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım.

Sonra Reyes oradaydı, cisimsiz hali haşlıyordu, arkamdan etrafıma uzanıp beni kuyunun dikenli duvarına tutana kadar bu his hoşuma gitti, Denise'in gerekeni yapabilmesi için beni geri çekmeye zorladı. İçime uzandı ve beni içten dışa doğru ikiye ayırdı.

Reyes omuzlarımı kuyu duvarına sıkıştırırken uzun, yüksek ve gırtlaktan bir çığlık attım. Kollarını pençeledim ama üvey annem Beep'i tekrar yukarı itip ipi ararken iki büklüm olmamı engelleyen tek şey oydu. Altımızdaki çarşaf da bacaklarım gibi kanla kaplıydı. Ve gömleğim. Ve etrafımdaki hemen hemen her şey.

"Sanırım anladım" dediği anda bir spazm daha geçirdi. Sanırım temiz." Reyes tutuşunu sıkı tutarken stetoskopla kalp atışlarını tekrar dinledi, bu kez ıkındığım süre boyunca izliyordu. Saçlarından bir avuç tuttum ve elimden geleni yaptım.

Rahatlayarak iç çekti. "Sanırım o iyi. Bunu yapabiliriz, Charley."

Kızılderili adamın Osh ve Garrett ile tartıştığını duydum. Ambulans çağıracaktı ama onlar ambulansın yolda olduğu konusunda ısrar ettiler. Yalan söylediler ama onu oyalamak zorunda kaldılar.

"Yırtılıyorsun ama burada bir şey yapamam."

"Sorun yok," dedim, tüm vücudum terden kayganlaşmıştı. "Yine geliyor." "Bunu yapabilirsin tatlım," dedi.

Başımı salladım ve spazm geldiğinde ittim. Beep'in kafası geçerken yarıldığımı hissettim.

"Tamam, ıkınmayı bırak!" dedi ve çarşaflardan birini alıp Bip üzerinde çalışmaya başladı. Sonra çantadan berbat bir şey çıkardı. Ne yaptığını göremesem de yumuşak bir kızgınlık feryadının bana doğru yükseldiğini duydum ve başımı Reyes'in omzuna yasladım. Ama Beep hâlâ yarısına kadar içimdeydi ve gerçekten ıkınmam gerekiyordu. Tüm gücümle bu dürtüyle savaştım.

"Tamam, her seferinde bir omzunu çekeceğim. İtmeyin."

"Ne?" Ama son bir acı sarsıntısıyla, Beep dışarıdaydı. Ve çok kızgındı.

Ellerimle ağzımı kapattım. "Reyes," dedim, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"O mükemmel," dedi kulağıma. Tanrıya şükür beni tutmaya devam etti. Artık kendimi dik tutacak gücüm olduğundan şüpheliydim.

Denise kızımızı temizlemek için çalıştı. Rahatlayabilir ve kırık kaburgama, neredeyse kırılmak üzere olan kalçalarıma ve hâlâ kafamdan akan kana odaklanabilirdim.

Reyes'e gülümsedim. "Ne gündü ama,
ha?" Başını salladı.
"Peki, ipe hâlâ ihtiyacın var mı?" Osh sordu.
Denise, "Evet, ama birkaç dakikalığına," dedi. Kordonu kesti, görünüşe bakılırsa bir mandalla tutturdu ve bohçamızı temiz bir çarşafa sardı. Sonra onu bana uzattı.
Tek görebildiğim, hâlâ çamur lekeleriyle kaplı küçük, yuvarlak bir yüzdü ama hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Koyu kirpikler. Dolgun bir ağız. İnatçı çene. Reyes'in vücut bulmuş haliydi ve kalbim gururla kabardı. "O kadar mükemmel ki," dedim.
"Evet, öyle ama ikinizi de bir an önce buradan çıkarmamız gerekiyor."
Amber, "Ebe Katherine geldi," dedi. "Onu tutabilir miyim?" diye sordu bana.
"Katherine'e sorman gerekecek,
tatlım." Güldü. "Beep'i kastetmiştim."
"Kesinlikle yapabilirsin, biz buradan çıkar çıkmaz." "Bir
şey daha var," dedi Denise.
"Ne?"
"Geri kalanını senden almalıyız." "Ne
dinlenmesi?"
Sormamalıydım.

* * *

Önce Denise'i çıkardılar, o da Beep'i taşıdı. Sonra adamlar beni almak için Reyes'i indirdiler. Beni kollarına aldı ve Garrett'ın kurduğu bir tür makara sistemini kullanarak ikimizi de aynı anda yukarı çektiler. Yolun yarısında bilincimi kaybettim, bitkin ve kırılmıştım ama

Beep iyiydi, ben de iyiydim. Ona iyi bakılacağını biliyordum. Geniş bir ailesi vardı.

Saatler sonra Reyes'in yanındaki yatakta, aramızda minik bir kundakla uyandım. Bir lamba küçük odanın karanlığını bastırıyordu ve Ebe Katherine'in yakınlardaki bir sandalyede horladığını görebiliyordum. Saatin kaç olduğu pek umurumda olmasa da, ne kadar zamandır dışarıda olduğumu merak ediyordum. Beep'in varlığının kaç saatini kaçırmıştım.

Cookie'nin ona aldığı ilk kıyafeti giydirmişlerdi. İlk gördüğümde çok küçük göründüğünü söylemiştim. Bebekler bu kadar küçük olamazdı. Ancak şimdi giydiğinde çok büyük görünüyordu. Beep gerçek gibi görünmüyordu. Kalın kirpikleri, mükemmel bir burnu ve dul kadın tepesi olan bir oyuncak bebek gibiydi. Gerçeküstü, meleksi ve büyüleyiciydi.

Yan döndüm ve battaniyeyi gevşettim. Minik parmakları dokunuşuma tepki olarak yayıldı ve onları sayarken Reyes'inkilerin birebir kopyası olan tırnaklarına hayret ettim. On tane bile vardı. Tam da doktorun istediği gibi. Gözlerim ona yapışmış gibi hissediyordum. Uzun zamandır görmek için beklediğimiz bu küçük insana bakmaktan kendimi alamıyordum. Ona bakarken gözyaşlarıma hakim olamıyor, kendimi bir trenin altında kalmış gibi hissettiğim gerçeğini görmezden geliyordum. Daha önce de trenler tarafından ezilmiştim. Ancak bacaklarımın arasındaki hassasiyet yeniydi. Ve doğa beni çağırmıyordu. Çığlık atıyor, deli gibi bağırıp çağırıyordu.

Mesanemi daha fazla görmezden gelemeyerek, yataktan kalkmadan önce Beep'in başını, sonra yanağını, sonra da elini öptüm. Sonunda gerçekten uyuyup uyumadığını merak ederek kocama baktım. Başını bir koluna dayamış yan yatıyordu, pazularının arasındaki çukurlar derin, çekici gölgeler oluşturuyordu. Uzun kirpikleri tıpkı Beep'inki gibi yanaklarında dalgalanıyordu ve Denise'in sesini duyana kadar birkaç saniye daha onları izlemek için durdum.

"O mükemmel," dedi yumuşak bir sesle.

Döndüğümde onu getirdikleri başka bir sandalyede otururken gördüm. "Öyle, değil mi? O kadar küçük ki. Sanki gerçek değilmiş gibi. Büyük mavi bir denizin üzerinde yüzen pembe bir çiçek gibi."

"Her zaman düşündüğünüzden daha küçük olurlar."

O ve babamın başka çocukları olmamıştı ve ben hep nedenini merak etmiştim. Soracak kadar değil ama... "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Dün sabahtan beri. Yaklaşık on sekiz saattir."

"On sekiz saat mi?" Odada saati ararken sordum. "Tam on sekiz saat boyunca bensiz dünyayla yüzleşmek zorunda mı kaldı?"

"Staz gibi bir şeyde olduğunu söylediler. İyileşmek için dinlenmen gerekiyormuş."

"Evet, ama bu sefer işe yaradığını sanmıyorum." Gerinmeye çalıştım. Ama çok acı veriyordu.

"Onu tutmak ister misin?" diye sordu öne çıkarak. "Sonunda Katherine'in onu kontrol etmesine izin verecek kadar uzun süre onu kocanızdan uzaklaştırdık. Yine de emin olmak için yarın bir çocuk doktoru gelecek."

"Oh, güzel. İşemeye gideyim, sonra tamamen benim olur."

Telefonumu aldım ve doksanlı yaşlarının sonundaki bir salyangozun hızıyla banyoya doğru yürüdüm. Hissettiğim ağrı daha önce yaşadığım her şeyin ötesindeydi. En çok kalçalarım ağrıyordu, sonra da Virginia. Zavallı Virginia. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Sonra kaburgalarım, vesaire. Dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak da acıtıyordu. Başımın yan tarafında ortasında güzel bir yarık olan kötü bir çürük ve morarmış bir gözüm vardı.

Tuvalette otururken mesajlarımı kontrol ettim. Çoklu görevler her zaman benim uzmanlık alanım olmuştu. Sürekli işlediğim için de çok zamanım vardı. Özel dedektifim Bay Alaniz'den bir mesaj almıştım ve bana ev cephesinde herhangi bir gelişme olup olmadığını soruyordu. Yani, Reyes'e söyledim mi? Ona söylemek zorunda kalacaktım. Loehrs bana yarına kadar süre vermişti. Belki de Beep elimizde olduğuna göre ne yaptığımı anlayacaktı. Her iki durumda da bu konuşmadan korkuyordum.

Geri döndüğümde Reyes, Beep ile ayaktaydı. Üstü çıplaktı, bana dönerken onu kollarında tutuyordu ve nefesim göğsümde sıkıştı. Altımızdaki toprağı titretebilecek kadar güçlü bir adam, porselen gibi kırılgan bir şeyi tutuyordu. Büyüleyici, sevimli, seksi ve zarifti.

Yanında durmak için yürüdüm. Bana sırıttı, gururu her hareketinden belli oluyordu.

"Biraz uyudun mu?" Elimi koluna koyarak sordum.

"Elbette," dedi dişlerinin arasından yalan söyleyerek. Uykulu gözleri ve tıraşsız yüzü beni bir an için dehşete düşürdü.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Denise, Ebe Katherine'in horultusundan zar zor duyuluyordu. Sonra bana döndü. "Çok iyi arkadaşların var."

Denise'in yanına gittiğimde Reyes Beep'i kollarıma henüz bırakmıştı. "Onun hayatını kurtardın," dedim, minnettarlığım sınırsızdı. "Bugün orada olmasaydın ne olurdu bilmiyorum."

"Dün."

"Dün," diye düzelttim.

Başını öne eğdi. "Yardım edebildiğime sevindim." Arkasını döndü ve gitti. "Ve sen," dedim kollarımdaki mükemmellik yumağına, "sana göstermeliyim
sana bir şey. Geliyor musun?" Beep ve ben odadan çıkarken Reyes'e sordum.

Bizi aşağıya ve dışarıya kadar takip etti; burada iki çim sandalyeye oturup yıldızları seyrettik. Ona takımyıldızlar hakkında her şeyi anlattım, her birini gösterdim ve adını söyledim, bu noktada Reyes beni düzeltti.

Doğal olarak onu görmezden geldim. "Ve şu yıldızı görüyor musun?" Henüz uyanmamış olmasına rağmen ona sordum. "Onu senin için alıyorum. Tamamen senin. Bundan böyle adı tüm diyarlarda Beep olarak bilinecek."

"Bunun adının zaten konmuş olduğuna eminim."

Yanımızda yatan Reyes'e döndüm. Gecenin a y a z ı n a rağmen hâlâ gömleksizdi ama bu onu ürkütmemiş gibiydi.

"Ve bunun bir yıldız değil, bir gezegen olduğuna eminim," diye devam etti, ağzının bir köşesini kaldırarak şakacı bir sırıtışla.

"Gerçekten mi?" Beep'e baktım. "Bunu duydun mu? Baban yıldızına laf atıyor. Ve koli bandı takıyor. Koli bandı geçen Haziran'da kaldı."

"Venüs," dedi.

"Bip," dedim sert bir kaşla.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bip o z a m a n . Onun hakkında çok ilginç bir şey buldum."

"Sadece bir şey mi?"

Sırıtışı genişledi. "Bu farklı bir açıdan ilginç." "Gerçekten mi?"

Merakla sordum.

"Yedi pound, on üç ons."

Soluk soluğa kaldım ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım, söylediğim ve yaptığım her şeyi bir Broadway prodüksiyonu haline getirdim. Neden emin değilim. "İki kilo on üç gram ağırlığında mıydın? Virginia'nın keyifsiz olmasına şaşmamalı." Sonra farkına vardım, sonunda ne demek istediğini anlamıştım. Reyes'e baktım. "Yedi orijinal tanrı, toplam on üç."

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece bunu ilginç

buldum." "Ben de öyle. Tuhaf bir şekilde ilginç."

"Cidden su içmeye ve bir şeyler yemeye ihtiyacın var. Ne istersin?"

"Dostum, yumurtayı üç çeşit gurme yemeğine dönüştürebilirsin. Sürpriz Ben."

"Yemek yapacağımı söylemedim. Sadece sen yemek yaparken kızımızı tutmayı teklif ettim. Ben de biraz açım."

Güldüm.

"Yumurta olsun. Kırmızı biberli patates de hazırladım."

"Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor." Sonra ayağa fırladım. "Kahve," diye fısıldadım, kelime ağzımda narin bir kar tanesi gibiydi. "Artık kahve içebilirim."

Sanki gökler açılmış ve Tanrı bana gülümsemişti. "Emzirmeyecek misin?"

Ve tekrar kapandılar. "Evet."

Başını salladı ve bize biraz yiyecek bulmaya gitti. Durumu gerçekten inceleyene kadar umutsuzluk içinde arkama yaslandım. Belki de şimdi kafeine karşı bir tolerans geliştirmesi Beep için en iyisi olurdu. Onu genç başlatmak.

Reyes kahvaltı hazırladı, patates ve şilinin üzerine yumurta pişirdi ve bana kocaman bir tabak getirdi. Bip'i ona teslim ettim.

Reyes'in onu camdan yapılmış gibi, kollarını çok sıkı sarmaktan korkarak tutmasını izlemek paha biçilemezdi. Küçücük bir yaratığın saf, doğal yeteneklerle yaratılmış bir adamı nasıl beceriksiz bir karmaşaya dönüştürebildiğini görmek beni hayrete düşürüyordu. Çok daha iyi olduğum söylenemezdi, ama bunu başaracaktık. Dünya kadar vaktimiz vardı.

12

Evrensel Uzaktan Kumandamın aslında evreni kontrol etmediğini keşfettiğimde üzücü ve hayal kırıklığı yaratan bir gündü. (Uzaktan bile değil.)

-MEME

Yemekten sonra Beep'in zatürre olmasını istemediğimiz için içeri girdik. Ev birkaç saat sonra hareketlenmeye başladı. Kit ve Ajan Waters kısa bir süre sonra olası kaçıranla ilgili haber vermek için aradılar.

"Mesajlardan kullan at telefonlardan birinin izini sürdük. Hala açıktı ve Wyoming'deki Dion's'un arkasındaki sokakta bir çöp kutusuna kadar izini sürdük. Oradan da nereden satın alındığını ve kamera kayıtlarını izledik. Onu yakaladık. Adı Colton Ellix. Sadece bir sorun var," dedi, sesi panikle karışıktı.

"Ne?"

"İki gün önce bir araba kazasında öldü. İlk başta peşinde bile olmayan bir ekip arabasından kaçmaya çalışıyordu. Peşinde olduklarını sandı ve kaçtı. Polisler peşine düşmüşler ama o trafiğin en yoğun olduğu saatte Rio Grande'den çıkmış ve en az 100 km hızla gitmiş. Kendisiyle birlikte bir yayayı da öldürdü."

Kalbim sıkıştı. "O hâlâ hayatta Kit. Sahip olduğu her şeyi, gittiği her yeri, geçmişini araştırmalısın. Nerede büyümüş? Ailesinden herhangi birinin toprağı var mı?"

"Koroya vaaz veriyorsun, tatlım. Her şeyi araştırıyoruz, ama herhangi bir mülkü yoktu. Algodones'de küçük bir ev kiralıyordu,

ama orayı ve çevresindeki mülkleri aradık. Komşular onu birkaç gündür görmediklerini söylediler."

"Onu nereden tanıyordu?"

"Kardeşim için çalışırdı," dedi Ajan Waters. "Onlar için evin etrafında birkaç ek iş yaptı ve onlar şehir dışındayken köpeklere baktı."

"Her şeye erişimi vardı."

"Aynen öyle."

"Tamam, peki ya kardeşin? Ellix'in bilebileceği herhangi bir mülkü var mıydı?"

"Rio Rancho'da bir arazisi vardı. Yeni bir ev inşa edeceklerdi ama orada hiçbir şey yok." Ben bir şey söylemeyince, "Hemen oraya bir devriye arabası göndereceğim" diye ekledi.

"Bu arada," dedim, bu sefer daha çok Kit'le konuşarak, "ne yapıyorsam onu yapacağım ve ne bulabileceğime bakacağım."

"Peki ne iş yapıyorsunuz?" Ajan Waters sordu.

"Yapmak için işe alındığım şey," dedim, mümkün olduğunca belirsiz bir şekilde. "Onun hakkında bildiğiniz her şeye ihtiyacımız var."

"Yola çıktı bile," dedi. "Oh,

ve Beep burada."

Uzun bir sessizlik oldu ve her şeyin kafamda oturmasına izin verdim. Kadınlar yıllardır bebek sahibi oluyorlardı. Tüm moda buydu. Bunu hazmetmenin onun için neden bu kadar zor olduğundan emin değilim.

"Bize selam söyle," dedi Kit.

"Tamam."

"Oh!" o bağırdı. "Bip. *Bip.* Bip. Oh benim Tanrım, Charley, tebrikler. Albuquerque'de misin?"

"Hayır, hala burada manastırda."

"Onu orada mı tutuyordun?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Evet. Bir kuyuda. Uzun hikaye."

"Tamam. İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkürler. Bize şu dosyaları getir."

"Bir saat içinde orada olacaklar."

* * *

Cookie ayağa kalkıp saçlarını kontrol altına alır almaz, onu potansiyel kaçırıcımız hakkında bulabileceği her şeyi bulmaya yönlendirdim. Faris'i gerçekten kaçırdığına dair hiçbir kanıt bulamadılar ama ben bunu kesin olarak öğrenmenin bir yolunu biliyordum.

Denise'e Beep'in altını değiştirttim ve uyuması için yatırdım. Balığa çıkacaktım ve bir şey yakaladığımda etrafta olmasına gerek yoktu.

Cook kahve hazırlarken ofise girdim. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve Colton Ellix'i çağırdım.

Hiçbir şey. Ya ben dokunuşumu kaybediyordum ya da o çoktan geçmişti. Ve eğer kızları kaçırıyorsa, hangi yöne gittiğini bildiğimden oldukça emindim. Ama sorun da buydu. Karşıya geçmişti ve Faris'in nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Rocket'a göre, o hâlâ hayattaydı. Kontrol ettim. Ama yine iyi haber, korkunç bir uyarıyla birlikte verilmişti. Uzun süre hayatta kalamayacaktı. Bu da bana ya boğulacağı ya da susuzluktan öleceği bir yere hapsedildiğini söylüyordu. Uzun süre yaşamaması için en mantıklı nedenler bunlardı. Ancak onu incitmiş olabilirdi ve şu anda enfeksiyon kapmış bir yarayla bir yerlerde yatıyor olabilirdi.

Bunu söylemek mümkün değildi ama henüz pes edecek değildim.

Oş'u aramak için yola çıktım. Bu dünyada sadece iki varlık benim göksel adımı biliyordu ve o da onlardan biriydi.

Onu mutfakta buzdolabını yağmalarken buldum. Yemek şirketinden ve yemekten kalan bir sürü yiyecek vardı.

"Hayır," dedi ben daha tek kelime bile edemeden. "Ama duymadın-"

"Hayır," dedi tekrar, kolları yemek artıklarıyla doluyken ayağa kalkarak. "Ve bu son."

"Bir şey istediğimi nereden biliyorsun?"

"Nasıl yürüdüğünüzle ilgili. Sahip olamayacağınızı bildiğiniz bir şeyi istediğinizde kararlı bir yürüyüşünüz olur, adımlarınız sertleşir. Yani, hayır." Artık bir masamız olmadığı için elindekileri tezgâhın üzerine bıraktı ve bir tabak ile çatal bıçak aramaya koyuldu.

"Bu gerçekten basit bir istek."

Omuz hizasındaki siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve duştan sonra hâlâ ıslaktı. Neredeyse koyu bronz gözleri kadar parlıyordu. Daha önce hiç bu renkte gözler görmemiştim.

"Senin için hiçbir şey basit değil, aşkım."

Reyes'in yakınlarda olabileceğinden korkarak etrafıma bakındım, yaklaştım ve yalvardım. "Bu çok önemli."

Basit dolaplardan bir tabak çıkardı ve bana döndü. "Her zaman öyle." "Adımı bilmem gerek."

Sustu, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra "Neden?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla müvekkilimin yeğenini kaçıran adam," dedim. Faris'le bağlantı kurmasını sağlamak, onun için endişelenen bir ailesi olduğunu bilmesini sağlamak için, "iki gün önce öldü ve bir yerde tutuluyor. Onu bulmamız gerekiyor. Eğer bulamazsak yakında ölecek."

Büyüleyici bakışlarını bozmadan arkasındaki çekmeceden bir bıçak çıkardı. "Hayır." İki parça ekmek çıkardı, barbekülü sandviç yapmaya hazırlanırken ben de onu ikna etmek için bir koz, bir takas ya da herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum.

"Adımı öğrendiğimde çok daha fazlasını anlayacağımı söylemiştin. Tüm güçlerime sahip olacakmışım. Yapabileceğim her şey birkaç küçük hecede."

"Peki bu güçle ne yapacaksınız?"

"Cehennemden gelen adamı çağırmam gerek. Bunu şu anda yapamam. Daha fazla güce ihtiyacım var."

Biraz marul ve domates çıkarırken başını salladı. Barbeküde mi? Her koyun kendi bacağından asılır. En azından haftanın yedi günü benim yediğimden biraz daha sağlıklı besleniyordu.

"Elde edeceğiniz türden bir büyü... Sandığınız gibi değil. Ve ayrıca. Bu benim vereceğim bir hediye değil. Ölümünle birlikte öğreneceğin bir şey. Rey'aziel beni asla affetmez."

"Neden herhangi bir şey için onun affına ihtiyaç duyasın ki?"

Durakladı ve iki elini tezgâhın üzerine koydu. "Hepimizin bir noktada bağışlanmaya ihtiyacı vardır."

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Bu yüzden mi yardım ediyorsun? Bağışlanmaya mı ihtiyacın var?"

Sonra bana döndü, sanki onu gücendirmişim gibi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence Reyes'ten gerçekten korkmuyorsun."

"Hayır, değilim, ama kavga etseydik ve onu öldürseydim, beni asla affetmezdin."

"Kocamı öldürmenden endişelenmiyorum, Oş."

"Bakın, bunu öğrendiğinizde ne olacağını bilmiyoruz. Onun asıl korktuğu da bu. Senin yükselebileceğini düşünüyor. İnsan bedenini bırakıp gerçekten Azrail olabileceğini düşünüyor. Onu terk edebileceğini. Ya da daha kötüsü."

"Daha kötü ne olabilir ki?"

"Kendi boyutuna geri döneceğini. Onu sonsuza dek terk edeceğini."

"Ama ben bunu yapmazdım."

"Tüm güçlerinize sahip olduğunuzda ne yapıp ne yapmayacağınızı bilmenizin hiçbir yolu yok. Ya da ne yapıp ne yapamayacağınızı. Kahretsin, aşkım.

Hatta biliyorum. Pek sayılmaz. Sen sadece Azrail değilsin. Aynı zamanda bir tanrısın. İlk saf hayalet tanrı. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Lucifer ve tüm gücünü çocuk oyuncağı gibi gösteriyor."

"O zaman neden bana o gücü verip tüm bunlara bir son vermiyorsun? Beep onun yüzünden tehlikede. Cehennem köpekleri yüzünden. Neden hayatlarımıza devam edebilmemiz için bunu düzeltmeme izin vermiyorsun?"

"İşler öyle yürümüyor, aşkım."

Her geçen dakika daha da sinirleniyordum. "Neden? Neden bu şekilde çalışmıyor?"

"Çünkü dikkat ederseniz, ruhlar üzerinde gücünüz var, değil mi? Onları işaretlemek gibi çok nadir bir yeteneğe sahipsiniz."

"Evet, ve?"

"İşte bu kadar. Bu boyuta gelmeyi kabul ettiğinizde, bu evrenin kurallarına uymayı da kabul etmek zorunda kaldığınıza inanıyoruz."

"Dostum, siz insanlar kuralları seviyorsunuz. Hangi kurallar bunlar?"

Ekmeğini birbirine vurdu, bana döndü ve sandviçinden kocaman bir ısırık aldı. Mırıldanarak şöyle dedi: "Tanrı insanlara kendi hayatları üzerinde güç verdi. Kendi kararlarını verme gücüne sahipler. Kendi hatalarını yapma gücüne. Karanlık olanı takip etmek ya da etmemek. Tanrı Lucifer'i cennetten kovdu ama oyundan tamamen atmadı. Hâlâ devam eden bir savaş var ve sizin bunu durduracak gücünüz yok. Sadece insanlar savaşı gerçekten durdurabilir. Lucifer'e gerçekten bir son verebilirler. Ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu dünyada çok fazla kötülük var. Bazı insanlar her zaman onu takip etmeyi seçecektir. Ve kazandığı her insanla birlikte gücü de artıyor."

"Yani bana Lucifer üzerinde hiçbir hâkimiyetim olmadığını mı söylüyorsunuz? Onun iblisleri üzerinde?"

"Onu yok edemeyeceğinizi söylüyorum. Sadece etten ve kandan doğan bir insan yok edebilir."

"Ben insanım. Doğduğum günden beri öyleyim."

Sırıttı, kocaman bir yudum su aldı, sonra bana doğru eğildi. "Sen de benden daha fazla insan değilsin."

"Bekle. Bana tüm kehanetlerin Beep'in Lucifer'i yok edeceğini söylemesinin nedeninin bu olduğunu mu söylüyorsun?"

"O bir insan."

"Doğaüstü ebeveynlerle. Şeytan'la mücadele edecekse bizim güçlerimizden bazılarına sahip olmalı."

"Öyle. Büyüyecek. Tıpkı senin gibi, büyüdükçe güçleri de artacak. Ama o hâlâ senin ve Rey'aziel'in insan yanlarından yaratıldı. Hâlâ bir insan olarak doğdu. Eninde sonunda senin sahip olmadığın ve asla sahip olamayacağın şeylere gücü yetecek. Bu evrenin Tanrısının yaptığı anlaşmayı bozamazsın. Bu-" Bir sonraki sözlerini düşünmek için durdu. "Bu kötü bir davranış."

"Demek buydu. Bu yüzden mi bizim Bip Lucifer ile karşı karşıya gelecek?"

"Bu seni şaşırttı mı? Okuduğun onca şeyden sonra mı? Ortaya çıkardığımız onca şeyden sonra?"

"Sadece bir boşluk

bulmayı umuyordum."

Başımı eğdim. "Evet."

Oş hayal kırıklığı içinde ısırdı. "Evet, ben de. Elbette, göz önünde bulundurmanız gereken başka bir şey daha var."

"Dahası var mı?" Cesaretim kırılmış bir halde sordum.

"Ne olduğunuzu, ne kadar güçlü olduğunuzu düşünmelisiniz. Eğer adını vaktinden önce öğrenirsen, bu gücü kontrol edemeyebilirsin. Göz açıp kapayıncaya kadar etrafınızdaki herkesi öldürebilirsiniz."

"Yani bu benim göksel ismime kesin bir hayır mı demek oluyor?"

Ağzı ince bir çizgi oluşturdu. "Üzgünüm aşkım. Rey'aziel'i öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. En azından henüz değil."

Bu sefer ben eğildim. "Bence Rey'aziel seni alabilir."

"Cehennemdeki diğer tüm yaratıklar da beni alabileceklerini düşündüler. Yanıldılar."

Sandviçini çaldım ve bir ısırık aldım. "O zaman sanırım bizim tarafımızda olman iyi bir şey."

Tatlı, orantısız bir gülümseme yüzünü yumuşattı ve ben onun sadece on dokuz yaşında *göründüğünü bir* kez daha hatırlamak zorunda kaldım.

* * *

Beep'i kontrol etmek için yukarı çıktım. Küçük kaçağı barındırmadığım için yolculuk artık çok daha kolaydı. Colton Ellix'le konuşmaktan vazgeçecek değildim. Yedek bir planım vardı. Beni çok korkutuyordu ve Reyes'e söylemeye cesaret edemiyordum ama yine de bir planım vardı. Yine de Reyes bunu bu şekilde görmeyecekti. Beni uyuşturur ve kilit altına alırdı, böylece bir şey yapmak için çok geç olana kadar planımı uygulayamazdım. Ama o noktada Faris ölmüş olacaktı. Durdurabileceğim en ufak bir şans bile olsa bunun olmasına izin vermeyecektim.

Parmak uçlarımda yatak odamızın kapısına kadar gittim. Quentin ve Amber içeride Beep ile birlikteydi. Quentin onu Reyes'in tuttuğu gibi, çok sıkı tutarsa çatlama tehlikesi olan kristal bir futbol topu gibi tutarken, Amber ona nasıl biberon verileceğini öğretiyordu, sadece bir gün sonra uzman olmuştu.

Beep'i emzirmeyi çok istiyordum ama kuyu olayından sonra o kadar uzun süre dışarıda kalmıştım ki onu biberonla beslemekten başka çareleri kalmamıştı. Şimdi beni kabul eder mi bilmiyordum ama denemek istiyordum. Tam o anda değil. Quentin utanabilirdi. Ama yakında.

Amber'ın güzel kızımla etkileşimini izledim. Kendine özgü bir parlaklığı vardı. Perdelerin arasından süzülen sabah güneşinde saçları parıldıyordu. Cildi ışıldıyordu. Sonra yüzünde hâlâ düğünden kalma biraz parıltı olduğunu fark ettim. Ama çok güzeldi. A

Kanatsız bir peri, uzun boylu ve güçlü, narin yüz hatları ve her şeyi bilen bir dünya algısı. Yine *de* o bir gençti. Onlar her şeyi bilirdi. Ancak Amber'ın özelliği, dünyevi bilgisine saygıyla yaklaşmasıydı.

Ona bakarken spiritüalist diye düşündüm. Uygun görünüyordu. Hatta önemli. Etrafındaki her şeyle, doğadaki her şeyle olan derin bağlantısı ona büyük resme dair bir his veriyordu.

Quentin şişeyi çok aşağıya bıraktığında kıkırdadı. "Yukarı," dedi, gökyüzünü işaret ederek. Quentin hemen itaat etti, mavi gözleri ona parlattığı gülümseme kadar parlaktı.

"Ne?" Amber sanki küçük afacan kendisiyle konuşmuş gibi Bip'e sordu. O yine kıkırdadı. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi ona. "Onunki bir yaz günü kadar parlak ve berrak."

Quentin onun neden bahsettiğini merak ederek omuz silkti. Ona

işaret etti. "Auranın güzel olduğunu söyledi."

Kaşlarını kaldırdı ve ona bir an bile inanmayarak başını salladı. Öte yandan ben de merak etmeye başlamıştım. Belki de Amber gerçekten bir periydi.

Tekrar Beep'e baktı ve başını salladı. "Tamam, tamam. Tamam, söz veriyorum. Zaten bu onu sadece üzecektir."

"Üzgün müsün?" Quentin, olduğu gibi derin ve yumuşak sesiyle söyledi.

"Kime?"

Amber olacaklardan pişmanlık duyuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Charley," dedi.

Quentin orada durduğumu biliyordu. Işığımı görebiliyordu. Bana yan gözle baktı, sonra işine geri döndü. Mo'nun onların yanında durduğunu, Beep'e el salladığını ve yüzüne dokunduğunu da biliyordu. Mo bana baktı, elleri hayranlıkla göğsünde kenetlenmişti.

Ona bir göz kırptım, sonra onları yalnız bıraktım, merakım alev alev yanıyordu. Amber'ın etrafındaki her canlıyla güçlü bir bağı vardı ama yeni doğmuş bir bebekle sohbet etmek? Bu yeni bir şeydi.

Üzerime bir serinlik çöktüğünü hissettim ve döndüğümde Rahibe Maureen'in ya da kendisine ısrarla Mo denildiğini ve beni takip ettiğini gördüm.

"Teşekkür ederim," dedi şapka çıkarır gibi bir hareket yaparak. Yatak odasını işaret etti. "Çok güzel bir kız."

"Katılıyorum," diye fısıldadım. "Vatikan'daki bağlantım oradaki üst düzey yetkililere bir rapor gönderdi. Senin ve kız kardeşinin ölümünün yanı sıra doğal olarak rahibin ölümünü de araştıracaklar."

Bana tekrar teşekkür etti. "Onlara söyledin mi? Kız kardeşim beni kurtarmaya mı çalıştı?"

"Onlara her şeyi anlattım, Mo." Ona doğru yürüdüm, yaşadıklarından duyduğum derin üzüntü göğsümü sıkıyordu. "Beni geçebilirsin."

Başını öne eğdi. "Beni istediğini sanmıyorum."

"Mo, tabii ki öyle. Öyle olmasaydı, inan bana, başka bir yerde olurdun." "Anlamıyorsun. Kefareti ödenemeyecek bir günah işledim."

"Kim yapmadı ki? Üniversite son sınıfta Cadılar Bayramı gecesi benim evimde olmalıydın. Jason Voorhees maskeli bir Fransız hizmetçiden hiçbir farkın yok. Affetmek böyle bir şeydir ve Tanrı'nın bunu anlayacağını hissediyorum. Hepimiz kaboluruz, tatlım. O biliyor. Söz veriyorum."

Sonunda pes etti ve ileriye doğru tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve yüzü aydınlanana kadar bir adım daha attı. Birini gördüğünü söyleyebilirdim, büyük olasılıkla bir aile üyesini. Bana son bir kez baktı, yüzünde minnet dolu bir ifade vardı, sonra adımını attı.

Babasının Chicago'da vurulduğunu görmüştü. Bu anının arkasında bir yük treninin ağırlığı ve gücü vardı. Silahlı bir adamın klasik bir Ford'la kükreyerek caddede ilerleyişini izlerken ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Başını camdan dışarı çıkarmış, kolları taşıdığı otomatik silahla, Tommy Gun'la doluydu ve yayaların üzerine kurşun yağdırıyordu.

Ne yazık ki tek bir adamın peşindeydi, rakip bir aileden gelen bir mafya babasının. Ama Mo'nun elli kiloluk un çuvalı taşıyan fırıncı babası bu sırada vurularak öldürülmüştü. Ona neyin çarptığını bile bilmiyordu. Çuval,

elinde bir

bir eliyle sabit tutuyor, diğer eliyle de Mo'nun elini tutuyordu. Vitrinde yaptığı Noel temalı hamur işlerine bakıyorlardı. Noel Baba. Noel ağaçları. Yıldızlar. Hepsi parlak renkliydi ve yenmek için yalvarıyorlardı. Tabii ki o ve evde ateşi olan kız kardeşi tarafından.

Babasının en iyi müşterilerinden biri Crichton adında bir adamdı, o zamanlar bilmese de bir suç patronuydu. Tetikçi onu istiyordu ama rakip aile de bir açıklama yapmak, patronun bölgesinde öldürebildikleri herkesi öldürmek istiyordu.

Silah patladığında Mo sıçradı ve onun şok olmuş yüz ifadesini gören adamın silahı kendisine doğrultmasını izledi. Ama çuval babasının omzundan düşmüştü. Babası başından vurulmuştu ve çuval da kafasına isabet eden iki kurşunu almıştı.

Araba, arkasında hayatta kalanların acı dolu çığlıklarını bırakarak hızla uzaklaştı. Mo bir un bulutu içinde babasının elini ölümüne kavramış bir halde orada duruyordu. Ama tutuş açısı yanlıştı. Döndü ve babasının kendi kanından oluşan bir havuzda yüzüstü yattığını gördü.

Sesler kesildi. Bulut çökmüş, etrafına kar yağmış gibi görünüyordu. Ve babası hareketsiz yatıyordu. Sonra her şey çok uzun bir süre için yok oldu. Sonunda birkaç ayını bir psikiyatri hastanesinde geçirdi. Annesi, çok şükür, ona insülin tedavisi uygulamalarına izin vermedi. Bunun elektroşoktan daha az barbarca olmadığını düşünüyordu. Doktorlar, kızının bu sersemlikten asla kurtulamayacağını iddia ederek onu kendilerine teslim etmesini söylediklerinde, o gün kızını dışarı çıkardı, eve getirdi ve ona tavuk çorbası yaptı.

Mo, öldüğü gün onu iyileştirenin tavuk çorbası olduğunu hissetti ve bir daha hiç konuşmasa da, ilk başta yavaş yavaş gerçekliğe geri dönmenin yolunu buldu ve zamanla annesi ve kız kardeşi iyileşmesine yardımcı oldu.

O ve kız kardeşi daha da yakınlaştılar. Mo'nun onunla konuşabilmesi için kendi gizli dilleri olan işaretler uydurdular ve annesi ısrar etse de

Gerçek işaret dilini öğrendi, kız kardeşiyle birlikte uydurdukları dili hiç unutmadı.

Onun güzel anıları beni de etkiledi. Kuzeninin doğum günü partisinde, kuzeni midilli olmadığı için kızdığı için eve bir köpek yavrusu getirmiş. Teyzesi de oğluna bir ders vermek için yavruyu ona vermiş. Çocuğun bir ay sonra bir midillisi oldu, dolayısıyla kuzeni bu deneyimden hiçbir şey öğrenmedi, ama sorun değildi, çünkü Mo ve Bea'nın çay ikram ettikleri ve talep üzerine hapşırmayı öğrettikleri BB, yani Big Boy adında bir yavru köpekleri vardı. Ve artık köpeklerin gerçekten de cennete gittiğine dair reddedilemez bir kanıtım vardı, çünkü Mo yanımdan geçerken ilk onu gördü, ardından kız kardeşini ve sonra da anne babasını.

* * *

O öldükten sonra kendime gelmem biraz zaman aldı. Ait olduğu yerde, ailesiyle birlikte olduğu için onun adına çok mutluydum. Onlarla yeniden bir araya gelmesinin yetmiş yıldan fazla sürmesine de üzülmüştüm ama anladığım kadarıyla diğer tarafta zamanın pek bir önemi yoktu.

Cookie mesaj atıp nerede olduğumu sordu.

Tam burada. Neredesin sen?

Tam burada. Neden seni göremiyorum? diye sordu.

Merdivenlerden indim, hala istediğimden biraz daha yavaş yürüyordum ve evin içinden ofisimize doğru yürüdüm.

Garrett yemek odasında bizim durumumuzla, yani bir grup kızgın zebani tarafından rehin tutulmamızla ilgili olabileceğini düşündüğü metnin küçük bir bölümünü incelemekle meşguldü. Onu rahatsız etmeye cesaret edemedim ama Osh etti. O da oradaydı ve ona bir Cheez-It fırlattı. Garrett Daeva'yı ya da onun maskaralıklarını kabul etmedi.

Ben yanından geçerken Oş bana doğru döndü, gözleri kısılmıştı. Planımı anlamış mıydı? Nasıl anlayabilirdi ki? Müthiş bir plandı. Kimsenin anlamasına imkan yoktu. Milyon yıl geçse bile.

"İçeri girdiğimde Cookie, "Bir planım var," dedi.

"Ben de." Sandalyeme oturdum ve elindeki dosya kâğıtlarını kaptım. "Colton Ellix hakkında bulabildiğim her şey bunlar. Her zamanki gibi. Sosyal becerileri zayıf. Buna rağmen çok kibirli. Lisedeyken bir kızı takip etmekle suçlanmış ama o zamanlar bu tür şeyler ciddiye alınmıyormuş. Müdüre gizlice çıktıklarını söylemiş ve insanlar bunu öğrendiğinde onu takip etmekle suçlamış. Müdür gülüp geçmiş, "Ergenlik hormonlarına bağlıyorum." "Kıza ne oldu?"

"Sadece bu kadar. Yaklaşık bir ay sonra ortadan kayboldu. Asla bulunamadı."

"Demek bunu bir süredir yapıyormuş."

"Bilmiyorum," dedi başka bir raporu işaret ederek. "Hakkında hiçbir zaman, bir kez bile başka bir rapor tutulmadı. Hiçbir şikayeti yok. Her zaman içine kapanıktı."

"Bu daha fazla kız kaçırmadığı anlamına gelmez."

"Doğru, ama şuna bir bakın." Bir hesap tablosu çıkardı. Hesap tablolarına alerjim olduğu için dokunmamayı tercih ettim. "Elimde yaşadığı her yerin ayrıntılı bir dökümü var. Lisedeki olay Kentucky'de olmuş. Ama ailesi çok taşınmış, çoğunlukla da diğer akrabalarına yakın yerlerde. Beleşçi oldukları hissine kapıldım. O akraba onlardan bıkınca bir sonrakine geçiyorlar, yeni biri onları yanına alana kadar birbiri ardına zorluklar çıkarıyorlardı."

"Yani, istikrarlı bir ev hayatı değil."

"Hiç de değil, ama aradım taradım. Yaşadıkları hiçbir kasabada kesinlikle kayıp vakası yoktu. En azından o yaşarken.

Orada. Hatta aramayı 100 mile kadar genişlettim. Hiçbir şey yok. Ve bu ailesini terk ettiği zamanı da hesaba katıyor. Bir arkadaşının yanına taşındığında sadece on altı yaşındaydı."

"Hâlâ kayıp kişi yok mu?"

"Çözülmemiş bir tane bile yok. Ama işte en ilginç kısmı," dedi Cookie heyecanlanarak. "Lisedeyken kaybolan kıza bakın."

Bana Faris'in ikizi olabilecek bir kızın resmini gösterdi. "Vay be."

"Değil mi? Yani, bu bir tesadüf olamaz."

Arkama yaslandım ve resimlerini karşılaştırdım. Her özellik çarpıcı bir şekilde birbirine benziyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet," dedi başını sallayarak. Sonra başını salladı. "Şey, hayır, pek sayılmaz."

"Bu, onun bu işte nispeten yeni olduğu anlamına geliyor. Tecrübeli değildi."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışırken gözlerinin kenarları kırıştı.

at.

"Bu onun hatalar yaptığı anlamına geliyor. Muhtemelen çok fazla.

Elbette, o

Bunu planlamıştım. Enine boyuna düşündü. Her ayrıntıyı ince eleyip sık dokudu ama sizi temin ederim ki çuvalladı."

"Tabii ki. Yapmak zorundaydı. Tekrar eden katiller ilerledikçe hatalardan nasıl kaçınacaklarını, izlerini nasıl daha iyi örteceklerini öğrenirler."

"Eninde sonunda çuvallıyorlar. Hepsi yapar ama bu adam bunu sadece bir kez yaptı. Ve tekrar yapmadığına göre, muhtemelen ilk seferinde kızı öldürmek istemediğini söyleyebilirim. Belki de gerçekten kızı yalnız bırakırsa onu kazanacağını düşündü. Kız ağlayıp onu korkuttuğunda ya da onunla dövüşmeye çalıştığında onu öldürdü."

"Belki de kadın onu tehdit etti ve o da panikledi."

"Olabilir. Her iki durumda da, ilkinin bir kaza olduğunu düşünüyorum."

"Ama tuhaf işler yapmaya başladığı adamın, tıpkı eski aşkına benzeyen bir kızı olduğu ortaya çıkınca?"

"O eski duygular su yüzüne çıkıyor ve onu tekrar kazanmaya çalışmaktan kendini alamıyor. Ben sadece hangi duyguların yüzeye çıktığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski aşk duyguları mıydı yoksa ihanet duyguları mıydı? Bence Faris'in hayatı hangi duygunun daha ağır bastığına bağlı. Peki planın nedir?"

"Bence gidip onu getirmeli ve buraya sürüklemelisin."

Nutkum tutulmuş bir halde oturuyordum. "Aşçı," dedim sonunda, sesim sert bir fısıltıya dönüşmüştü, "ne yapacağımı nereden biliyordun?"

"Olamaz," dedi, en az benim kadar şaşırmıştı. "İtiraf etmeliyim ki çoğunlukla şaka yapıyordum. Yani, nereye gidecek? Çoktan karşıya geçti, değil mi? O zaman-"

Bu kez suskun bir şekilde oturdu. "Benim düşündüğümü düşünmüyorsun." "Eminim öyledir," dedim göz kırparak.

"Charley, hayır." Ayağa kalktı, kimsenin bakmadığından emin olmak için koridorları taradı, sonra kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. Önüme oturdu ve fısıldadı, "Charley, ciddi olamazsın. Yani, o... orada. Burada neyle uğraştığımıza bir bak. Kapılarımızda cehennem köpekleri. Dolapta casuslar. Sizi dağlardan aşağı itmeye çalışan ayrılmışlar. Burada olan buysa, aşağıda ne olacağını düşünüyorsunuz?"

Sandalyemde kıpırdandım. "Bunu düşünmemiştim. Ayrıntıları tam olarak hesaplamadım ama sürpriz olacak. Beni beklemeyecekler."

"Bu kesin. Reyes'in parmağındaki taşı almak için cehenneme gittiğini söylediğini biliyorum-"

Yüzük parmağımdaki turuncu pırlantaya bakmaktan kendimi alamadım, kesimi büyüleyici, rengi gerçeküstü.

"-ama orada doğmuş ve büyümüştü. Planı biliyordu. İçeri girip Bay Ellix'i nasıl bulacaksın, onu nasıl sorgulayacaksın, sonra da kim olduğunu bilmeden nasıl geri çıkacaksın?"

"Reyes?

"Şeytan!" diye bağırdı.

"Özür dilerim," dedim, sinirli bir ş e k i l d e . "Dediğim gibi, ayrıntılar üzerinde h e n ü z çalışmadım."

"Yani, hemfikiriz. Bu çılgınca bir fikir ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağız."

"Cook, tüm fikirlerimiz çılgınca. Bu çıtayı biraz yükseltmek olmuyor mu sence de?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Evet, ama *o kadar da* deli değiller. Bilirsiniz işte, deli."

"Merak etme," dedim dizini okşayarak. "İçeriden bilgi aldım."

"Kimden?"

"Garrett."

"Onu yine cehenneme göndereceksin, değil mi? Zavallı adam." "Ne?

Hayır. Ona söyleyeceğim... Şey, henüz o kadar ileri gitmedim. Çalışmalar devam ediyor ama bir yolunu bulacağım. O bana bilmem gerekenleri söyleyebilir."

"Bu şimdiye kadar aklımıza gelen en kötü fikir."

"Yok artık. Şirketteki adamın ofisinden bir dosya çalması için o gelinciği eğitmeye çalıştığımız ve adamın öldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Oh, evet. Tamam, ikinci en kötüsü. Gelinciklere bu kadar alerjisi olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Bu konuda kendimi kötü hissettim. Sunny Days Huzurevi sakinlerinin yarısının birikimlerini dolandırmamış olsaydı, kendimi *gerçekten* kötü hissederdim."

13

HAYIR. CEHENNEME GIDEMEZSIN.
ŞEYTANIN HALA BANA KARŞI BIR YASAKLAMA EMRI VAR.
-TAMPON ÇIKARTMASI

Yani Bay Ellix adam kaçırma işinde oldukça yeniydi. Tek umudum işin diğer kısımlarında ellerini denemediğiydi. Ona tecavüz etmemiş olması için dua ettim. Eğer öyleyse, Faris'in iyileşmesi daha da zor olurdu. Ama lisede o kızın onayını istemiş gibi görünüyordu. Onun sevgisini. Belki Faris'ten de aynısını istiyordu. Ve ona tecavüz ederek ne onayını ne de sevgisini alabilirdi.

Bu, zamanı geldiğinde geçmem gereken bir köprüydü. Şu anda bir bebeğe ihtiyacım vardı. Ve bir biraya.

Güzel kızımı kucağımda taşıyarak yemek odasına girdim. Neredeyse onu Gemma'dan koparıp almak zorunda kalacaktım ama kuyuda benim hakkım vardı, o da kabul etmek zorunda kaldı. Ona doyamıyordum. Onu tutmaya. El ve ayak parmaklarını saymaya, ne kadar uzun olduklarına hayret etmeye. Yumuşak pembe ve gri renklerde kundaklanmıştı ve minik başına tığ işi bir bere takmıştı. Yumrukları sıkıca kıvrılmış ve burnunun iki yanında duruyordu. Gelmiş geçmiş en şirin şeydi. Kime daha çok benzediğini bulmaya çalışıyordum ama ne yazık ki inkar ediyordum. Tabii ki Reyes'e benziyordu. Kalın siyah saçlar. İnanılmaz derecede uzun kirpikler. Düz, güçlü ve ucu kıvrımlı bir burun. Dolgun, mükemmel biçimli bir ağız. Onları yere serecekti. Kelimenin tam anlamıyla. Ona güçlerini iyilik için kullanmayı öğretmeliyiz.

Garrett kafasını kaldırdı ve benden ilk önce hangisini alacağını bilemedi: Bip'i mi yoksa birayı mı? Önce Bip'te, sonra birada karar kıldı. Muhtemelen akıllıca bir karardı. Onunla etrafta zıplayıp dünyayı nasıl kurtaracağını anlatırken, kopyalanmış belge yığınlarını taradım. Çoğunun üzerinde Garrett'ın el yazısı vardı. Bay Reyes Farrow'un sayesinde cehenneme gittiğinden beri kehanetlere kafayı takmıştı. Geçmişi, geleceği ve Beep'in bir gün yeraltı dünyasını nasıl yok edeceğini de.

"Ee," dedim ona, Osh binayı terk ettiği için şükrederek. Ya da en azından odadan. "Sana bir sorum var."

"Hayır."

Lanet olsun. Osh onu ele

geçirmişti. "O zaman çocuğumu

bana geri ver."

Beep'in iyiliği için melodramatik bir şekilde nefes nefese kaldı, ancak Beep tüm performansı boyunca uyudu. "İnsanlardan istediğini almak için şimdiden çocuğunu kullanıyorsun. Bu utanç verici." Beep'e baktı. "Annen tımarhanedeki herkesin bir araya toplanmış hali gibi. O bir çatlak. 'Deli' diyebilir misin?"

Oh, evet. Garrett Swopes, diğerlerinin kıymık yediği gibi göğsüne kurşun yiyen çivi gibi sert ödül avcısı, güle güle gitmişti.

* * *

Garrett, Beep'e benim hakkımda çoğu doğru olmayan bir sürü hikâye anlatırken ben de orada öylece oturdum. Abartmaya meyilliydi. Dürüst olmak gerekirse, sanki Blue Öyster Cult'ın sahne arkası biletleri için Greg Nusser ile çıkabilirmişim gibi. Hiç de bile. Blue Öyster Cult'ın sahne arkası biletleri için Brad Stark'la çıktım. Greg Nusser ile 3 Doors Down biletleri için çıktım.

Denise o sırada Beep'i almaya geldi, banyo zamanının geldiğini ve onu nasıl yıkayacağımı öğrenmem gerektiğini söyledi. Sanki zaten bilmiyormuşum gibi. Ne yazık ki düşündüğümden çok daha karmaşıktı, çünkü ıslak bir Beep

kaygan Beep. Ve bundan zerre kadar zevk almadı. Denise banyo zamanını sevmeye başlayacağını söyledi. O zamana kadar, gürültü azaltıcı kulaklıklara yatırım yapacaktım.

Sonra Cookie onu tutmaya geldi, çünkü Tanrı sırtında bir yatağın dokunuşunu hissetmesini yasaklamıştı. Sonra o ve Gemma sırayla onu besleyip gazını çıkarırken ben de oturup Reyes'in bir şeyler yapmasını bekledim. Tüm zamanını Beep ve benimle geçiriyordu. Bu da neydi böyle? Erkekler bunu yapar mı?

Yine de güzel bir duyguydu. Koli bandı ve zebanilerle bir arada tutulan bir ailenin aksine hepimiz gerçek bir aile gibi bir aradaydık. Reyes çok sevimli bir babaydı, özellikle de tiyatroda oturup onu hobbitlerin dünyasıyla tanıştırırken göğsünde uyumasına izin verdiğinde. Eminim Reyes'in sıcaklığı, serin sonbahar gününde onu sıcacık tutmuştur.

Sonra, hiç beklemediğim bir anda, Bob Amca küçük çörekle ilgilenmek için içeri girdi. Ona böyle diyordu. Bana daha çok vişneli ekler gibi göründü. Reyes saatine baktı ve koşuya çıkmak gibi saçma bir bahane uydurdu. Kovalanmadığı sürece koşmazdı. Ve o zaman bile, tehlikeden kaçmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

"Tamam," dedim, bundan biraz fazla mutlu olmuştum.

Angel'la tekrar buluşuyordu. Bunu söyleyebilirdim. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Oh neyse. Zamanlaması mükemmeldi. Kurtarmam gereken bir kız vardı ve Kit'in iyi haberlerle arayacağını umuyordum ama henüz hiçbir haber alamamıştık.

Bir şey bulmadıklarından emin olmak için onu aradım. Hala Ellix'in yaşadığı ve çalıştığı bölgeyi kontrol ediyorlardı.

Başka seçeneğim olmadığı için çamaşır odasına girdim. İnsanlar oraya sadece gerçekten çamaşır yıkayacaklarsa giderlerdi. Nadiren sebepsiz yere ortaya çıkarlardı. Rahatsız edilmeden bu işi deneyebileceğim en olası yer burasıydı. Reyes'in hain dedektifimle gizlice buluşmasıyla

planımı test etmem için mükemmel bir fırsattı. Ama önce biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Cehenneme girmek için hayatımı ve uzuvlarımı riske atmadan önce bir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için Angel'ı çağırdım.

İçeri girdi, yüz ifadesi neredeyse sıkılmıştı. En azından sinirlenmemişti.

"Kocamla gizli bir toplantı mı yapıyorsun?" Sesim keskin bir şekilde suçlama ve ima ile. Çoğunlukla suçlama.

"Dostum, *pendeja,* tüm yaptığımın kocanın ayak işleri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Yani, şu anda onunla görüşmüyor musun?"

"Hayır. Bu da ne?"

"O zaman kiminle buluşacaksın?"

"Alışveriş merkezindeki kızlara bakıyordum."

"Coronado mu Cottonwood mu?"

"Coronado, neden?"

"Alışveriş merkezini özledim," dedim, birdenbire parçalanmadan alışveriş yapabildiğim eski güzel günlere özlem duymaya başladım. "Hâlâ o küçük dondurma noktalarını satan dükkân var mı? Çok çılgın bir şeydi."

"Bilmiyorum. Yemek yemiyorum."

"Peki, cehennemde birini ziyaret edebilir miyim?"

"Dostum, bir daha söylemeyeceğim. Her şeyi yapabilirsin-"

Sabırsız bir el salladım. "Biliyorum. Biliyorum. Her şeyi yapabilirim. Bana söyleyip duruyorsun. Ama gerçekten, yapabilir miyim? Reyes'le gizli bir toplantı yapmıyorsan, kim yapıyor?"

"Muhtemelen sürekli konuştuğu o yaşlı çifttir."

Sustum. Çok uzun bir süre. Angel'ın endişeli görünmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Hangi yaşlı çift?" Sonunda sordum.

"Sürekli görüştüğü kişi. İsimlerini bilmiyorum. Onlar yaşlı."

Beynim bir açıklama bulmaya çalışırken yine sustum. Elbette... Hayır, Loehrs'i biliyor olamazdı. Bu imkansızdı. Onlarla ilk kez iki gün önce tanışmıştım. "Peki onlarla ne zamandır görüşüyor?"

"Birkaç ay. Neden? Siz ikiniz boşanıyor musunuz?"

"Ne?" Sinir uçlarımda, şekere hücum eden beş yaşındaki çocuklar gibi bir alarm oluştu. "Neden öyle dedin ki? O mu söyledi?"

"Hayır," dedi Angel bir adım daha yaklaşarak. "Ben sadece senin yaşlarında biri için onu terk edeceğini umuyordum."

"Ben milyonlarca yaşındayım."

O kadar yaklaştı ki, çok fazla olmasa da ona bakmak zorunda kaldım. Benden sadece birkaç santim uzundu. "Yaş her şey demek değildir."

Muhteşem bir dolgun ağzı ve berrak kahverengi gözleri vardı ve eğer bana asılmayı bırakmazsa, ben-

"Bekle!" dedi, ayılarak. "Sen 'cehennem' mi dedin?

"Evet," dedim alt dudağımı ısırarak.

"Öylece cehenneme gidemezsin. Burası ile orası arasında bir boşluk

var." "Ama harita kocamın bedenine işlenmiş," diye açıkladım.

"Evet, onunkinde. Senin değil."

Ya şimdi ya da asla. Gözlerimi kapattım. "Şanslıyım ki mükemmel bir hafızam var. Eğer geri dönemezsem, Reyes'e Ellix'i bulmaya gittiğimi açıkla." Gözlerimi tekrar açtım. "Ama geri döneceğim. Bana iki dakika ver."

Gözlerimi tekrar kapattım, Reyes'in gövdesindeki haritayı, beni boşluğa götürecek olan haritayı hayal ettim ve karanlığa daldım.

* * *

İtiraf etmeliyim ki haritanın nasıl çalıştığını anlamamıştım. Ta ki gerçekten kullanana kadar. Yollar vardı, neredeyse fark edilmeyen yollar.

Engel üstüne engelle karşılaşıyor, ama hangi yöne döneceğimi, hangi açıklığı kullanacağımı biliyordum. Haritayı hayal ettiğim sürece, beni gitmem gereken yere götüreceğine dair tam ve eksiksiz bir inançla kendimi ona bıraktığım sürece, boşluğa uçtum. Başıma hücum ediyormuşum gibi hissettim ama tüm vücuduma yayılmıştı. Karıncalanma ve soğuk. Soğuğu beklemiyordum. Derimin üzerinde bir don oluştuğunu hissettim ama burada derim yoktu.

Yere baktım ve elimi hareket ettirdiğimde çatladı, ancak yeniden şekillenerek üzerime, boynuma ve yüzüme yayılan küçük kristaller oluşturdu. Ama haritayı hayal etmeye devam ettim, birden boşlukta kaybolacağımdan ölesiye korktum. Yine de Reyes beni bulacaktı. Yoldan çıkarsam beni bulacağını biliyordum. Ama hesaba katmadığım bir başka şey de kazandığım izleyici kitlesiydi.

Onları göremiyordum ama cam gibi gözlerinin beni izlediğini, ensemdeki sıcak nefeslerini, dişlerinin karıncalanmasını hissediyordum. Bu varlıklar boşlukta kaybolan iblisler miydi? Hâlâ dünya düzlemine ulaşmaya mı çalışıyorlardı, merak ettim ve eğer öyleyse, ne kadar zamandır oradaydılar?

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sert bir zeminde duruyordum, sıcak bir rüzgâr tenimi tarıyordu. Asit gibi yakıyordu ve cildim kararmaya başladı. Sanki bir hastalığım varmış gibi kararmaya başladım, epidermimin üst katmanları kuruyup binlerce küçük pul halinde yüzüyordu. Derimin soyulup uçtuğu her yerde etim parlak bir turuncu renkte parlıyordu, sanki içim erimiş lavdan yapılmış gibiydi. Ve yanıyordum. Aldığım her nefes boğazımı kavuruyor, ciğerlerimi yakıyordu. Gözlerim kireçlendi, arkasını görebilmem için örümcek ağı çatlakları bıraktı. Issız manzaraya parçalanmış bir pencere camından bakmak gibiydi.

İleriye doğru adım attım, binlerce çığlığın sesi etrafımda dönüyor, acı fısıltıları gibi kavurucu rüzgârda taşınıyordu. Altımdaki toprak kırıldı, üst katmanı siyah, altı ise aynı erimiş turuncu renkteydi. Bir adım daha atmaya çalıştım ama olduğum yerde erimiştim. Hareket edemiyordum.

Sonra daha dikkatli baktım. Mürekkep benzeri kabuğun çatlakları arasında insanlar vardı. Acı içinde çığlık atan yüzler, bana uzanan eller görebiliyordum. Haşlayıcı hava tekrar içime girip ciğerlerimi kaynar aside çevirip beni içten dışa doğru yiyip bitirirken nefesimi tuttum ve bedelini ödedim.

Tekrar manzaraya baktım ve ufukta kayalar olduğunu sandığım şeylerin girdabın içinde eriyen insanlar olduğunu fark ettim. Onlar da hareket edemiyordu. Onlardan görünen tek şey gözleriydi. Geniş. Dehşet içinde.

Özür dilerim.

Yaptıkları her ne ise hepsi için özür diliyorlardı. Çığlıklar bana anlamlı gelmeye başladı. Yaptıkları şey için özür dileyen, affedilmek için yalvaran bir koro gibiydiler.

Derimin soyulmasını izledim, tıpkı etrafımda henüz tamamen erimemiş olanlara olanlar gibi. Üzerlerinden süzülen deri, geceleyin ateş böcekleri gibiydi. Korkunç ama büyülü.

En çılgın hayallerimde bile böyle olacağını hayal etmemiştim. Ateşli olacağını biliyordum. Kocamın olduğu gibi. Altımda binlerce kat boyunca alçalan bir yüzeyde olduğumu fark ettim. Burası Reyes'in doğduğu yerdi. Lucifer'in hüküm sürdüğü yerdi.

Geri dönemeyecektim. Cehennemde sıkışıp kalmıştım ve Reyes beni bulana kadar ben de diğerleri gibi erimiş bir küre olacaktım.

Ama ben diğerleri gibi değildim. Ben biraz farklıydım. Bu yerin üzerimde hiçbir etkisi yoktu. En azından kendime böyle söylemeyi seçtim. Ayağımı kaldırdım ve cam gibi bataklıktan çıkmaya zorladım. Diğerini kaldırdım ve sonra bir düşünceyle ateşleri üzerimden uzaklaştırdım. Derim iyileşmeye başladı. Ben yerimde dururken karanlık son bir kez üzerimden çekildi. Bu mahkûm ruhlar denizinde birini bulmak imkânsız gibi görünüyordu ama onu bana nasıl getireceğimi çok iyi biliyordum. O artık yeraltı dünyasında bağlı bir ruhtu. Tıpkı diğer ruhlar gibi onu da çağırabilirdim.

Başımı eğdim ve önüme çıkmasını emrettim.

Cisimleşen erimiş, ateşli şey insana hiç benzemiyordu, ancak fincan tabağı gibi gözlerinin korktuğunu görebiliyordum. Özür dilerim. Bağışlanmak için yalvarıyorum.

Benimle konuşmak için ağzına ihtiyacı olduğuna karar verdim. Uzandım ve omzu olduğunu umduğum yere dokundum. Yavaşça yeniden şekillendi ve artık bir sesi olduğu için, başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı onu tüketirken acı içinde çığlık attı. Onu iyileştirmeye devam ederek, konuşabilecek kadar çığlık atmayı bırakana kadar bekledim.

Tekrar kısmen insan olduğunda, derisi kararmış ama sağlam kalmıştı. Sorgulamaya başladım.

"Kız nerede?" Ona bağırdım. Rüzgârın ve çığlıkların sesini duyurabilmek için bağırmak zorundaydım.

Önce şaşkın, sonra da şaşırmış görünüyordu. "Onun için mi buradasın?" "Faris nerede? Onu nereye götürdünüz?"

"Beni bundan kurtarmak için burada değil misin?"

"Hayır," dedim. Yalan söylemeliydim ama Faris'in umutlu olmadığından eminken onun umutlu olmasını istemiyordum. Onun böyle bir lükse sahip olmasını istemedim.

Geri döneceğini anladığı anda omuzları çöktü. "Nerede o?" Parmak uçlarımı onun üzerinde tutarak sordum.

Bana ters ters baktı, kızarmış yüz hatları sıcağın altında buruşuyordu. "Sana neden söyleyeyim ki? Bana daha ne yapabilirsin?"

Elimi çektim ve lavlar onu tekrar içine alırken acı içinde haykırdı. Çoğu insanın bilmediği şey, cehennemin sadece geçici bir ceza olduğuydu. Sonrasında varlığınız sona eriyordu ama sınırlı bir süre yanıyordunuz, bu süre bodruma inmenizi gerektirecek ne yaptığınıza bağlıydı. Elimi yerine koyup onu biraz rahatlattıktan sonra eğildim. "Çünkü bunu sonsuza dek sürdürebilirim."

Başvurabileceği bir yol olmadığını biliyordu. Pazarlık kozu yoktu. Ya kısa bir süre için acı çekecekti ya da sonsuza kadar acı çekecekti. Benim gözüme girmeye karar verdi.

Başını öne eğdi. "Benim evimde. O benim evimde."

"Yalancı," dedim, sesim orijinalinin boğuk bir versiyonuydu, çünkü boğazım cayır cayır yanmıştı. "Baktık."

"Bir oda var. Şömine dışarı çekiliyor. Eski bir panik odası. Sert beton. Kız orada." Bana dönüp baktığında yüzü pişmanlık doluydu. "Onu öldürmek istememiştim. Olivia Dern. Bu bir kazaydı."

Lisedeki kız. "Peki ya Faris?"

"O benim ikinci şansımdı. Telafi edebileceğime dair bir işaretti. Onu incitmedim. Yemin ederim. O Olivia yeniden doğdu. Doğum gününü kontrol et. Anlayacaksın."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, umurumda da değildi. Tek istediğim bu lanet yerden çıkmaktı.

Bıraktığımda bana doğru hamle yaptı ama artık çok geçti. Olduğu yerde katılaşmış ve geldiği yere doğru erimeye başlamıştı.

"Lütfen beni de yanınıza alın!" diye bağırdı ama sesi diğer binlercesinin arasına karışıp uzaklaşmıştı.

Ondan uzaklaştım ve tam daire döndüm. Sanki bütün bir gezegen eriyen bedenlerden oluşuyordu. Ama ayaklarımın dibindeki erimiş yüzlerin altında, parlayan camın ardından iblislerin kocaman siyah gözlerini gördüm. Jilet gibi keskin dişleri. Kalın, parlak pulları.

Benim için geliyorlardı. İzinsiz girmiştim ve bana ulaşmak için cesetlerin arasında yüzüyorlardı. Tökezleyip düştüm, altımdaki erimiş zeminin sıcaklığı avuç içlerimin derisini kavuruyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken onlardan birini gördüm. Doğruca bana doğru yürüdü, derisi tıpkı benimki gibi kararmış, eti tıpkı benimki gibi erimişti. Ama bu iblis değildi. Amaçlı yürüyordu, yürüyüşü ilkeldi, bir panterinki kadar yumuşaktı. I

Reyes üzerime gelip elini boğazıma dolayana kadar gözlerime inanamayarak donup kaldım.

* * *

Konuşmadı. Tek kelime etmedi. İçindeki öfke kabarırken beni boğazımdan tuttu. Burada bile hissedebiliyordum. Duygularını. Hissedilebilir öfkesini.

Sonra boşluktaydık. Gözlerini benden hiç ayırmamıştı ve yaratıklar boşlukta bizi takip etmeye çalışsa bile hâlâ ayırmıyordu. Reyes çok hızlıydı. Boşluk hakkındaki bilgisi artık uçsuz bucaksızdı.

Yüzünün kararmış kısımları soldu ve don geri geldi. Ağzını ince bir buz tabakası kaplamış, koyu renk kirpiklerini diken diken etmişti.

Sonra sıcaklığı tekrar tenimde patladı ve beni en yakın duvara doğru itti.

Hareket etmedim. Onun yerine, nefes almasına izin verdim. Kim olduğumu ve onun için ne ifade ettiğimi hatırlaması için. Eğer bunu yapamasaydı, cehennemdeki canavar tüm gücüyle geri dönseydi, onu etkisiz hale getirmekten başka çarem kalmazdı. Ama beni tutan Reyes'ti. Tüm ihtişamıyla. Tüm öfkesiyle. Hâlâ Reyes'ti.

Bana dik dik baktı, koyu kahverengi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Ona izin verdim. İhtiyacı olan tüm boşluğu ona verdim. Geniş göğsü kabardı ve sonunda hareket etti, bana doğru eğildi, boynumu sıkıca kavradı ama beni rahatsız edecek kadar değil. Tam tersine. Ama damarlarında dolaşan ham güçten faydalanamayacak kadar sinirli ve öfkeliydi. Hırladı, alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle, sonra başımın yanındaki duvara öyle bir kuvvetle vurdu ki, alçıpanı deldi ve bir çiviyi kırdı. Yüksek sesle çatladı.

İşte o zaman bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Osh, Reyes çok ileri giderse onu durduracakmış gibi yanımda duruyordu. Garrett da çok geride değildi.

Onu. Angel çamaşır makinesinin yanında durmuş, yüzünü başka yöne çevirmişti. Beni ispiyonlamış mıydı? Önemli değildi. İstediğimi almıştım.

Sonuncusu ama en önemlisi Cookie'ydi. Ayağa kalktı, korku dalga dalga yayılıyordu. Benim için ve Reyes için korku. Sonradan pişman olacağı bir şeyi kolayca yapabilirdi. O bunu istemiyordu. İkimiz için de.

Bir bebeğin yumuşak nefes alma sesleri bize doğru sürüklendi ve ikimiz de döndük. Cookie, Beep'i kucağına almış, tatlı yüzüyle acıyan yaralarımıza merhem sürüyordu. Reyes'in acı dolu duyguları içini ürpertti. Kirpiklerinin arasından ıslaklık süzülürken benden, hepimizden uzaklaştı.

"Biz iyiyiz," dedim ve elimi Oş'un koluna koyarak onu rahatlattım. "Biz iyiyiz." Reyes'e doğru bir adım attım ve şimşek hızında bir hareketle kolumu tuttu. Beni incitmek ya da korkutmak için değil, zamanı benimle birlikte yavaşlatmak için. Burada kimsenin haberi olmadan konuşabilirdik.

"Neden?" diye sordu, sesi kısıktı.

"O adamdan bilgi almam gerekiyordu."

"Bir dava için mi?" diye alay etti ve inanmayarak bana döndü. "Bir dava için her şeyi riske mi attın?"

"Tehlikede olmadığımı biliyordum."

Bir anda önümdeydi. Bir elini saçlarıma daldırdı, hareketleri neredeyse acımasızdı. "Buna gerçekten inanıyorsan aptalsın."

Çenemi kaldırdım. Benim hakkımdaki, yaptıklarım hakkındaki düşünceleri bazen katlanmak istediğimden biraz daha fazlaydı. "Bana bir tanrı olduğumu söyleyip duruyorsun. Eğer bu doğruysa, neden tehlikede olayım ki?"

Bıraktı ve geri çekildi, ben de anladım.

"Ben tehlikede değildim ama vücudum tehlikedeydi. Öyle mi? O iblislerden birini yanlışlıkla yanımda getirmiş olsaydım ve o da bedenimi öldürseydi, sizce gider miydim?"

"Sanmıyorum, Dutch. Biliyorum. Başka seçeneğin yok. Ama mesele sadece bu değil."

"Sonra ne olacak? Gerçekten anlamak istiyorum."

Açıklamaya çalışırken dişlerini birbirine geçirerek ısırdı. "Benim dünyamı görmeni istemedim. Geldiğim yeri görmeni hiç istemedim. Ve beni o yerde görmeni kesinlikle istemedim. Canavarı görmeni."

En çılgınca şeyler karşısında bile ne kadar gülünç ve kırılgan olabiliyordu. Onu tekmelemek istedim. Ama daha çok kıyafetlerini yırtmak istedim çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. Reyes duman ve küllerin arasında yürüyordu, kelimenin tam anlamıyla ateşten yapılmıştı, vücudu şaşırtıcı derecede güçlü, cazibesi nefes kesiciydi.

Duygularımı okumaya çalışırken göz kapakları daraldı. Ya da belki çoktan okumuştu ve yanlış anladığını düşünüyordu. Yaklaşıp iki elini başımın yanındaki duvara dayadı. Sonra ağzı benimkine birkaç santim kalana kadar eğildi. "Sen gerçekten bir tanrısın," dedi, şaşkınlığımın, ona olan hayranlığımın derinliğini bilmediği halde bana hayranlıkla.

"Ve siz gerçekten de günah ateşinde
yaratıldınız." "İğreniyor musun?"

"Ah evet," dedim, parmaklarımı gömleğinin eteklerine dolayarak onu daha da yaklaştırdım. "Tamamen."

Tepkisi çok şey anlatıyordu. Aslında benim iğrenmemi bekliyordu. Sanki. Manyetizmasının ölçüsünü gerçekten anlamıyor muydu?

Bundan sonra ne yapacağına karar veremedi. Öfkeli olmak istedi. Öfkeyle bağırıp çağırmak istedi. Ama ben yapacak çok daha iyi şeyler düşünebiliyordum.

Neredeyse isteksizce yana baktı. "Geliyor."

Zaman. Zamanın geri dönmek üzere olduğunu kastediyordu. Reyes gibi deneyimli bir uzman bile ancak bu kadar dayanabilirdi.

Onun dünyasına verdiğim tepki onu şaşırtmıştı. Etrafımızdaki yüzlere tek tek baktı, sonra ellerini bıraktı ve küçük odadan dışarı çıktı. Onu geri çağırmak istedim. Çoğunlukla, ona en çılgın hayallerimin ötesinde aşık olduğum ve onu acı içinde görmekten nefret ettiğim, *nefret* ettiğim için. Ama kısmen

Çünkü tüm bu kargaşa içinde, onun dünyasındayken öğrendiğim bir şeyi ona söylemeyi unutmuştum: Lucifer artık cehennemde değildi. Buradaydı. Dünyadaydı.

* * *

Aklım başıma gelir gelmez Cookie ve ben Kit'i aradık. Ofisimde oturduk, sonra ayağa kalktık, sonra volta attık, her birimiz sırayla Beep'i tuttuk. Ajan Waters ilk başta benimle tartıştı. Kit'in benimle vakit kaybetmesine sinirlenerek, her fırsatta evi zaten didik didik aradıklarını söyledi. Ona eşekliği bırakmasını ve gidip yeğenini kurtarmasını söyledim.

Ev Bernalillo'daydı ve onlar Albuquerque'deydi, bu yüzden Kit oraya bir ekip arabası gönderirken onlar da o tarafa doğru koştular. Cookie ve ben nefesimizi tutarak bekledik. Gemma geldi ve bizimle birlikte bekledi. Sonra Denise, Beep'in altını değiştirmek için onu aldı ve geri getirdi. Hâlâ arayan yok.

Çocuk doktoru kontrol için geldiğinde, dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Yukarı çıktık ve binden fazla soru sordu. Neyse ki Denise yardım etmek için etrafta kaldı.

Reyes içeri girdi, yüzünde daha önceki sert çıkışından sonra utangaç ama inatçı bir ifade vardı ve doktorun onu soymasını izledik - Denise'i değil, Beep'i. Çıplak olmaktan hiç hoşlanmasa da, bu bana da ona bakma şansı verdi. Reyes vücudunu kaplayan ince kıl tabakasını kontrol ederken ben ayak parmaklarını saydım ve ayaklarının altını öptüm. İkimiz de onun ne kadar mükemmel olduğuna bir kez daha hayret ettik.

Doktor kalın bir Orta Doğu aksanıyla "Ne kadar tuhaf," dedi ve ikimiz de onun bu gözlemi karşısında dikkat kesildik.

"Ne?" Reyes sordu, ses tonu keskindi.

"Henüz endişelenecek bir şey yok ama bu küçük tatlının dekstrokardisi var."

Nefesim kesildi. "Ciddi bir şey mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Bu sadece kalbinin göğsünün sağ tarafında olduğu anlamına geliyor."

Haklısın. Bunu biliyordum; sadece beni şaşırttı.

"Aslında hiç görmedim." Hastasını iyice tedirgin ederek etrafı biraz daha agresif bir şekilde karıştırdı. "Ve görünüşe göre tüm organları ayna görüntüsü olabilir. Emin olmak için bazı testler istemem gerekecek."

"Ama o iyi mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor. Onu getirdiğinizde kesin olarak anlayacağız. Yarın sabah nasıl görünüyor?"

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeden öylece durduk.

"Yarın sabah harika olacak," dedi Denise bizim

için. "Ve çok sıra dışı bir doğum lekesi var."

"Doğum lekesi mi?" Daha yakından bakarak sordum.

Beep'in sol omzundaki bir izi incelemek için otoskopunun ışığını kullandı. "Çok hafif. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Elimde hiçbir şey yoktu. Reyes de ben de kızımıza bakakalmıştık. Reyes'in dövmesini oluşturan küçük kıvrımlar ve çizgiler çıplak gözle neredeyse görülemeyecek kadar hafifti. Cehennemin kapılarının haritası. Hades'in anahtarı.

"Tanrım, bu çok tuhaf," dedim şaşkınlıkla.

"Ama her şey yolunda görünüyor. İyi bir ebeniz varmış," dedi. "Sadece kan örneğine ihtiyacım var, sonra da yakanızdan düşeceğim."

"Ebemin kanına mı ihtiyacınız var?"

"Mizah duygusu. Bu iyi bir şey. Gördüğüm kadarıyla etrafta iyi

dolaşıyorsun." "Evet, hızlı iyileşirim."

"Güzel. Bildiğim iyi oldu. Ofisim kan testinin sonuçlarını size bildirecek ama iyi olduğuna eminim. Sağlıklı, güçlü akciğerler, göğsünün diğer tarafında olsa bile iyi bir kalp atışı. Personelime sizin için bazı literatürler bulmalarını söyleyeceğim. Yarın geldiğinizde orada olacaklar." Bir kitapçık çıkardı.

Bir neşter ve küçük bir cam şişe ile kan alma kiti. "Saat dokuz gibi ofisimi arayın. Peggy onu ne zaman getirmeniz gerektiğini size bildirecek."

"Teşekkür ederim," dedim, hâlâ işaretler karşısında şaşkınlık içindeydim.

Doktor Beep'in topuğundan biraz kan aldı. Ben de daha önce kızgın olduğunu sanıyordum. İşi biter bitmez onu sardım ve bir şişe verdim. Uzun süredir dışarıda olduğum için ona bir tane vermek zorundaydım ve şimdi onu Danger ve Will Robinson diyetine geçirmeye çalışmanın zamanı olduğunu düşünmüyordum. Belki biraz daha az tedirgin olduğunda.

Doktora veda ettikten sonra döndüm ve Reyes'e bakakaldım. "Nasıl? Neden-?"

"Bilmiyorum," dedi ve başıyla Denise'i işaret etti.

"Doğru," dedim nefesimin altında. Bu beklemek zorunda kalacaktı. Şimdilik Denise'i dekstrokardi konusunda sorguya çekmekle yetindim.

"Bu sadece doğuştan bir kusura sahip olma ihtimalinin daha yüksek olduğu anlamına geliyor" dedi. "Dekstrokardi, tanımı gereği doğuştan gelen bir kusurdur, ancak bu onda herhangi bir sorun olduğu anlamına gelmez. Şu ana kadar her şey tamamen normal çıktı. Sadece emin olmak için test edilmesi gerekiyor."

"Denise," dedim aşağı inerken, "yapamayız. Sana söyledim." Reyes'e baktım. Endişesinin yüzündeki çizgileri sertleştirmesini izledim. "Ne yapacağız?"

"Henüz bilmiyorum," dedi.

"Onu içeri alacağım," dedi

Denise.

Merdivenlerde durdum ve birkaç adım arkamda olduğu için ona baktım. "Denise, Beep sana bahsettiğim yaratıklar yüzünden en az bizim kadar tehlikede." Ne de olsa Lucifer'in düşüşünü haber veren kehanetler Beep hakkındaydı. Onun asıl tehdidi oydu. Ben değil. Reyes değil.

"Neden-?" diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Charley, test edilmesi gerekiyor. Dekstrokardi, diğer komplikasyonlara yakalanma olasılığını önemli ölçüde artırır. Öylece yapamayız-"

"Bir yolunu b u l u r u z ," dedi Reyes, beni merdivenlerden aşağı indirirken. Ama onun da benim kadar endişeli olduğu belliydi.

Aşağıya indiğimizde onu olabildiğince hızlı bir şekilde kenara çektim ve "Sana söylemek istediğim bir şey vardı, ben ... bilirsin işte," dedim.

Memleketine yaptığım yolculuğun hatırlatılması onu kızdırdı. "Baban evde değil."

Denise'in geçmesini bekledikten sonra, "O zaman nerede?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla burada."

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Eğer o bu uçaktaysa, hemen harekete geçmeliyiz."

"Henüz ayrılamayız. Beep'in önce test edilmesi gerekiyor. Ciddi bir tıbbi durumu olabilir ve nereye gidersek gidelim bunu bilmemiz gerekecek."

Sesini daha da alçalttı. "Onu bulurlarsa, ne kadar sağlıklı olduğunun bir önemi kalmayacak. Tek bir test bile yapamadan ölmüş olacak."

"O zaman onu bulamazlar," dedim ona yalvararak.

* * *

Bir saat dolmadan tekrar volta atmaya başladım. Yerimde duramıyordum. Beep'in ihtiyacı olan testler hakkında endişelenmeyi bırakamıyordum. Derisinin altındaki haritaya hayret etmeyi bırakamıyordum. Faris'i bulacaklarını ummaktan vazgeçemedim. Reyes de volta atıyordu ama bunu dışarıda yapıyor, zihni bir çözüm bulmak için yarışıyordu. Doktorun ihtiyaç duyacağı tüm ekipmanı satın almayı planlamıyorsa, Beep'i testler için götürmek zorunda kalacaktık. Başka seçeneğimiz yoktu. Bir adaya kaçma planımız beklemek zorunda kalacaktı.

Sonunda telefon çaldı ve ona doğru atıldım.

"Yaşıyor!" Ben daha merhaba demeden Kit söyledi.

Cookie'ye bir başparmak işareti yaptım ve o da sevinç içinde sandalyesinden kalktı - Beep'i tuttuğu için dikkatlice.

"Zar zor, ama alacağız. Charley," dedi, sesi çatlayarak. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Jonny yardımınız için size çok minnettar. İkimiz de öyle."

"Ona benim için bir zevk olduğunu söyle. Ve bu arada, sana hala aşık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Tekrar konuşmadan önce telefon bir süre sessiz kaldı. "O- O bana hiç aşık olmadı."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

"Charley, ben-"

"Kutla. Yeğenini bulmasını kutlamak için onu yarın yemeğe götür. Eğer bir neden varsa... Bakalım bundan sonra ne olacak."

"Eminim ailesiyle birlikte kutlama yapacaktır."

"Ve sen de bunun bir

parçasısın." "Bilmek

zorundayım. Nasıl?"

Neden bahsettiğini bildiğim halde, "Bu çok geniş bir soru," dedim.

"Onun nerede olacağını nasıl bildin?"

"Sana bir gün anlatacağıma söz veriyorum. Ama bugün bu konu buralarda biraz hassas bir konu."

"Özür dilerim, bekleyin. Ne?" dedi, başka biriyle konuşuyordu. "Tamam, gitmem gerek, Charley. Tekrar teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Ona benim için sarıl. Ve bil diye söylüyorum, o- O tecavüze uğramadı. Bu şekilde değil."

Rahatlamış bir iç çekiş, sonra "Teşekkür ederim."

"Bir şey daha var. Faris'in doğum günü ve lisedeyken öldürdüğü kızla ilgili bir şey var. Bir çeşit bağlantı." Bir anlık sessizlikten sonra, "Kit?" dedim.

"Charley, nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Neyi bildim?" "Neyi?" diye sordum,

birden ilgimi çekmişti.

"Faris, Olivia Dern'in kaybolduğu gün doğdu. Tam olarak aynı gün."

"Demek istediği buydu. Bunu bir işaret olarak aldı-"

"Kim?" diye sordu.

Colton Ellix iki gün önce öldüğü için ona gerçeği tam olarak söyleyemedim. En azından henüz. "Benim ... bahçıvanım."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Bir gün bana her şeyi anlatacaksın," dedi.

"Okeydokey. Git. Kutlayın."

Telefonu kapattım, sonra neredeyse böyle durumlar için köşeye sıkıştırdığımız kanepeye yığılacaktım.

"Charley," dedi Cookie, "bana her şeyi anlatman gerektiğinin farkındasın. Ve her şeyi kastediyorum."

"Kit gibi konuşuyorsun."

"Charley Davidson-"

"Yapacağım. Söz veriyorum. Her şeyi özümsediğimde sana anlatacağım. Ama buna inanıp inanmayacağını bilmiyorum."

"Görmemem gereken çok şey gördüm." Dikkatini Beep'e çevirdi. "Evet, gördüm," dedi hareketli bir sesle. "Yetişkin bir adamın altını ıslatmasına yetecek kadar şey gördüm. Ve onlar senin gibi çocuk bezi giymiyorlar."

Ona *doğum lekesinden bahsetmek* için sabırsızlanıyordum. Bu onu geceleri uyutmazdı.

14

HER ŞEYI YANLIŞ YAPMANIN DOĞRU YOLUNU
TAMAMEN ÖĞRENDIM.
-T-SHIRT

Garrett, Osh ve ben yeniden bir araya getirilmiş mutfak masasının etrafına oturduk ve küçük Bayan Bip'e baktık. Yaygara koparmak mı yoksa biraz uyuklamak mı istediğine karar vermeye çalışıyordu. Çoğumuz için zor bir karardı. Bebek sesleri çıkarıyordu. Dünyada hiçbir şey böyle sesler çıkaramaz. Onlar bir numaraydı. Bir hile. Yetişkinleri aşık etmenin bir yolu.

Gerçekten iyi çalıştılar.

Ama bizim ufaklığın masada yatmasının nedeni -tabii ki bir battaniye üzerinde- doğum lekesini görebilmemizdi. Ya da daha doğrusu, onlara doğum lekesini gösterebilmek içindi. Zar zor görülebilen çizgiler, cehennemin kapılarının haritası, tıpkı babası gibi vücudunda işaretlenmişti.

"Nasıl?" Özellikle kimseye sormadım. "Demek istediğim, bunlar Reyes cehennemde dövülürken ona takıldı. Beep'e nasıl aktarıldılar?"

Kimse cevap vermedi. Zaten oldukça retorik bir soruydu.

Ve Reyes fikrini söylemek için orada değildi. Dışarıda volta atıyordu ama bir süre önce onu gözden kaybettim. Muhtemelen cehennem köpeklerini sürüklüyordu. Eminim bundan nefret ediyorlardır. Ve muhtemelen bana hala kızgındı. Ben de cehenneme gittim. Bilgiye ihtiyacım vardı. Bunu elde etmenin en hızlı yolu buydu. *Tek* yolu buydu. Ve bu sayede bir kızın hayatını kurtardık. Tabii ki kurtardık,

Tehlikeliydi ama bu benim göbek adımdı. Şimdiye kadar buna alıştığını varsaymıştım. Hatta bu yönümü sevdiğini bile düşünmüştüm. Görünüşe göre öyle değilmiş.

Elbette, burada, yeryüzünde bir aile buluşması düşüncesi tedirginliğinin en olası sorumlusuydu. Yüzyıllar sonra şeytani babasıyla yüz yüze gelmek herkesi kötü bir ruh haline sokmak için yeterliydi.

Kötü ruh hallerinden bahsetmişken, Beep'in gördüğü tüm istenmeyen ilgiden dolayı, o bile spektrumun mızmız ucuna doğru eğilmeye başlamıştı, bu yüzden onu bir burrito gibi sardım, daha önce topladığım bir şişe anne sütünü ısıttım ve evin etrafında mırıldanarak dolaştım. Akşam yemeği tiyatrosu gibiydi.

Bob Amca Quentin'i Santa Fe'deki okuluna geri götürmüştü ve Cookie ile Amber da gitmişti. Amber'ın sabah okulu vardı ve Cookie de biraz alışveriş yapmak istiyordu. Oldukça fazla yemek yapıyor ve bize getiriyordu.

Bir keresinde yemek yapmayı düşünmüştüm.

Beep ve ben o yemek yerken evin içinde dolaştık, kısmen babasını görme umuduyla pencerelerden dışarı baktık. Kısmen de gerginliğimizi atmak için. Cehenneme giderek onu incitmiştim ve bu işin sadece yarısıydı. Çamaşır odasına girdik ve elimden geldiğince çamaşır makinesi ile kurutucuyu anlattım. Kurutucuyu açtım ve onu üzerine oturttum. Titreşimler onu tekrar uyuttu.

"Hayır, yok" dedim, onu tekrar kucağıma alarak. "Geğirmen gerekiyor. Eğer geğirmezsem, geğirme polisi tarafından tutuklanırım ve o zaman-"

Cümlenin ortasında durdum. Reyes'in kırdığı duvar kilitli dolap kapısının bitişiğindeydi. Saplamayı kırdığında bir kilit mekanizmasını tetiklemiş olmalı, çünkü kapı hafifçe aralık duruyordu.

"Nihayet," dedim ona doğru yürürken. "Bunun için hazır mıyız?" Ona sordum. Cevap vermedi.

Ağır kapıyı kaydırarak açtım. Paslı raylar boyunca gıcırdıyordu. Bir cep kapısıydı, bu da ittiğimizde neden açılmadığını açıklıyordu ama bu kadar uzun ve dar olduğuna göre en az on beş santim kalınlığında olmalıydı. İçeriye bir göz attım ve vay canına, hiç etkilenmedim.

"Bu kadar mı?" Beep'e sordum. Telefonumu bulmak için cebimi karıştırdıktan sonra el fenerini açtım ve daha yakından baktım. Tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplı küçük, yuvarlak bir odaydı. Özel bir yanı yoktu. Tavan tepede bir kemer oluşturuyordu, bu yüzden neredeyse ilginçti. Ama hiç raf yoktu. Depolama için kuytu yerler yoktu. Ceset yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Bu da ne için?" Işık düğmesini bulamayınca içeri girdim ve nasıl kilitlendiğini gördüğüm kapıyı tekrar açamayacağımızdan biraz korkarak kapattım. Sonra orada durduk. Bekledik. Daire çizdik. Sonra kapıyı açtım, tamamen hayal kırıklığına uğramıştım.

"Tamam o zaman," dedim, dışarı çıkıp bir kez daha göz gezdirdim. "Bu, işlerin büyük planında oldukça işe yaramaz."

Gitmek için döndüm ve evde kalan herkesle yüz yüze geldim.
Hepsinin ağzı bir karış açık bize bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordum. Yüzümü sildikten sonra saçlarımı düzelterek sordum. "Ne?"

"Işığın," dedi Angel sonunda. "Sen oradayken tamamen kayboldu."

"Gerçekten mi?" Bir kez daha bakmak için geri döndüm. "Bu garip, değil mi?"

Oş dolaba doğru adım attı. "Hiçbir fikrin yok. Senin ışığın sonsuz. Sabit ve sınırsız. Binlerce farklı düzlemden görülmesini hiçbir şey engelleyemez."

"Göremiyorum," dedim elimi kaldırarak.

"Tekrar dene ama dikkatli ol," dedi, birdenbire küçük kompartımana güvenemez olmuştu. Biraz uğursuz görünüyordu. Belki de cehenneme açılan bir geçitti. Ya da bir

Süpürge dolabı. Süpürge dolaplarının hep biraz gölgeli olduğunu düşünmüşümdür. Neden bir süpürgenin kendine ait bir dolaba ihtiyacı olsun ki?

İçeri girdim ve kapıyı tekrar kapattım. Sonra işaret bekledim. Karar verdiğimizden değil ama dışarı çıkmamız için hazır olduklarında bana haber vereceklerinden emindim. Tam kandırıldığımızı düşünmeye başlamıştım ki arkamdan bir erkek sesi duydum.

"Hey, balkabağım."

Döndüğümde tüylerim diken diken oldu. "Baba!" diye bağırdım ve boştaki kolumu boynuna doladım.

Güldü ve paketimi ezmemeye dikkat ederek bana tekrar sarıldı. Sonra söz konusu pakete baktı, gözleri parlıyordu. "Tanrım," dedi, yüz ifadesi gurur doluydu.

"Baba, nasıl geldin?" diye sordum.

Ayıldı ve bana gülümsedi. "Burası güvenli bir oda gibi. Dışarıdan hiç kimse bizi burada göremez. Söylediğimiz herhangi bir şeyi duymak için kelimenin tam anlamıyla bu odanın içine gelmeleri gerekir, hatta ölenleri bile, ve sen onları görürsün."

"Gerçekten mi? Bu şimdiye kadarki en havalı oda. Ama ne oldu?"

Saçımı geriye doğru düzeltti. "Bunun için zaman yok, balkabağım. Eğer hemen dışarı çıkmazsan, dışarıdaki grup kapıyı menteşelerinden sökebilir."

"Oh, haklısın. Dur bakalım."

Kapıyı açtım. Herkes hâlâ şaşkınlık içinde duruyordu. "Bir
dakikaya geliyorum."

Osh şüphelenmeye başladı. Sanki bana güvenmiyor
gibiydi. "Neden? Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

Kapıyı kapattım ve babama döndüm. Yüzüne dokundum ve serin teni bana tam olarak ne durumda olduğunu hatırlattı.

"Şimdi, ne oldu? Seni kim öldürdü?"

"Öncelikle, casuslar olduğunu bilmelisiniz."

"Biliyorum. Ben de bir tanesini yakaladım. Dolabımda

yaşıyordu." "Daha fazlası var."

Bunu biliyordum. Bir süredir biliyordum.

"Duff." "Evet."

"Daha fazla mı?"

"Çimenlikte bir çift var sanırım. Burası Soğuk Savaş gibi."

"Bekle, sen iyi adamlar için casus musun?"

Sırıttı. "Ben senin için casusluk yapıyorum, tatlım. Sadece hiç bilmiyordum." Tekrar Beep'e baktı. "Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu."

"Tamam, ama gerçekten, seni kim öldürdü?"

Başını iki yana salladı. "Senin bunların hiçbirine karışmanı istemiyorum. Sen çok önemlisin. O da çok önemli."

"Baba."

"Charley."

"Baba."

"Charley."

"Baba. Ve evet, bunu bütün gün yapabilirim." Kolunu tutmuştum. "Ve bil diye söylüyorum, ben seni tuttuğum sürece ortadan kaybolamazsın."

"Gerçekten mi?" diye sordu

şaşırarak. Kaşlarımı

kaldırdım.

Gözlerimin içine bakamıyormuş gibi arkasını döndü. "Biliyor musun, beni hep şaşırttın. Doğduğun günden beri farklıydın. Bunu ben de biliyordum."

"Baba," diye tekrarladım. Hafıza şeridinde bir gezinti yapacak vaktimiz yoktu. Babamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyordum ve babamın bunu bana söyleyeceğinden emindim.

"Bana bir saniye ver tatlım. Daha önce ne olduğunu anlamalısın."

"Tamam." Duvara yaslandım ve Beep'i zıplattım ama bileğini bırakmadım. Bir daha asla bırakabileceğimi sanmıyordum. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve söylemesi gerekeni söylemesini bekledim.

Bir an sürdü. Kirpiklerinin arasında gözyaşları kabardı. "Suçları çözmemde bana yardım etmeye başladığında insanlar fark etti. Seni bilmiyorlardı elbette, ama bir şekilde polislerden birkaçı dışarıdan yardım aldığımı anladı. Biri kirliydi. Gelebilecekleri kadar kirli. Maaşını aldığı bir iş adamına söyledi. Sonuç olarak, o adam benimle çok ilgilenmeye başladı."

"Bütün bunlar suçları çözmeme yardım ettiğim için mi?"

"Evet. Ve hayır." Başını eğdi, tamamen utanmıştı. "Başka şekillerde de yardım ettiniz. Farkında olmadığın şekillerde."

"Ne gibi?"

"Charley, ben her zaman- yani, hatalar yaptım. Bir durum karşısında boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Bu sefer başımı öne eğdim. "Ruidoso Downs'daki yarış pistini de içeriyor muydu?"

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Ondan sonra değiştin. Kamp gezisinden eve döndüğünde harap olmuştun."

"Ah, evet, insanların duygularını hissedebiliyorsun,

değil mi?" Başımı salladım.

"Neden bana söylemedin?"

"Sanki yeterince ucube değilmişim gibi."

"Charley, eğer olmadığın bir şey varsa, o da bir ucube olduğundur. Ama bu o hafta sonu ne olduğunu nasıl anladığını açıklamıyor."

"Parçaları birleştirmem birkaç yılımı aldı ama Ruidoso'ya gittiğini fark ettim. Ruidoso'da sadece üç şey vardır: alışveriş, kamp ve kumar. Peki, ne oldu?"

Utanarak başını bir kez daha öne eğdi. "Kumar işinde kesin dediğimiz bir şeyim vardı."

"Ama sen kumarbaz değildin."

"Normalde hayır, ama bu ipucunu aldım. Adam her şeyin ayarlandığını söyledi." "Kesin bir şey."

"Evet. Ve bir keresinde benzer bir tüyoya dayanarak bir servet kazandığını görmüştüm. Bu yüzden her şeyime bahse girdim."

"Ve sen hepsini kaybettin." "Göz açıp kapayıncaya kadar."

"O zaman barı nasıl açtın? Bunu birikimlerinizle yaptığınızı sanıyordum?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Bu iş adamı bana bir isim için kaybettiğimin iki katını ödemeyi teklif etti."

Alaycı bir şekilde soludum. "Beni kullandın." "Charley, bu hiç komik değil."

"Doğru. Kusura bakma. Ama baba, gerçekten o kadar da kötü değil." "Aslında öyle ve daha da kötüleşiyor."

"Oh," dedim, anlayarak. "Ona ismi verdin ve şimdi ona borçluydun, sadece o senin gizli bir silahın olduğunu biliyordu."

"Evet. Onu gizli bir muhbirim olduğuna inandırdım." "İlk adama ne oldu? Ona verdiğin ilk isme?"

Söylemeye utanarak ısırdı. "Hiç bulunamadı," dedi sonunda. "Özür dilerim baba."

"Tahmin edebileceğiniz gibi, kısa süre sonra emekli oldum. Ona artık muhbirime erişimim olmadığını söyledim."

Yerçekimi beni vurdu. "Baba, seni öldürebilirdi."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını inceltti.

"Aslında öldürdü." Bu sefer gerçekten nefesim kesildi. "Ne oldu?"

"Başı sıkışmıştı, benim muhbirime ihtiyacı vardı."

"Ve sen reddettin. Yani senin ölümün de benim hatamdı. Tıpkı anneminki gibi." "Charley, annen hakkında bunu dürüstçe söyleyemezsin. Yaşadıklarından sonra
Yaşadıkların."

O haklıydı. Beep, hamilelikle el ele giden riske değerdi.

"Ve ölümüm tamamen benim hatamdı. Asla mükemmel değildim."

"Gözlerimin içindeydin." Öne doğru eğildim. "Ve hala öylesin."

"Charley, kariyerimi ilerletmek için seni yıllarca kullandım. Bu beni yılın babası yapmaya yetmez."

"Elimizdekilerle çalışırız. Sana herhangi bir şekilde kızdığımı mı düşünüyorsun? Bugün olsa ben de aynısını yapardım. Beni hiç tehlikeye atmadın. Sizi yönlendirdiğim kötü adamları yakaladınız. İyi bir şey yapıyorduk."

"Evet, beni götürmeni istediğim kötü adamlar. Sadece bu bile seni tehlikeye attı."

"Yaptığı şey için Bob Amca'yı suçluyor musun? Özel Ajan Carson? Yoksa FedEx'i mi?"

"Hayır, ama artık büyüdün tatlım. Bu farklı. Çoğu zaman kendini neye bulaştırdığını biliyorsun. Seni neyin tehlikede olduğu konusunda tamamen karanlıkta bırakırken kariyerimi ilerletmene izin verdim. Bir de şu Denise meselesi var."

"Peki ya o?"

"Ona karşı daha sert olmalıydım. Sana o şekilde davranmasına izin vermemeliydim. Ama korkusunu hissedebiliyordum. O inanıyordu, Charley. Sana hep inandı. Onun için sorun buydu."

"Denise ve ben yolumuzu bulmaya çalışıyoruz."

"Ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. İnsanların sana verdiğinden daha büyük bir kalbin var."

"Doğru mu?" Tamamen aynı fikirde olduğumu söyledim. "Şimdi, tetiği gerçekten kim çekti? Ve bu işadamı kim?"

"Hayır. Ve ciddiyim. Sen ve o isimsiz ihbar sayesinde amcan yaklaşıyor. Sen yeterince şey yaptın." Küçük prensese gülümsedi ve yumuşak bir ciyaklama sesi duyuldu.

"Uh-oh," dedim ona, elimi çözüp battaniyeyle ağzını sıvazlamak için. "Biri geğirmiş."

"Merak etme, Bip," dedi babam. "Dolapta olan dolapta kalır."

Kapı sürgüyle açıldı ve Spanky ile Çete kapattığım zamanki pozisyonlarında durdular.

"Endişelenmeye başlamıştık," dedi Angel.

Döndüm ama babam gitmişti. Kıyafetlerimden ve Beep'in battaniyesinden kokusunu alabiliyordum.

Oş içeri adım attı ve tam daire döndü. "Cidden, bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum ama bir toplantı yapmamız gerek."

* * *

Bu sefer Denise'in peşine düştüm ve ona bir süreliğine Beep verdim. Osh ve ben ava çıkarken onu almaktan çok mutlu oldu.

Ofise gittik, orası daha sessizdi. Denise'i telaşlandırmaya gerek yoktu.

Onu bulmamız uzun sürmedi, çünkü onu hemen yanıma

çağırabiliyordum.

Öyle yaptım ve hemen bileğini tuttum, böylece ortadan kaybolamazdı.

"Neler oluyor?" Duff gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kocaman açarak sordu. "Bu nasıl çalışıyor?" Ona ben sordum.

"Ne?"

"Ve artık kekelemeyi bırakabilirsin," diye ekledim. "Bu iş nasıl yürüyor? Kime rapor veriyorsun?"

Bileğine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Aşağısının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun," dedi sempati kazanmak için çabalayarak. "Diri diri yanıyorsun."

"Biliyorum. Yakın zamanda ziyaret ettim."

Şaşırmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma."

Angel'a kaşlarını çatarak, "Buralarda fazla takılamadım," dedi. "Rey'aziel fark etti. Çocuğu bebek bakıcılığına gönderdi. O beni izlemeden arkamı dönemiyorum."

Angel'a döndüm. "Bütün bunlar bunun için miydi?"

Angel omuz silkti. "Ayrıca birkaç tane daha izliyoruz." "Biz mi?"

"Rey'aziel'in diğer casusları izleyen koca bir casus ordusu var."

"Neden bana söylemedi ki?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. "Bunun, ikinizin Bip doğduğunda beni hangi akıl hastanesine kapatacağınıza karar vermeye çalışmanız gibi korkunç bir şey olduğunu sanıyordum."

Kıs kıs güldü. "Buna aylar önce karar vermiştik."

O sırada Garrett içeri girdi. "Onu buldum," dedi, elinde bir tabletle. "Duff Newman, 1987 yılında bir kadını ve kızını öldürmekten idam edildi."

Osh tsked. "Duff. Bu hiç hoş değil."

Tekrar Duff'a odaklanarak, "Bir kez daha hissederek. Kime rapor veriyorsun?"

"Eğer sana söylersem, beni geri gönderir."

"Cehenneme mi?" diye sordum. "Nasıl olsa oraya geri döneceksin, delikanlı. Hava çok sıcak. Bunun için plan yapmak isteyebilirsin. Bir merhem al."

Oş tekrar konuştu. "Neden yaşamasına izin verelim ki? Tatlıyı kullanabilirim." "Emin misin?"

"Olumlu." O kurt gibi sırıtış geri gelmişti ve Duff aniden dehşete kapılarak elimden kurtulmaya çalıştı.

"Bekle," dedim; sonra Angel'a döndüm. "Hayır, gerçekten, neden sadece bana söylemiyorsun?" Başını öne eğdi. "Çok umursamazsın."

"Ne?" Tamamen kırılmış bir şekilde sordum.

"Çok dikkatsizsin," dedi bakışlarımı karşılayamayarak. "Çok az tanıdığın insanlar için çok fazla risk alıyorsun. Yapamazdık-"

Devam etmeyince onun yerine ben bitirdim. "Güven bana. Bana güvenemezsin."

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi.

"Bu küçük karar neredeyse hayatıma mal oluyordu, çok teşekkür ederim." "Özür dilerim."

Duff'ı işaretlerken öfke diğer tüm duyguların önüne geçti. Tek bir düşünce yetti ve sembol anında belirdi. Osh'a "Artık senindir," dedim.

Daeva, o anda dövüşmeye karar veren Duff'a doğru yürüdü. Elimden kurtulmayı başardı ama Osh göz açıp kapayıncaya kadar onu boğazından yakaladı. Sheila'ya yaptığı gibi Duff'ı duvara doğru itti.

Osh, Duff'ın çenesini sıktı ve hareketsiz kalmasını sağlamak için Vulkan zihin birleştirme hareketi yaptı. Artık hareket edemeyecekmiş gibi dondu kaldı.

Duff'a "Diri diri yakılmaktan iyidir," dedi.

Görünüşe göre, Duff aynı fikirde değildi. Başını salladı, korku onu tüketiyordu. "Bu olmaz," diye yalvardı ve ben de nedenini merak etmekten kendimi alamadım. Cehenneme gitmiştim. Bu neden daha kötüydü?

"Acaba öldürdüğün o insanlar bunu söyledi mi?"

Duff cevap veremeden Osh bir elini Duff'ın başının üstündeki duvara dayadı, bir aşık gibi ona doğru bastırdı ve sonra Duff'ın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Sheila ile olan ruh emme olayı çok ateşli olsa da, bu daha da ateşliydi. İçimi sıcak bir telaşın kapladığını hissettim. Osh bir elini Duff'ın boğazında, ağzını da onunkinde kilitli tutarken karnımda birikti. Sonra biraz geri çekildi, tıpkı daha önce olduğu gibi ve ışık, açık mavi bir parıltı, aralarında parladı. Duff parmaklarını araladı ve gözlerini tavana dikti.

Osh sunabileceği her şeyi aldı. Duff yavaşça dağıldı, çatladı ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar sürüklenip gitti.

Oş alnını duvara dayamış, göğsü kabarmış, kasları zayıflamıştı; ben ise bir manastırda, Tanrı'nın evinde, uzun zamandır aklıma gelen en iffetsiz düşüncelerle duruyordum. Erkek erkeğe aksiyon.

"Duşa ihtiyacım var," dedim, aniden ısınmıştım.

Oş omzunun üzerinden bana baktı. "Şiş kebap Duff ile ne iyi gider biliyor musun?"

Kapıya doğru ilerlerken "Bilmek istemiyorum," dedim.

"Vişneli turta," diye seslendi arkamdan, hafifçe gülerek. "Vişneli turta."

"Pislik." Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyordu. Bunu bilerek yapıyordu.

Duşta beş saniye kadar kaldıktan sonra inlemeye başladım. Yüksek sesle. Gerçekten de bir duşa ihtiyacım vardı, kaslarımı çalıştırmak için bile olsa. Reyes'in nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki yine o yaşlı çiftle konuşuyordu. Angel Loehr'leri kastetmiş olamazdı. O kadar yaşlı değillerdi. Angel, Reyes'in konuştuğu çifti yaşlı gibi göstermişti. Ve Loehr'leri biliyor olamazdı. Ben de onları daha yeni öğrenmiştim ve bana aylar önce onlarla bağlantı kurmak istemediğini söylemişti.

Suyu kapattım ve etrafıma bir havlu sardım. Sonra o çok önemli telefon kontrolünü yaptım. Arama yok. Mesaj yok. Muhtemelen iyi bir şey.

Reyes'in iyi olduğunu umarak ve izleyebilmek için Osh gibi bir adamın ruhunu emip emmeyeceğini merak ederek -çünkü, gün-um- aynadaki buharı sildim ve telefonum çaldığında "kırpılmaya fena halde ihtiyacı olan" saçlarımı fönlemek üzereydim.

Arayanın Reyes olabileceği gerçeği beni biraz fazla heveslendirdi. Telefonu tezgâha vurdum ve tuvalete doğru yönelmesini izledim.

Gözümü kırpmadan zamanı yavaşlattım, onu aldım, sonra zamanın yerine geri d ö n m e s i n e izin verdim.

Tanrı olmanın kesinlikle avantajları vardı.

Parmağımı ekranda kaydırarak metni açtım ve dünyam yerle bir oldu.

Kımıldama.

Mesajın ilk satırı, şaka yapan zararsız bir sapık tarafından gönderilmiş gibi okunuyordu. Dünyayı altımdan kaydıran kısım bu değildi.

Bir şey söyleme.

Gönderen bilinmiyordu, bloke edilmiş bir numaraydı.

Arkadaşlarınızı bu mesajdan haberdar etmeyin.

Dehşet omurgamdan yukarı doğru süzülerek enseme yerleşti.

Duygularını kontrol et yoksa Bayan Kowalski ve kızı ölür.

Mesajları her kim gönderiyorsa, beni ve arkadaşlarımı yeterince tanıyordu ve duygulardaki herhangi bir ani yükselişin süvarileri çağırabileceğini biliyordu. Bunu çok fazla kişi bilmiyordu.

Ama bir sonraki mesaj bir görüntü içeriyordu ve boynumu tırmalayan korku patladı, keskin bir karıncalanma hissi üzerime çökerken vücudumdaki tüm sinir uçlarını uyandırdı. Dizlerimin bağı çözüldü ve küvetin kenarına çöktüm.

Onlar -her kimlerse- Cook ve Amber'ı kaçırmışlardı. Resim onları karanlık bir odada yan yana otururken gösteriyordu, sert bir ışık sadece yüz hatlarını aydınlatıyordu, elleri arkadan bağlıydı, ağızları tıkalıydı, yüzleri kirliydi. Kucaklarında bir gazete vardı. Bir şey anlamaya çalışmadım.

tarihi anlayabilir. Kimse o günkü gazeteyi almadan bu kadar zahmete girmez.

Gözlerimi onlardan alamıyordum. Birbirlerine yaslanmış oturuyorlardı. Amber kameraya boş boş bakarken, belli ki şoktaydı, Cookie onu kaçırana baktı, kaşları kızının hayatı için korkuyla çatılmıştı. Omzu Amber'ın önündeydi, sanki onu korumaya çalışıyordu. Ve sonra nedenini anladım. Saldırganın, en azından birinin silahı vardı. Resmin sağ üst köşesinde zar zor görebiliyordum. Ve doğrudan Amber'ın kafasına doğrultulmuştu.

Şaşkın bir hıçkırığı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Resmin altına başka bir metin daha yerleştirilmiş.

> Dikkatinizi çektiğimize eminim. Sakince kapıdan çıkın, arabanıza binin ve San Ysidro sapağından hemen önce, dağın dibindeki terk edilmiş benzin istasyonuna gidin. Eğer biri seni takip ederse, eğer birini durumdan haberdar edersen, onlar ölür. On dakikanız var.

Kirli kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve kapıdan içeri daldım. Olabildiğince hızlı ve normal bir şekilde yürürken Garrett'ın mutfaktan çıktığını görünce ağzımı birbirine bastırdım ve gülümsemeye zorladım.

Yavaşça merdivenlere doğru ilerledi ve "İyi misin?" diye sormak için durakladı.

Misery'nin, kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ımın anahtarları ön kapının yanındaki kancada asılı duruyordu. Sekiz aydır onu kullanmıyordum ama Garrett işlerin yolunda gitmesi için ayda iki kez onu işe götürmeye özen gösteriyordu. Sertçe yutkunarak başımı salladım ve mutfağa geri dönerek onun merdivenlerden çıkmasını bekledim. Gözden kaybolur kaybolmaz ileri atıldım, anahtarları askıdan aldım ve ön kapıdan uçarak çıktım.

Ben Misery'ye koşarken güneş ufukta alçakta asılı duruyordu. Arabaya atladım ve tek denemede çalıştırdım. Soğukkanlı görünmeye çalışırken sürücüden geri geri çıkmak dayanılmazdı, ama kimseyi telaşlandırmak istemedim, bu yüzden

benim zamanım. Umarım dışarıdan bakan biri olursa arabamı başka bir yere taşıdığımı düşünür. İçimde ölüyordum. İçimde dolaşan korku o kadar güçlüydü ki hasta olacağımı sandım. Belli ki duygularımı bastırmıyordum ama Reyes ortalıkta yoktu. Bana düşündüğümden daha kızgın olmalıydı, ama en kızgın anında bile beni asla ortada bırakmazdı. Neden yanımda belirmediğini anlayamıyordum ama hem rahatlamış hem de endişelenmiştim.

Dağdan aşağı hızla indim, 25 mil/saat hızındaki virajları 75'le aldım.

Aniden bir motosiklet belirdi, sürücüsü kenara çekmem için bana el sallıyordu. Onu görmezden geldim ve daha fazla gidemeyinceye kadar gaz pedalına bastım.

Önümde durdu, karşıdan gelen bir arabayı birkaç santimle kaçırdı ve tekrar el salladı. Dosdoğru önüme baktım. Kaçıranlardan biri miydi? Arkamda hızlanan iki motosiklet daha belirdi. Onları indirmek için frene basmayı düşündüm ama zaman kaybetmek istemedim. Bulunduğumuz yerden dağdan aşağı inmek on dakikadan fazla sürmüştü. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu.

Son viraj göründüğünde, benzin istasyonuna sadece birkaç dakika kalmıştı ki motosiklet önüme kırdı. Reflekslerim devreye girdi. Misery'yi sağa doğru salladım ve aşırı düzeltmeyi düzeltmek için yeterli alanım yoktu. Kafa üstü sığ bir vadiye düştüm, engebeli inişin üzerinden sekerek dibinde durdum. Öne doğru uçtum, başım direksiyon simidine çarparken emniyet kemerim omzumu ısırdı.

Sonra biri pencereye vurdu, kapı kolunu salladı.

Misery'yi yeniden başlatmayı

denedim ama nafile. "Charley,

lanet olsun!"

Sonunda döndüm ve Donovan'ı gördüm. Motorcu Donovan. *Benim* Donovan'ım. Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden burada olsun ki? Diğer ikisine baktım ve eminim ki yardımcıları Eric ve Michael da onunla birlikteydi. Rocket'in büyüdüğü terk edilmiş akıl hastanesinin yanında yaşıyorlardı. Artemis, benim

koruyucu Rottweiler, aslında Donovan'ındı. Zor bir hayat sürmüştü.
-Çoğu motorcu öyledir ama onun altın gibi bir kalbi vardı. Eğer o banka soyma olayı olmasaydı, şu ya da bu şekilde hala hayatımda olacaktı.

"Kımılda!" diye bağırdı penceremden, deri kaplı dirseğini camdan içeri sokmadan bir saniye önce. İçeri uzandı, kapının kilidini açtı ve beni tekmeleyerek ve çığlık atarak Misery'den dışarı sürükledi. Her zaman Yunan prensi olarak andığım Eric, tam orada ona yardım ediyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Bağırdım, ayağa kalkar kalkmaz onları üzerimden ittim. "Gitmek zorundayım! Cookie ve Amber ellerinde!"

Donovan avuçlarını bana doğru tutarak sakin olmamı işaret etti. "Kimde onlar?"

Isırıcı bir cevap veremeden telefonum çaldı. Cebimden çıkardım, ellerim kontrolsüzce titriyordu. Cookie'nin numarasıydı.

"Cookie!" Destek için avucumu Misery'ye bastırarak çığlık attım. "Ne oldu? Ne istiyorlar?"

"Charley, neden bahsediyorsun? Neyin var? Beep iyi mi? Aman Tanrım, Beep'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, ne? Neredesin sen? Kaçırıldınız. Sen ve Amber."

"Ne?" Cookie çığlık attı. Telefonu düşürdü ve ayak sesleri duydum, çılgınca bir ses, sonra daha fazla ayak sesi. "Charley, kahretsin," dedi telefonu tekrar açtığında, nefes nefese. "Eğer bu bir şakaysa-"

"Cook, kaçırılmadın değil mi? İyi misiniz?" "Elbette iyiyiz."

"Amber iyi mi?"

"O burada. Biz de tam oraya gitmek üzereydik. Albuquerque'den ayrılmadan önce bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için aramıştım."

Rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm. "O resim için neden poz verdin?" Ona bağırdım. "Ne tür bir sadistsin sen?"

"Charley, beni korkutuyorsun."

"Kulübe katılın. Korkunç bir fotoğraftı. Gözlerin de kırmızı çıkmış."

"Tatlım, hangi resimden bahsediyorsun?"

Donovan tam yanımdaydı. Bir dizinin üzerine çöktü ve bir elini sırtımda tuttu.

"Neler oluyor?" diye sordu ama ben başımı kaldırıp Donovan'a baktım. Donovan!

Donovan mı?

Gözlerimi kırpıştırdım, aklımın bir köşesinde ağzımın açık kaldığını biliyordum. Bu pek de gurur verici değildi. "Burada ne yapıyorsunuz?" Etrafımı saran üçlüye odaklandım.

Eric yanımızda duruyordu, zayıf gövdesi hazırdı.

Michael her zamanki gibi geride durmuş, Harley'ine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde alaycı bir sırıtış varken üzerinden serinlik yayılıyordu. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ cehenneme sebep oluyorsun."

Ayağa fırladım, sonra kollarımı Donovan'ın boynuna doladım. Beni yerden kaldırdı ve sıkıca sarıldı.

"Hepinizin burada ne işi var?" Beni tekrar yere bıraktığında sordum. "Siz aranan adamlarsınız. Burada olamazsınız."

Eric başını salladı. "Biz de o adama bunu anlatmaya çalıştık. Kimse bizi dinlemiyor."

Başımı salladım, binlerce kat bilgiyi aynı anda özümsemeye çalışıyordum. "Hangi adam?"

Donovan sırıttı. "Senin şu adam, şekerim. Yolun karşısında saklanmış nöbet tutuyorduk."

"Reyes mi? Reyes gelmeni mi istedi? Neden? Ne için nöbet tutuyorsun?"

"Bu," dedi Michael, sırıtarak. "Kaçmaman gereken zamanlarda kaçmak gibi bir huyun olduğunu söyledi. Görünüşe göre haklıymış."

O kadar şaşırmıştım ki, nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim. Reyes bu adamları neden buraya getirsin ki? Kalbimde onlara karşı zayıf bir nokta olduğunu biliyordu. Gerçekten zayıf bir nokta. Donovan'a karşı olan zayıf noktam gibi.

Sonra biraz daha önemli bir şey aklıma geldi. Cookie ve Amber kaçırılmamıştı. Birileri beni kutsal topraklardan çıkarmak istiyordu. Ölmemi istiyorlardı. Döndüm, az önce geldiğim yerden yola baktım, ormanı yırtan pençe seslerini bekledim. Avlarına gittikçe yaklaşırken hırıltıların ve diş gıcırtılarının sesini. Çünkü sonunda manastırdan neden ayrılmamam gerektiğini hatırlamıştım. Ama duyduğum tek ses ağaçların arasından fısıldayan esintiydi. Tepemde bir kuş ötüyordu.

Yavaş yavaş farkına varmaya başladım. On İki'nin beni takip etmemesinin bir nedeni vardı. Beep'in peşinden gidiyorlardı. Elim ağzıma gitti ve beni felç eden bir korku kapladı.

"Tatlım," dedi Donovan, beni kendisine geri çekmeye çalışarak.

"Geri dönmek zorundayım. Şimdi!" Misery'ye doğru yürümeye başladım ama Donovan bir kolunu belime doladı ve beni bisikletine doğru çekti. "Seni ben götüreceğim. Jeep'in için sonra geliriz."

"Evet. Evet, iyi fikir." Donovan'ın Harley'sinin arkasına atladım ve kollarımı ona doladım. Harley'i Odin'i bir kükremeyle canlandırmadan önce, "Lütfen hızlı sür," dedim.

"Araba sürmenin en sevdiğim yolu!" diye bağırdı bana. Ancak geri dönmeye başladıktan sonra Cookie'yi telefonda asılı bıraktığımı fark ettim, muhtemelen çılgına dönmüştü. Telefonum da orayla buranın arasında bir yerde duruyordu.

15

İNTIHARA MEYILLI RAKUN GIBI,
EĞER BANA ÇARPARSAN BEN DE SENIN HIZANI BOZARIM.
-T-SHIRT

Durduğumuz anda, Donovan'ın aksi yöndeki ısrarlarına rağmen bisikletten inip ön kapıya doğru koştum. İçeri girdiğimde tam da beklediğim manzarayla karşılaştım. İlk fark ettiğim şey Osh, Garrett ve Reyes'in kanlı bedenleriydi. Denise bir köşede oturuyordu, korkusu o kadar büyüktü ki muhtemelen bu yüzden sakat kalmıştı. Ve kutsal topraklara gelemeyen tazılar, Beep'in beşiğini çevrelemiş duruyordu.

Gümüşi siyah postlarının parıldadığını, sonra kaybolduğunu, iri kafalarının maddeden çok gölge olduğunu ve jilet gibi keskin dişlerinin loş ışıkta parladığını gördüğümde ciğerlerim sıkışmıştı. Kabus boyutlarında bir dehşet o kadar hızlı bir şekilde içimden geçti ki odaklanmakta zorlandım. Bacaklarım titreyerek kendimi bir dizimin üzerine bıraktım.

Çok az seçeneğim vardı. Osh, Reyes ve Garrett'ı kaybetmişken, ne yapabilirdim?

Yapmak mı?

Zamanı yavaşlatabilirdim, ama onlar sadece ben ulaşamadan

Bip. İçimdeki enerjinin patlamasına izin verebilirdim, ışık derilerinde asit gibi olurdu ama ona ulaşmam için çok çabuk iyileşirlerdi. Hayatımı sunabilirdim ama cehennem köpekleriyle pazarlık yapılabilir miydi? Ve Lucifer Beep'i istiyordu, hepsi de adamın birinin yüzyıllar önce yazdığı birkaç mısra yüzünden. O razı olmaz

onu yok edeceği kehanet edilen varlık parmaklarının ucundayken. Ya da cehennem köpeklerinin pençelerinde.

Artemis yanımda pozisyon aldı, tüyleri diken diken oldu, göğsünden alçak bir hırıltı yankılandı.

Garrett baygındı ama Osh yavaşça ayağa kalktı, tozunu alırken yüzünde bir gülümseme vardı. "Bu bok için yaşıyorum," dedi ama zebanilere bakmıyordu. Aslında zebaniler oldukça rahat görünüyordu. O da aynı şeyi yapıp ayağa kalkarken Reyes'e bakıyordu. Çenesini test etmeden önce boynunu kırdı ve omuzlarını yuvarladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Oş bize ihanet mi ediyordu? Reyes ona güvenmek istememişti ama ben güvenebileceğimizi düşünmüştüm. Gerçekten bizim tarafımızda olduğunu düşünmüştüm.

Onu ikna etmek için ayağa kalktım. Osh'u ikna edebilirdim. On İki'yle pek değil.

"Charley, hayır!" Denise söyledi. Ayağa kalkmaya başladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Yine de çığlığı odadaki diğerlerinin dikkatini çekmeye yetmişti. "Tam zamanında," dedi Osh, motorcular içeri girerken iki büklüm olmuş ve nefes nefese kalmıştı
Arkamda.

Reyes bir an Osh'u izledi, dikkatini motorculara çevirdi, sonra bana odaklandı. Ve birden anladım. Karşımdaki adam, Reyes'in bedenindeyken benim kocam değildi.

Uzun bir süre bana baktı ve gördüğüm şey bir rüyadan fırlamış gibiydi. Siyah sis omuzlarından süzülüp büyük bir pelerin gibi etrafını sarmıştı. Ayaklarının dibinde birikti. Dudakları aralandı ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Ya da Reyes'in alt dudağında.

Bu kadar aval aval bakma yeter. "Lucifer, sanırım."

"Gerçek halinle daha güzelsin ama bu da fena değil.
Tadının güzel olacağına eminim."

"Kocama ne yaptın?"

"Oğlumu mu kastediyorsun? Bir görevi yerine getirmesi için yarattığım oğlum bunu bile yapamadı."

"Yine de hayal kırıklığına uğramış görünmüyorsun."

Oş bana doğru yaklaşıyordu. Lucifer ona ilgisiz bir bakış attıktan sonra bana sordu: "Oğlum tam da bildiğim gibi davrandığında neden hayal kırıklığına uğrayayım ki? Her zaman emirlerime karşı geldi. Seni öldürme emrim neden farklı olsun ki?"

"Yani, sana itaatsizlik edeceğini biliyordun?"

"Bu onun doğasında var. Asla kurallara uyan biri olmadı. Ve seninle, Val-Eeth'le, türünün son örneğiyle, en güzeliyle ve var olmuş tek saf hayalet tanrıyla birlikte olmak isteyeceğini biliyordum. Güç onu her zaman cezbetmiştir."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senin ilk saf ışık tanrısı, iki hayalet tanrıdan doğan ilk saf hayalet tanrı olduğunu biliyorum. On üçüncü olduğunu biliyorum. Aleminde var olmuş tüm tanrılardan tüm gücü miras aldığını biliyorum ve yine de buradasın, benimle oyun oynuyorsun. Bu insanlar için hayatını riske atacak kadar çok düşünmen beni hem onurlandırdı hem de dehşete düşürdü. Diyarınızı savunmasız bıraktığınızın farkında olmalısınız. Neye geri döneceğinizi kimse bilemez."

"Ne istiyorsun?"

"Çok fazla şey var. Nereden başlasam?"

Konuşma beni nefes almakta zorladı. Reyes'ti. Onun sesiydi. Onun güzel yüzüydü. Ama tavırları, inançları ve merhameti yoktu. Bu varlık kocama hiç benzemiyordu. Yine de biricik kızım da dâhil olmak üzere bu odadaki herkesin neden hâlâ hayatta olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Belli ki istediği zaman av köpeklerini üzerimize salabilirdi. Neyi bekliyordu?

"Aslında, istediğim her şeye sahibim. Oğlumun bedenini ele geçirdim, bu biraz zaman alan bir başarıydı, çünkü önce onu sen ve eserin hakkında uyuyamayacak kadar endişelendirerek zayıflatmam gerekti. Onu geçebileceğim noktaya getirmenin aylar alacağını bilmiyordum ama kesinlikle beklemeye değdi. Yani, şuna bir bakın." Yeni vücudunu denemek için esnedi ve gerindi. "Onun da benim kadar güzel olduğuna inanıyorum."

"Daha çok, eminim."

"İşte gördünüz. İyi bir seçim yaptım, çünkü diğer seçenek şampiyonu, kaçan Daeva'yı takip etmek ve onun yerine onu almaktı. Gençlerin içinde iyi görüneceğimden emin değilim."

Lucifer'in itirafı Osh'u şaşırtmıştı, çünkü onun bir seçenek olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ama endişelenme, hain. Senin için planlarım

var." "Neden bir bedene ihtiyacın var ki?"

"Bu dünyada benim türüme nasıl bakıldığını gördün mü? Ayrıca, bir vampir gibi yaşamak istemedim. Sadece bir insan konağımız olursa ışıkta yaşayabiliriz. Ama sen bunu biliyorsun. Hiçbir insanın beni içine alamayacağını da biliyor musun? Bu yüzden bir oğul yarattım." Tırnaklarını kontrol etti ve onaylayarak gülümsedi. "Daha ileri gitmeden önce anlamalısın, yüzyıllardır tam da bugün için hazırlanıyorum. Ama insan cehennemden öylece kaçamaz. İnsanın bir haritaya ihtiyacı vardır, bu yüzden haritacılar beni içeride tutan kapıların anahtarını yaratmak için binlerce yıl köle gibi çalıştılar. Bu süreçte boşlukta milyonlar kaybettik. Yanlış ellere geçme riskini göze alamazdım, bu yüzden onu oğlumun üzerine bastım. Aslında onun içine, böylece sadece bir harita değil, aynı zamanda bir anahtar, bir geçit yarattım. Sonra orijinali ve onu yaratmaya yardım eden herkesi yok ettim, biri hariç."

Tekrar Oş'a odaklandı ve onu ters bir bakışla suçladı. "Bir tanesi hiç bulunamadı. Yaramaz çocuk. Haritacımı mı yedin?"

Osh hiçbir şey söylemedi.

"Nereye gittiğini merak ediyordum ama cehennemden kaçıp diğer tarafa geçen tek Daeva sen olduğun için, onun kayboluşuyla bir ilgin olduğunu varsayıyorum. Ve böylece," dedi bana yeniden odaklanarak, "bir kez daha sıkışıp kalmıştım. Anahtar olmadan boşluğu riske atacak değildim ama bir gün kendi işime bakıyor, birkaç bin insanın yüzünü eritiyordum ki oğlum parmağındaki o biblo için eve dönme riskini almaya karar verdi."

Turuncu elmas. Nefesimi tutabilmek için ağzımı birbirine bastırdım.

"Onu boşluktan fark edilmeden takip etmek tahmin ettiğimden çok daha kolay oldu. Çok büyük bir şey ve o ışık hızında seyahat ediyordu, bir geçitti ve her şey. Ve sonra özgürdüm. Yani, özgür sayılırdım."

Anlatırken ellerini arkasına bağladı ve ben neyi beklediğini anlayamadım. Bütün bunları bana neden anlatıyordu? Neden oyalıyordu?

"Gölgelerde yaşamaktan oldukça yorulmuştum. Bunun çaresi de kolaydı. Oğlumu zayıflatmak değildi. Ama insan gözlerini her kapadığında karısının ve çocuğunun zebaniler tarafından parçalandığı kabuslarla boğuşuyorsa, birkaç gece uykusuz kalması kaçınılmazdır."

Ona en iyi kaşlarımı çattım. "Ona işkence ettin."

"Doğal olarak."

Osh benden bir metre kadar uzaktaydı ve neyin peşinde olduğunu merak ettim. Sonra Garrett'a baktım ve baygın olmadığını fark ettim. Numara yapıyordu. Harika. Muhtemelen bir planları vardı. Planlar konusunda çok kötüydüm, keşke onlarınkini de bana söyleseler di.

"Bunun senin için iyi bitmeyeceğinin farkındasın," dedim.

"Nasıl olmasın ki?"

"Kızımızın sizin çöküşünüz olacağını söyleyen eski bir metin var."

"Siz insanlar," dedi, kendisinden kaçan kahkaha Reyes'inkiyle uzaktan yakından benzerlik göstermiyordu, "hiçbir şey ifade etmeyen kelimelere takılıp kalıyor, çözülemeyeni çözmeye çalışıyorsunuz. Bunları yazan adam bir embesildi."

"Yine de tüm ihtişamınızla onu yok etmek için buradasınız. Bu, belgelerin meşruiyetinin bir teyidi değil mi? Bugün burada başarısız olacaksın." En azından ben öyle umuyordum. O oyalandıkça ben daha çok endişeleniyordum.

"Canım, acil durum planı üzerine acil durum planım var. Biz konuşurken bile, on iki farklı boyuttan on iki uyuyan parazit insan konakçıların içinde bekliyor. Onlarca yıldır burada, bu alemde, bu gezegendeler ve daha yeni uyanıyorlar. İlk uyandıklarında çok huysuz olduklarını söylediğimde bana güvenin."

"On iki parazit mi? On ikiyi sen mi gönderdin? *Kötü* on ikiyi mi? O zaman cehennem köpeklerini kim çağırdı?"

İşte o zaman tazılara iyice baktım. Kızıma hırlamıyorlardı ya da ona saldırmıyorlardı. Onlar... onlar onu koruyorlardı. İçimde yeni bir umut canlandı. Odada odaklanmış göründükleri tek kişi Reyes'ti. Başları eğikti. Kulakları geride. Dişleri parlıyordu. Ama her biri Reyes'e doğru dönmüştü. Hayır, Reyes'e değil. Lucifer'e.

Sonra bir adam fark ettim. Tazılar gibi onu da görmek zordu. Görünürlüğü ışıkla birlikte değişti. Burada bir altın parıltısı. Orada bir gümüş parıltısı. Aslında ışıktan yapılmış gibiydi. Saf ve güçlü.

Köpeklerden biri onu dürttü ve tekrar gölgelerin arasında kaybolmadan önce bir elini köpeğin başına koydu. Eski bir Asya hanedanından bir prens gibi zırh giymişti.

"Bay Wong," dedim düşüncesi bile beni hayrete düşürürken.

Uzun boylu olmasa da hayvanların yanında duruyordu; omuzları geniş, duruşu emin ve güçlüydü, diğer eli ise kılıcının kabzasındaydı.

Sonunda onu gördüğümde sanki bekliyormuş gibi eğildi. *"Tsu lah, Val-Eeth."*

Tanıdığım ama tam olarak anlayamadığım eski bir dilde konuşuyordu.

Geçmişi düşündüm, gördüklerimle doğru olduğunu bildiklerimi bağdaştırmaya çalıştım. Onikiler aslında bana hiç saldırmamıştı. Başkalarına, tehdit olarak gördükleri herkese saldırdılar. Beni ise sadece güvenli bir yere götürmeye çalıştılar. Beni tehlikeden uzak tutmak için.

"Sizi kim gönderdi?" Bay Wong'a sordum.

"Sen gönderdin. İnsan olmadan önce, sen buradaki görevlerini bitirip evine dönene kadar beni koruyucun, nöbetçin olarak gönderdin."

"Sen bir başmelek gibisin, sadece bizim diyarımızdan mı?" Bu benzetmeyi kabul ederek başını salladı.

Ona koşmak istedim. Ona sarılmak. Kafasına defalarca abajur geçirmeye çalıştığım için beni affetmesi için yalvarmak istedim. Ama serseri bodrumdan çıktığına göre, selamlar beklemek zorundaydı.

Lucifer aslında konuşmamızla oldukça ilgiliydi. Destek beklemediği hissine kapıldım.

"Bu parazitlerin insan konaklarına ne oluyor?" Lucifer'a sordum. Bir çekişme içindeydik ama o her şeyi olduğu gibi kabul ediyor, saçmalamamıza ve sorular sormamıza izin veriyordu. Normalde böyle bir şey yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Zamanını bekliyordu, belki de kendi desteğini bekliyordu.

"Hepsi çoktan öldü."

Gözlerimi kapattım, dehşete kapılmıştım.

"Karşı koyacak akılları olmadığında kontrol etmek daha kolay."

"Anlıyorum. Ama bu seninle benim aramda. Ailemin gitmesine izin ver." "Şimdi de pazarlık mı yapıyoruz?"

"Size bakmaktansa yüzünüzü parçalamak isteyecek on iki zebanimiz var. Ödeşecek bir hesabı olan asabi bir Daeva'mız var.

Kılıcını kullanmayı çok seven bir başmelek var. Ve ben varım, Val-Eeth. Elbette bir takas yapmaya istekli olursunuz."

"Kadını sana vereceğim," dedi, yine zaman kazanmak için pazarlık yapıyordu. Ama ben de Donovan ve adamlarının gitmesini istiyordum. Ve Garrett'ı da.

Köşede çömelmiş olan Denise'e baktım. Bana baktı, anlaşmanın bir parçası olduğu için minnettar görünüyordu.

Elimi hafifçe salladığımda Artemis yanımdaki zemine gömüldü ve ardından Denise'in başının hemen üzerindeki merdivenden yükseldi.

"Hikaye gerçek miydi?" Ona sordum. "Mavi havlularla ilgili olan mı? Hastanede gördüğün melekle ilgili olan? Annenin araba kazası ve babanın sana bazen mavi bir havlunun bir havludan daha fazlası olduğunu söylemesi?"

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı ama patronuna hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı. Patron hareket etmedi. İçini çekerek ayağa kalktı. "Evet, hepsi gerçekti. Ama size kendisi söyleyemeyecek kadar korkaktı. Yine de içeri girmek için mükemmel bir yoldu." Lucifer'a baktı. "Onu şimdi alabilir miyim?" diye sordu.

"Görgü kuralları," dedi azarlayarak. "Daha çok misafirimiz gelecek."

Farkına vardığım anda göğsüm sıkışmaya başladı. Cookie ve Amber'ı kastetmişti. Ve Cookie'yi tanıyorsam, Bob Amca'yı aramıştı. Kesinlikle buraya dönüyordu, muhtemelen Quentin'le birlikte. Beklediği şey buydu. Çünkü ne kadar çok insanı kurtarmaya çalışırsam, Beep'e ulaşma şansı o kadar artacaktı. Ona değilse bile Denise'e. Ya da Denise'in içindeki her neyse.

Görünüşe göre zebaniler bunu da düşünmüştü. Ben daha bir şey söyleyemeden, biri öne atılarak Denise'i boğazından yakaladı. Artemis kendini merdivenden aşağı fırlattı ve Denise'in koluna yapıştı.

Nefesim kesildi ve değişmesini dehşet içinde izledim. Ağzından bir sıra uzun, iğne gibi dişler çıkarken yüzü gerildi. Artemis'i silkeledi ve tazıya yapıştı. Tazı bağırdı ama bir diğeri onun sırtındaydı. Bu

Tırnakları keskin, çelik gibi uçlara dönüşene kadar dişlerini göğüs kafesine geçirdi. Tek bir temiz vuruşla onu kendinden uzaklaştırdı.

Ona döndüler, hırladılar ve Artemis hemen yanlarında aynısını yaparken onu terslediler. Denise'in hırlayan, cafcaflı bir parazit olduğu gerçeği o kadar da şaşırtıcı değildi. Asıl şaşırtıcı olan, fırsatı varken Beep'i öldürmemiş olmasıydı. Yeterince fırsatı vardı ve Denise olmaktan ne zaman vazgeçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre günler önce. Muhtemelen haftalar. O zaman neden bekledi? Ve bir iblis, saf kötülükten oluşan bir varlık, nasıl bu kadar zahmetsizce insan kılığına girebilirdi? Tanrı aşkına, bir insan bebeği doğurmuştu. Büyük ihtimalle Beep'in hayatını kurtarmıştı. Yine de onun gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Artemis bile bilmiyordu.

Motorcular da kavgaya katılmıştı. Donovan, odadaki tazılardan habersiz, Denise'in kafasında bir sandalye kırdı ve Eric bir şömine demirini kılıç olarak kullanıyordu. Michael arkasına yaslanıp olan biteni izledi. Hiçbir zaman acele eden biri olmadı.

Üçüncü bir canavar etrafını sarmıştı ve Lucifer'in ona yardım etmesini beklediği belliydi. Sırf onun bedeninde yaşayabilmek için kendi oğlunu yaratan bir adamdan çeyreklik beklemek ne kadar aptalcaydı. Etik onun güçlü yanı değildi.

Canavarlara tısladı, Eric sopayla biraz fazla yaklaştığında savurdu ve tazılar birleşip her biri ondan bir parça kopardığında yere düştü.

Arkamı döndüm. Gerçek Denise'in muhtemelen günlerdir ölü olduğunu bilsem bile, bunu izlemek kolay değildi.

Canavarlar onunla işlerini bitirdikten sonra yavaşça Lucifer'in etrafında dönmeye başladılar.

Ama bu, parçalamak üzere oldukları kocamın cesediydi.

Bay Wong'a bakmadan önce Artemis'i kendime geri çağırdım, şimdi onu saran inanılmaz gücü görebiliyordum ve sessizce ona On İki'nin kocamı öldürmesine izin vermemesi için yalvardım.

"Ne pahasına olursa olsun seni korumam için beni gönderdin," diye fısıldadı Bay Wong bana, ama ben onu net bir şekilde duyabiliyordum. "O bir tehdit. Onun için yapacak bir şey yok."

İyi. Cehennem köpekleriyle savaşmaya geri döndüm.

"Hey!" diye bağırdım onlara, sanki saldıracakmışım gibi çömelmiştim.

"Onun için kendi hayatından vaz mı geçeceksin?" Lucifer sordu.

"Tabii ki, seni aptal."

Gülümsedi. "Rey'aziel bu konuda çok ama çok mutsuz."

"Evet, öyle olmalı."

Bir tazı ona saldırdı ve dikkati tazıya kaydığı o anda Osh benim yanımdaydı. Artık başka seçeneği yoktu. Reyes ölmek üzereydi ve Şeytan'ı cehenneme geri gönderebilecek ve bu süreçte kocamı kurtarabilecek tek kişi bendim. Kollarını bana doladı, eğildi, ağzını kulağıma dayadı ve göksel adımı fısıldadı.

Sonrasında yaşadığım şey sonsuzlukla çarpılmış bir aydınlanma gibiydi. Her şey anlam kazanmıştı.

Bir anda, daha önce hiç hissetmediğim bir güç damarlarımda şimşek gibi çaktı. Tıpkı Reyes'in bana söylediği gibi, ismimin bilgisiyle birlikte milyarlarca anı geldi. Krallığımı, halkımı, benden önce gelen tanrıları hatırladım. Anılar kamera ışığının yanıp sönmesi gibiydi, her seferinde sadece bir milyon tane. Sonra bir milyon daha. Sonra bir sonraki. Evrenimin ve ondan sonraki her evrenin yaratılışını hatırladım. Savaşları hatırladım. Pek çok savaşı. Hem göksel hem de ölümlü, her zeka türü diğerlerinden biraz farklı olan, ancak her biri yaşamdan daha büyük bir sevgiye sahip olan pek çok hayat kayboldu.

Ve bu düzleme geçme kararımı hatırladım. Reyes beni yüzyıllar önce görmüş olsa da, onu ilk ben görmüştüm. Büyüklük yeteneğine sahip olduğunu biliyordum. Kararımı verdim.

Tanrı dünyayı insanlara bırakacağına, onları kendi hallerine bırakacağına söz verdi. Sadece sorulduğunda, dua e d i l d i ğ i n d e müdahale edebilirdi. O'nun sonsuzluğunda

Ancak bilgelik bir boşluk buldu. Başka bir tanrı Şeytan'ı uzak tutabilirdi. Ve o tanrının insan çocuğu onu yok edebilirdi.

Anlamıştım. Kızımın -kızımızın- Lucifer için neden bu kadar büyük bir tehdit olduğunu biliyordum. O gerçekten bir insan olarak doğmuştu. İkimizin de insan yanından dünyaya gelmişti. Onun doğuşunda doğaüstü hiçbir şey yoktu. Doğumu hakkında. O baştan aşağı insandı. Doğru, olağanüstü yeteneklere sahip bir insan olacaktı, ama yine de insandı ve onun çöküşü olacaktı. Bu yüzden gelmeyi kabul etmiştim. Amacımı biliyordum, onunkini de biliyordum. Neler yapabileceğini biliyordum.

Ama şimdilik...

Lucifer'e, kocamın içindeki canavara gülümsedim; yüzyıllar önce aşık olduğum adama, kızımız için, benim için her şeyi yapabilecek adama benziyordu ama öyle değildi. Reyes gibi boşluğa açılan bir anahtarı yoktu. Onu bodruma geri kilitlemek kızımıza büyümesi, güçlenmesi, büyükbabasını nasıl yeneceğini ve onu sonsuza dek yok edeceğini öğrenmesi için zaman kazandıracaktı.

Lucifer elini kaldırarak içimden akan ışığı engellemişti. Sonra ne olduğunu anladı. Panikledi.

"Benim üzerimde hiçbir yetkiniz yok!" diye bağırarak geri çekildi. "Senin atanmışlığın ölümlüler dışında herhangi bir şey üzerinde yetki sahibi olmanı engelliyor. Sadece insanlardan doğan biri bana hükmedebilir, teklif ettiğim şeyi kabul edebilir ya da reddedebilir. Basitçe söylemek gerekirse, anlaşma buydu."

"Ben insanım."

"Sen insan etinin çürüyen katmanlarının ardına saklanan bir tanrısın. Benden daha fazla insan değilsin."

Haklıydı.

Ona doğru yürüdüm, parmak uçlarımla tazıların derilerini sıyırdım ve kocamın babasıyla burun buruna geldim. Elimi göğsüne koydum ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalbine doğru götürdüm.

İlgi onun içinde sıçradı. Sonra içine uzandım, orada sinmiş ölümsüz varlığı aradım.

Sırıttı ve bir elini boynumun arkasına, diğerini çeneme dolayarak boynumu kırmaya hazırlandı.

Sesi boğuklaştı. "Tatlım, bu evrende ben büyük, kötü kurdum," dedi, ölümümü düşünmekten zevk alıyordu. "Bu bok benim üzerimde işe yaramaz."

Ben de ona sırıttım ve başımı döndürürken vücudundaki tüm kaslar esnedi. Ya da çevirmeye çalıştı. Tüm gücüne, tüm inanılmaz kudretine rağmen, içimde yaşayan yedi orijinal tanrıya denk değildi.

Daha uzağa uzandım ve kolumu tuttu, ona yaşattığım acıyla savaşıyordu, sersemlemişti.

Onu kocamın bedeninden ayırdığımda daha da afallamıştı. Reyes yere yığıldı, ben babasını tutarken baygındı. Lucifer iriydi, vücudu odanın yarısını kaplıyordu, kısmen iblis, kısmen groteskti ama bir parçası da hâlâ melekti. Bir zamanlar olduğu o güzel varlık, ağzına kadar nefret, yargı ve kayıtsızlıkla dolu bir kabuğa dönüşmüştü. Kötülük.

Tutuşumun baskısı altında nefes almakta zorlanıyordu. "Nasıl?" diye sordu, sesi zorlanıyordu.

"Tatlım," dedim onunla alay ederek, "Ben bir tanrıyım. Bu bok herkes üzerinde işe yarar."

Yan tarafa baktım. Tazılar geri çekilmiş, bana çalışmam için yer açmışlardı. Reyes'in üzerine eğildim, bir elimi onun üzerine koydum, gücünü, anahtarını cehennemin kapılarını açmak için kullandım.

Lucifer benimle savaştı ama bu bir sivrisineğin on sekiz tekerlekli bir araçla savaşması gibiydi. Kapı açıldı ve son bir hareketle -en şımarık göz kırpışımla- onu uçağımızdan attım.

Kapı kapandı ve Reyes'in üzerine çöktüm, saçlarını okşadım, iyi olması için yalvardım. Tam o sırada Beep ağlamaya başladı ve ben de ona doğru koştum.

Vücudumun her köşesini sular altında bıraktım çünkü o iyiydi. Reyes kıpırdanırken onu yanına götürdüm. Osh da onun yanında diz çökmüştü. Sonra Garrett ve Artemis de bize katıldı.

Reyes gözlerini açtı ve sırt üstü döndü. Yüzüne dokundum. Gülümsedim. Ona iyi olduğumuzu söyledim. Ama kocamın gözlerindeki çalkantı yanıldığıma dair çok az şüphe bıraktı.

16

DÜNYA: EVRENIN AKIL HASTANESI.

-T-SHIRT

Osh ve Garrett Reyes'in ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ama anlamıyorum," dedim. Biraz sallandı, sonra en kötü kâbusumdan koparıp aldığı sözleri tekrarladı.

"Onu göndermeliyiz. Şimdi."

"Yani, planladığımız gibi onunla birlikte gidiyoruz. O adaya bir helikopterle gideceğiz."

"Adanın artık bir önemi yok." Biz onu takip ederken mutfağa doğru yürüdü.

"Onun planlarını gördüm," dedi. "Babamın planlarını. Başka seçeneğimiz yok."

Eşyaları bir çantaya atmaya başladı, Beep'in eşyalarını, biberonlarını ve mamasını.

"Planlarını gördüm. Kız ölene kadar pes etmeyecek."

"Ama ben bir tanrıyım," dedim onunla tartışarak. "Göksel adımı biliyorum.

Eminim ikimiz onu koruyabiliriz."

"Anlamıyorsun. Sen onun planısın. Askerlerini doğrudan ona götürecek olan ışık sensin."

"Evet, iblisler. Onlarla daha önce de başa çıktık. Yine yapabiliriz."

Bana söyleyecek kadar uzun süre durdu, "Onun iblisleri değil. Bu sefer değil.

Diğer boyutlardan gelen iblisler. Daha güçlü. Daha güçlü."

Etrafımızdaki herkese şunu ya da bunu yapmalarını emrederken bir telefon görüşmesi yaptı. Beep'i paketlemesine yardım ettiler. Ama ben sadece cevaplar istiyordum. Bilmek istediğim her şeyi biliyor gibiydim ama birdenbire bunların hiçbir anlamı kalmamıştı.

"Bu yüzden onlarla savaşıyoruz. Her zamanki gibi," dedim telefonu kapattığında. "Onlara liderlik etmesi için bir grup gönderdi."

"Tamam," dedim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Başka bir boyuttan gelen tanrılar, üç kişiler ve boyutları cehennemi bir su parkına benzetiyor. Acımasızlar ve inanılmayacak kadar güçlüler ve senden bile daha etkililer."

"Böyle bir şey yok," dedim, öfkem alevlenmişti. Ayaklarımızın altındaki toprak titredi.

Beni sakinleştirmek için kolumu tuttu. "Daha güçlü. Daha güçlü değil. Yakın bile değil, ama belirgin dezavantajların var. Etrafınızdakileri önemsiyorsunuz. Onlar ise sadece önlerine çıkan her şeyin yok edilmesini önemsiyorlar."

"Uzan'ın tanrıları mı?" Oş gözlerimin önünde soluklaşarak sordu. Reyes başıyla onayladı.

"Burada mı? Bu boyutta mı? Onu yok edecekler."

"Aynen öyle. Ona ulaşmak için dünyadaki her şeyi yok edecekler. Babam kızımız ölene kadar pes etmeyecek. Ve senin ışığın, ölenler için bir umut ışığı olan aynı ışık, şimdi kızımız için bir ölüm cezası. Onu bu şekilde bulacaklar." Zaten şişkin olan sırt çantasına bir battaniye daha sıkıştırdı. "Bunu planlamıştı Dutch. Her şeyi. Bunu yüzyıllar önce, kehanetlerin ilk yazıldığı andan itibaren harekete geçirdi."

"Madem ölmesini bu kadar çok istiyordu, Denise neden fırsatı varken onu öldürmedi? Bunu her an yapabilirdi."

Ağzı inceldi. "Kendisi yapmak istedi. İlk başta. Şimdi umurunda değil."

"Bu delilik," dedim parmak uçlarımla yüzümü ovuşturarak, olanlara inanamıyordum ama o çalışmaya devam etti, fikirlerimi görmezden geldi, Beep güvenli bir şekilde uzaklaştıktan sonra kendi planımızı yapacağımıza söz verdi. "Bana güvenemediğin için mi böyle yapıyorsun? Düşüncesiz doğam yüzünden mi?"

"Hayır, yine de işinize yarayacaktır."

Bunu tartışamazdım ve başka bir seçenek olsaydı böyle bir hamleyi düşünmeyeceğini biliyordum. "Elbette, onu şu anda göndermek zorunda değiliz."

"Sence neyi bekliyordu?" Reyes yüzümü bana dönerek sordu. "Lucifer seninle konuşurken konuşmanı uzatıyor, oyalıyordu."

"Tanrılar mı? Zaten buradalar mı?"

"Buradaydılar, babamdan haber bekliyorlardı." "Ama

nasıl? Lucifer böyle varlıklara nasıl hükmedebilir?"

İşe geri döndü. Ne paketlediğine dikkat bile etmiyordum. "Onlara komuta etmiyor ama cehennemin kralı olup da birkaç kötü arkadaş edinmemek olmaz. Onlarla birlikte birden fazla kez savaştık."

"Onlarla savaştın mı?"

"Dutch, ne olduğumu gördün. Bu seni şaşırttı

mı?" "Bununla ilgili her şey beni şaşırtıyor."

Ön kapının çalınması dikkatimi çekti. Bob Amca açtı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Loehr'ler, peşlerinde özel dedektif Bay Alaniz'le birlikte içeri girdiler. En yakın sandalyeye çöktüm. Bu olmaz. Şimdi olmaz. Neden buradaydılar? Bu zaten parçalanmış olan ilişkimize ne yapacaktı?

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Reyes sordu, hareketleri keskin ve hızlıydı. "Onlarla temasa geçmemeni söylemiştim."

"Biliyorum," dedim, utanç beni sarmıştı.

"Bu yüzden onun yerine ben yaptım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

"Bir süre sonra, Beep'i ve bir aileye sahip olmayı düşündükten sonra, ne demek istediğini anladım. Bana ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Bu yüzden onlarla aylar önce iletişime geçtim."

"Ama onlarla da temas kurduğumu nereden biliyorsunuz?" Bir el hareketiyle Bay Alaniz'i işaret etti.

Ona bakakaldım. "Başından beri işin içinde miydin? Başından beri?"

Bay Alaniz başını salladı, utanç yüzünü kaplamıştı.

"Mektup ve Reyes'e gerçeği söylemem için ültimatom da mı?" Özel *dedektifim* olduğunu düşündüğüm adama söyledim.

Reyes onun yerine, "Seni zorlamaya çalışıyordum," diye cevap verdi. "Benim isteğim dışında onlarla temasa geçtin. Bana söylemeni istedim. Bana karşı dürüst olmanı."

Özür dilemek istedim ama tek düşünebildiğim kızımın benden uzaklaştırılmasıydı çünkü evrende onun ölümüne yol açacak tek şey bendim.

"Başka bir şey gördüm," dedi, sesi kederle kalınlaşmıştı. "Beni en başta Loehr'lerden kaçırtan babamdı."

"Reyes," dedim hayretle. "Çok özür dilerim."

"Olma. Onlar benim tek acil durum planımdı."

"Ne demek istiyorsun?" Cevap vermeyince ikiyle ikiyi topladım. "Beep'i mi alacaklar?"

"Şimdilik, bir sonraki adımımızı belirleyene kadar."

"Ama bu, bunun olacağını bildiğiniz anlamına gelirdi. Çocuğumuzdan vazgeçmek zorunda kalmamız için hazırlık yaptınız."

"Şüphelenmiştim. Bu her zaman bir olasılıktı." "Ben şüphelenmedim!"

Başını öne eğdi. Onun üzüntüsü de benimki kadar büyük, acısı da benimki kadar ıstırap vericiydi. "Onlar iyi insanlar, Dutch. Tüm bunlar sona erene kadar ona iyi bakacaklardır."

"Ama bu işe körlemesine giriyorlar. Onun kim olduğunu bilmiyorlar. Neyle karşı karşıya olduğunu. Onu sahte bahanelerle götürüyor olacaklar ve tehlikede olacaklar."

"Yanılıyorsunuz," dedi Bayan Loehr. Ona döndüm, nazik yüzünü, zeytin tenini, Reyes'i ilk kaybettiği zamanki gibi gür ve siyah olan saçlarını inceledim. "Reyes'in Tanrı'nın bir armağanı olduğunu biliyorduk. Onun özel olduğunu biliyorduk. Doğduğu anda bana adını söyledi. Rey'aziel."

"'Güzel olan'," dedim, adını tercüme ederek.

"Evet, bu da bir yorum," dedi Bay Loehr. "Ama aslında 'Tanrı'nın sırrı' anlamına geliyor."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Haklıydılar. Eski melek dilinde "Tanrı'nın sırrı" anlamına geliyordu.

Reyes hafifçe alay etti. "Bu örtülü ifadeyi takdir ediyorum ama beni Tanrı göndermedi."

Bayan Loehr, "Aslında o yaptı," dedi. "Ve söyleyeceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemeyecek." Sesi çatallaştığında, Bay Loehr nazik bir kolunu onun omzuna koydu.

"Sen dualarımıza bir cevap oldun." Sonra bana odaklandı. "Siz onu almaya gelene kadar onu güvende tutacağız. Sonra da onun hayatının bir parçası olabilmek için dua edeceğiz."

Bu düşünce boğazımı sıktı. Kalbim ağrıyor, üzüntümün ağırlığı altında atmakta zorlanıyordu.

Bana doğru yürüyen Bay Wong'a baktım. Herkesin onu görmesine izin vermişti. Bu iyi bir şeydi çünkü Beep'le birlikte olmaya başlamış ve herkesin üzüntüsüne rağmen ondan vazgeçmeyi reddetmişti. Şu ana kadar. Onu Bayan Loehr'e verdi, kızımı kucağına alırken gözleri duygu dolu parlıyordu.

Kollarını. Tek hissettiğim onun içindeki iyilikti. Sevgi. Oğluna, torununa elinden geldiğince yardım etme arzusu.

Beep'e bakmak çok acı veriyordu, bu yüzden onun yerine Bay Wong'a baktım, aniden kim olduğunun farkına vardım.

"Sen benim ikinci komutanım gibisin." Başını onaylarcasına eğdi.

"Ve adınız kesinlikle Bay Wong değil."

"Tıpkı sizin unvanınızın kesinlikle Majesteleri olmadığı gibi, Majesteleri. Ama eğer cüretkâr olabilirsem, şimdilik ikisi de işimi görür." Ona gülümsedim. "Oş'un bana söyleyeceğini biliyordun." "Yasaklandığım için umuyordum."

"Kim tarafından?"

"Sen."

"Doğru," dedim hatırlayarak. "Peki ya cehennem köpekleri?"

"Onlar senin emrinde," dedi. "Ben de öyleyim."

Ayağa kalktım ve aylar önce bıçakladığım zebaniye doğru yürüdüm, onu tanıdım. Onu bıçakladıktan sonra uzunca bir süre üzerimde gezinmişti. O zamanlar, yiyebildiğin kadar Charley büfesi için hazırlık yaptığını sanmıştım ama aslında beni koruyordu. Başından beri yaptıkları her şey beni ve Beep'i korumak içindi. Kutsal toprakların sınırında devriye gezmek bile beni orada tutmak içindi. Tam tersi değil.

Ona açtığım yaraya dokundum. "Bunun için özür dilerim."

Tepkisi mırıltıya benzer bir şeydi ama daha çok rölantide çalışan bir Bugatti motorunun alçak uğultusu gibiydi. Elime sokuldu, başını yanıma doğru itti.

Bir çarpma sesi duydum ve Reyes'e döndüm. Dengesiz bacakları üzerinde duruyordu, ifadesi boştu, duygudan yoksundu. Küçük bir masayı devirmişti. Bir vazonun kırılmış camı yerde parıldıyordu. Kaydedildiğinden şüpheliydim.

"Biz hazırız," dedi bana, Loehrs'e.

Onları kapıya kadar götürdük, oda ölüm sessizliğindeydi.

"Korunmaya ihtiyaçları olacak," dedim, vedalaşmak için toplanan herkese bakarak.

Artık insanların üzerinde parmak izi gibi ışık izleri görebiliyordum. Karakterleri, geçmişleri, muhtemel gelecekleri, hepsi auralarında yazılıydı. Işıklar onların üzerinde ve etrafında kayıyor, dans ediyor ve artık benim için sabah gazetesi okumak kadar kolaydı.

Tıpkı kehanetlerde olduğu gibi, on iki çağrılan ve on iki gönderilen vardı. Bay Wong, Beep'in korunması için cehennem köpeklerini çağırdı. Şeytan on iki parazitini gönderdi, onları aramıza sakladı. Ama Uzan'ın tanrılarını da gönderdi. Reyes ve ben avcı olmak zorundaydık. Onlar Beep'i bulmadan önce biz onları bulmalıydık. Zaman alacaktı ama başarmak zorundaydık.

Yine de kehanetler bir ordudan, Beep'in on ikilerin ötesindeki ordusundan bahsediyordu. Gelecekte Reyes'in babasına savaş açmasına yardım edecek sırdaşları. Ve şu anda bizimle birlikteydiler. Ordusunun her üyesi bir şekilde bizi bulmuştu. Hayatımızın bir parçası oldular.

Loehr'leri arabalarına götürürken hepsini işaretledim. Nöbetçi, bilgin, ruhbilimci, şifacı. Üç muhafızı bile işaretledim ve bu da gösteriyor ki en cesur kalpler genellikle en az olası adaylarda yatıyor. Beep'in yolu nereye çıkarsa çıksın, bu insanların kaderinde hayatında olmak vardı.

Çimenlikte toplananlar onu izledi. Sadece onu görmek istiyorlardı. Yüzleri umutla dolu, bir an için daha da yaklaştılar. Umut. Onlardan beklemediğim bir duyguydu bu. Sonra teker teker kayboldular.

Sıkıntımı hisseden Bayan Loehr bana geçici velayet verdi. Onu kendime doğru çekip, hıçkırıklarımla savaşırken, kehanete göre dünyanın sonunu getirecek olan On Üçüncü Savaşçı'ya baktım.

Terazi ya ondan yana ya da ona karşı. Başarısız olursa yeryüzündeki her varlığın sonunu getirecek olan kişi: Osh'ekiel.

Güçlü dış görünüşünün altında bir kralın kalbi yatıyordu. Ve onu sevecekti. Asıl soru, onu kabul edecek miydi? Kötülüğün altında yatan iyiliği görebilecek miydi? Onun bu şekilde yaratıldığını kabul edecek miydi? Bu bir seçim değildi. Bu bir dayatmaydı. En son parmak ucunu küçük kulağının kıvrımlarında gezdirirken onu işaretledim.

Kızımı Bayan Loehr'e geri verirken sonunda hıçkırıklarımdan kurtuldum. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen onu kaybettiğime inanamıyordum ama kalbimi daha da çok kıran şey, o kader gününde ne Reyes'in ne de benim orada olamayacağımız gerçeğiydi. Şeytana düello için meydan okuyacağı gün. Bunu gökyüzündeki yıldızlar kadar net görebilsem de, göremediğim şey neden belirlenen zamanda onun için orada olmadığımızdı. Bu gerçekleşmeden önce ölecek miydik? İhtiyacı olduğu anda ölümden başka hiçbir şey bizi ondan uzak tutamazdı, o zaman neden ordusunun bir parçası olmayalım? Neden onunla yan yana savaşmayalım?

Bunu sadece zaman gösterecekti ve kader değişebilirdi. Her şey değişebilirdi. Artık evrenin nasıl işlediğini biliyordum. Zaman doğrusal değildi. Kehanetler somut olmaktan başka bir şey değildi. Her şeyi değiştirebilirdik.

Beep'i araba koltuğuna bağladılar ve dönüp ... ne dediler? Böyle bir durumda ne söylenirdi?

"Bekle!" Koşarak eve girdim ve Beep'in doğum belgesi için kayıt formunu ve bir kalem aldım. Sonra verandaya çıktım ve kocama bana katılmasını işaret ettim.

"Ona ne isim verelim?"

Hüzünle başını salladı.

"Ona senin adını vermeliyiz."

"Hayır," dedi, bu düşünceyle kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Babamın elçilerini ona yönlendirecek herhangi bir isim veremeyiz. Onun

isim tamamen takip edilemez olmalıdır."

"Sıradan bir şeye ne dersiniz? Ya da en azından tamamen sıra dışı değil." Yazmak için eğildim ve o da başını sallayarak bana izin verdi.

"Bu mürekkep. Silme yok." "Sana tamamen güveniyorum."

Gülümsemeye çalıştım, başaramadım, sonra kayıt defterine bir isim yazdım. Göksel babamın adı, tüm niyet ve amaçlar için Ran-Eeth-Bijou idi. Annemin adı Ayn-Eethial. Ve benim adım, yaratıldığımda bana verdikleri isim, Elle-Ryn-Ahleethia idi.

Beep'in gerçek adını yazarken ellerim titredi: *Elwyn Alexandra* - Reyes'in göbek adının *bir versiyonu-Loehr*. Onay için kocama baktığımda görüşüm bulanıklaştı.

"Bu mükemmel."

Kağıdı katladım, Beep'e haftalar önce yazdığım notla birlikte zarfın içine koydum ve Loehr'lara götürdüm. Yıldızlı gökyüzünün altında dururken, Beep'i götürmelerini izleyemedim. Gözlerimi kapattım, bu hareket sadece daha fazla gözyaşı dökülmesini teşvik etti. Sonra sadece dinledim. Loehr'ler geri geri giderken motorun sesini dinledim, lastikler çakıl taşları ve kuru otlar üzerinde çıtırdıyordu. Dağ geçidinden geçerken, arabaları sadece kanyon duvarlarından yansıyan bir yankı olana kadar dinledim. Duyduğum tek ses Cookie ve Amber'dan gelen yumuşak hıçkırıklar olana kadar dinledim. Osh'un uzaklaşmasını. Arabayı takip eden tazıların pençe sesleri. Onu asla terk etmeyeceklerdi ve bu küçük bir teselli değildi. Sonra Reyes'in dizlerinin yere vuruşunu, nefesinin ciğerlerinde sıkıştığını duydum.

Etrafımda kollar hissettim. Omzuma vurdular. Her şeyin daha iyi olacağına dair sözler. Ama üzüntüm sadece büyüdü. Beni bütünüyle yutana kadar büyüdü, yayıldı ve şişti. Yıldızlara, Beep'in gezegenine baktım ve içimdeki gücü daha fazla bastıramadım. İçimden ilkel bir çığlık yükseldi.

enerji kör edici bir parıltıyla patladı ve milyonlarca ışık parçasına dönüştüm.

* * *

Parmaklarımı başıma bastırdım, içindeki acıya hayret ettim ve neden beynim patlamış gibi hissettiğimi merak ettim. Sırt üstü yatıyordum. Bunu ben de merak ettim. Sırt üstü yattığımı hatırlamıyordum. Hiçbir şey olduğumu hatırlamıyordum, başım çok kötü ağrıyordu. Ağrı kesici ilaçları nerede sakladığımı bulmaya çalışırken ağrı, mide bulandırıcı dalgalar halinde beynime yayılıyordu.

Sonra başka bir his beni vurdu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar ısırıcı bir soğuk ve nerede olduğumu hatırlayamadığımı fark ettim. Uyurgezer olup olmadığımı merak ederek gözlerimi açmaya çalıştım. Önce kıpırdamadılar ama üzerlerine buz gibi su yağıyordu ve nedenini bulmam gerekiyordu.

Bir dakika sürdü ama sonunda iki yarık oluşturacak kadar açmayı başardım. Yağmur iri, karla karışık yağmur damlaları halinde düşüyor, yere indiğinde yüzümü yakıyordu. Gözlerimi korumak için kollarımı kaldırdım ve üzerimde duran kocaman bir Rottweiler gördüm. Bakışlarım ona yöneldiği anda inledi ve yüzümü yaladı. Ama şefkati de yağmur kadar soğuktu.

Üzerimde sarı bir ışık süzülüyordu. Bir güvenlik ışığı. Çakıl taşları sırtıma battı ve oturur pozisyona gelmeye çalışırken dirseklerimi sıyırdı. Rottweiler'ı okşadım, ona iyi olduğumu söyledim. Sonunda bıraktı ve bana biraz yer açmak için geri çekildi. Hâlâ sersemlemiş bir halde önce soluma, sonra sağıma baktım. Her iki yönde de karanlık bir sokak uzanıyordu. Tam önümdeki bir kapının üzerinde asılı olan soluk bir tabelaya odaklandım. Şömine Işığı yazıyordu.

IZGARA. Bunun solunda, binanın üzerindeki tarihi bir işarette İTFAİYE EVİ, EST. 1755, SLEEPY HOLLOW, NY.

Tamam. Bu cevaptı.

Kurşundan yapılmış bacaklarımla ayakta durmaya çalıştım. Ayakta durmayı başardıktan sonra kapıya doğru tökezledim. Arka kapı olmasına rağmen tokmağı çevirdim ve köpeğe açık tutarak içeri girdim. Bu bir kural ihlali sayılırdı ve eğer önce polisleri çağırmazlarsa muhtemelen hızlı bir tekmeyle dışarı atılırdım.

Kalın kahverengi saçlar omuzlarımda ve sırtımda öbek öbek sarkıyordu. Mavi, buz gibi ellerle defalarca yüzümden itmek zorunda kaldım. Geri kalan kısmımın nasıl göründüğünü ancak hayal edebilirdim. Suyla ıslanmış botlarıma baktım ve başımı salladım. Şu anda görünüş hakkında endişelenmeye gerek yoktu. Düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Karanlık bir koridora girdim ve ilerledim. Sağ tarafımda malzemelerle dolu küçük bir oda, sol tarafımda ise üzerinde OFİS yazan bir kapı vardı. Önümde bir mutfak vardı. Her seferinde bir adım atarak donmuş ayaklarımı ileriye doğru zorladım. Kafenin kendisi karanlıktı ama bir adam aydınlık mutfakta gece için temizlik yapmakla meşguldü. Kalın siyah saçları geriye doğru taranmış iri yarı bir adam, küçük çöp konteynerlerini büyük bir konteynere boşaltırken aşçı önlüğü giyiyordu. Beni gördüğünde durdu. Bir silaha uzandı. Bir spatula kaldırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı, doğal bariton sesini kendi avantajına kullanarak.

Ellerimi kaldırdım. Mavi olanlar kontrolsüzce titriyordu.

Arkamdan başka bir ses geldi. Bir kadın sesi. Ofisten çıkmış olmalıydı. "Neler oluyor?" diye sordu, tonu keskindi.

Ona doğru döndüm. Kırklı yaşlarının başındaydı, iriydi ama kutudan fırlamış gibi parlak kızıl saçları ve muhtemelen zamanında çok fazla parti görmüş güzel, yuvarlak bir yüzü vardı. Kalın çizgilerle kaplı kaşları birbirine kayıyordu.

"Sadece yardıma ihtiyacım var," dedim ve avuç içlerimi ona da gösterdim.

Köpek inledi ama onu umursuyor gibi görünmüyorlardı. "Buraya geri dönemezsin."

"Biliyorum. Özür dilerim, ben sadece- yani, merak ediyordum-"

"Bir buz parçasına dönüşmeden önce tükür onu kızım. Mavinin bu tonunu daha önce kimsede gördüğümü sanmıyorum. "

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Doğru," dedim. "Sadece merak ediyordum... acaba... kim olduğumu biliyor m u s u n u z ? "

"Neden?" diye sordu, ellerini kalçalarına sıkıştırarak. "Sen özel biri misin?"

"Hayır. Yani, adımı bilip bilmediğinizi merak

ediyordum." Adam kıkırdadı. "Sen bilmiyor musun?"

Ona döndüm, kendime sarıldım. "Hayır," dedim, tüm vücudum titriyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Alıntı: Reye'nin bakış açısı

"Onu buldum."

Çocuğa, Angel'a döndüm ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Hâlâ dünyadaysa onu bulmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Benim korkum onun yükselmiş olmasıydı. Artık yeryüzünde değildi ve Azrail olarak hak ettiği yeri almıştı. Hatta kendi aleminin tanrısı. Güçlerine kavuşmuştu. Eğer bu onun seçimiyse yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Nerede o?" diye sordu Daeva.

Daeva'nın sorusu, iti duyamadıkları için odadaki diğer herkesin dikkatini çekti. Geri döndüğünü bilmiyordum.

Gözleri kızarmış ve şişmiş olan Cookie ayağa kalktı ve Daeva'dan bana, sonra tekrar bana baktı. Dutch'ın amcası Bob da aynısını yaptı, Amber ve Quentin ise iri gözlerle onu izliyordu.

Neredeyse kontrolsüz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayan Gemma mutfakta volta atıyordu ama durdu ve yüzünde umutlu bir ifadeyle bana soru sordu. "Ne oldu? Senin adam geri döndü mü?"

"Angel. Kız kardeşinin dedektifi. Geri döndü ve onu bulduğunu söylüyor."

Bir eliyle ağzını kapattı, sonra koşarak Kurabiye'ye gitti ve ona sarıldı.

Çocuğa döndüm. "Ve?"

"Artık o kadar parlak ki, merkezini bulmak zor. Tüm o ışığın içinde onu bulmak. Ama o New York'ta bir kasabada."

"New York mu?" Ben sordum.

"Hikayedeki gibi. Başsız atlının olduğu kasaba. Sleepy Hollow."

"New York'ta ne var?"

Herkes bir kez daha kuşkuyla bana bakarken çocuk omuz silkti.

"Anlamıyorum," dedi Gemma.

"Ben de öyle." Swopes sinirlenmeye başlamıştı. Bilinmeyen insanlara bunu yapıyordu.

"Gideli sadece bir saat oldu," dedi Gemma. "New York'a bir saat içinde nasıl gitmiş olabilir?"

Ama Daeva biliyordu. Çocuk bunu söylediği anda sustu.

Ona doğru bir adım attım, öfke damarlarımda sıvı ateş gibi dolaşıyordu. "Neden şaşırdın, köle? Bu senin hatan."

Ayağa kalktı ve benimle burun buruna geldi. Dürüst olmak gerekirse, çocuk gibi görünmesinin hiçbir anlamı yoktu. Benden yüzyıllarca yaşlıydı ve cehennemdeki en ölümcül Daeva'ydı. Başka bir gün, eğer gerçekten şanslıysa, gezegenler aynı hizaya gelirse ve gelgitler dünyanın yerçekimini bir santimetre sola kaydırırsa, kıçımı tekmelemek için bir kartopu kadar şansı olabilirdi. Bugün o gün değildi.

Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden boynunu kırma dürtüsüne karşı koydum.

İrislerinin en ince ayrıntılarını görebildiğim kadar eğildi. "Evden atılmıştın, sik kafalı. Baban evini ele geçirmişti ve kızını öldürmek üzereydi. Ne yapmamı isterdin?"

"O değil," dedim, önce parçalayıp sonra soru sorma yönündeki doğal eğilimimi bastırmaya çalışarak. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı. Dutch'a onun adını söylemişti. Onun göksel adını. Ve şimdi damarlarında dolaşan tüm o güç, kuzeydoğuya yaptığı yolculukta kanıtladığı gibi, neredeyse kontrol edilemez olacaktı.

Swopes, neler yapabileceğimizi bildiği için Daeva'ya ve bana yaklaşmıştı.

Daeva'nın yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Tam olarak ne olduğunu ve ne yaptığını anlayıp seni terk etmesinden mi korkuyorsun?"

Kavga düşüncesi adrenalinin yükselmesine neden oldu. Hoş bir yükseliş. "Korktuğum tek şey, bu gece bedenini gömmekten ne kadar keyif alacağım."

"Sen bodrumdan sürünerek çıkan ilkel bir balçıktan başka bir şey değilsin ve o da lanet olası bir tanrı."

"Bir tanrı mı?" Gemma sordu, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Bu mecazi mi?"

Ama Daeva kendi mezarını kazmayı bitirmemişti. Ona istediği kadar zaman verdim. Ona bir kürek verdim.

"Neden kendini ona layık görüyorsun ki?" Swopes,

"Bu odada masum insanlar var," dedi.

"Reyes," dedi Cookie. Bir adım daha yaklaşmıştı. Elini koluma koydu. O muhteşem mavi gözleriyle bana baktı. "Lütfen, bul onu."

Uzun ve gergin bir andan sonra öfkemi ve Daeva kanına olan ani susuzluğumu yuttum. O haklıydı. Dutch'a neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu, bir savaş başlatmamız değil.

"Başka bir şey daha var," dedi çocuk.

Sabırsızlıkla baktım.

"Sanırım hafızasını kaybetti."

Daeva, öfkesi hâlâ içinde kabarırken, kirli tişörtünü tuttu. "Ne demek istiyorsun, sence?"

Çocuk onu itti. "Bırak beni, *pendejo*." Devam etmeden önce sanki yardımı dokunacakmış gibi gömleğini fırçaladı. "Yani kim olduğunu hatırlamıyor. Ama bilmiyorum, belki başka şeyler hatırlıyordur."

Çocuğu benim kadar iyi görebilen Quentin, Amber'a anlayabildiği kadarını anlatıyordu. İşaretlerine bakılırsa, hemen hemen her şeyi anlamıştı.

Amber ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bu doğru mu?" diye sordu. "Charley hafızasını mı kaybetti?"

"Ne?" Şimdi elini koluma koyma sırası Gemma'daydı. "Reyes?"

Onu silkeledim ve bir sandalyenin arkasından ceketimi aldım. "Onu bulacağım."

"Bekle," dedi Gemma. Masada bir koltuğa çöktü ve hıçkırıklar arasında konuştu. "Bir plana ihtiyacımız var. Öylece yanına gidip onu eve dönmeye zorlayamazsın. Senin kim olduğunu bilmiyorsa, yarardan çok zarar verebilirsin."

"Onu hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım." Daeva şansını tekrar zorlamaya karar verdiğinde kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Önce onu dinle," dedi. Kolumu tuttu ve daha önce hissettiğim öfke on kat daha güçlü bir şekilde geri geldi.

Ama Robert da yanımdaydı. "Lütfen Reyes," dedi. "Gemma yaptığı işte çok iyidir."

Bir başka uzun ve gergin andan sonra, masada oturup Dutch'ın kız kardeşinin Dutch'ın ruhsal durumu hakkında anlattıklarını dinleyecek kadar sakinleşmiştim. Yaşadığı onca şeyden sonra o anda ne kadar kırılgan olması gerektiği hakkında. Ve şimdi gözlerimizin önünde ortadan kaybolmuş, New York'ta bir yerlerde hafızasını kaybetmişti.

"Psikotik bir kriz geçirmiş olmalı Reyes. İyileşmesi için ona zaman vermeliyiz."

"Onu orada yalnız bırakmayacağım," dedim, ses tonumun bu konuda çok şey ifade ettiğinden emin olarak.

"Öyle demiyorum." Burnunu sildi ve sonra devam etti. "Sadece diyorum ki, geçmişini ona yavaşça açıklamalıyız, böylece kendi yolunu bulmaya çalışmasına izin vermeliyiz."

"Peki, planın nedir?" Robert ona sordu.

Bir an düşündü, sonra ona baktı. "Ne kadar tatil zamanı biriktirdin?"

"İhtiyacım olduğu kadar."

Gülümsedi. "Tamam, işte yapacağımız şey."

Çocuktan Dutch'ın nerede olduğu ve kiminle birlikte olduğu hakkında olabildiğince çok bilgi aldık; sonra Gemma bizim için uygulanabilir bir plan hazırladı. Çoğumuzun New York'a gitmesini içeren bir plan. Amber ve Quentin'in okulu vardı, bu yüzden geride kalacaklardı ama geri kalanımız Kuzeydoğu'ya gidecekti. Bir uçak kiraladım. Yedi saat içinde yola çıkacaktık. Bana göre yeterince erken değildi ama diğerlerinin de ayarlamalar yapması gerekiyordu.

Ancak ne kadar uzun süre beklersek, Dutch o kadar tehlikeye girecekti. Kim olduğunu, ne olduğunu hatırlamadığı için her zamankinden daha savunmasızdı ve babamın dışarıda onun kafasını bedeninden ayırmak için can atan elçileri vardı. Uzan'ın üç tanrısından bahsetmiyorum bile. Onları bu işe karıştırmak, bıçaklı kavgaya nükleer silah getirmek gibiydi.

Herkes programını tamamlamak için ayrıldı ve beni evde Daeva ile yalnız bıraktı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı.

"Yanılıyorsunuz," dedim.

Durdu ama arkasını dönmedi.

"Ona layık olduğuma hiç inanmadım."

"En azından ortak bir noktamız var." Merdivenleri üçer üçer çıkıyordu ve ben onun hakkındaki şüphelerimi bastıramıyordum. Neden buradaydı? Ne kazanacaktı? İlk günden beri ondan şüpheleniyordum ve şüphelerim her geçen dakika daha da artıyordu.

Nihayet, uzun bir bekleyişten sonra, "Artık çıkabilirsin" dedim.

Dutch'ın babası önümde belirdi. Neredeyse benim kadar uzundu. Ama daha inceydi. Daha hafifti. "Sen gelene kadar ona göz kulak olurum," dedi.

"Bunun için bir çocuğum var." Tereddüt etti. "Yardım edeceğim."

"Casusları nereden biliyorsun?" Ona sordum. Dutch'a onlardan bahsettiğinden beri çok merak ediyordum. En başta onları nereden biliyordu?

Kemikli bir omzunu silkti. "Nasıl olduğunu anlıyorsun. Bu tarafta bir şeyler duyuyorsun."

Neyin peşinde olduğumu anlamasına fırsat vermeden onu boğazından yakaladım, böylece ortadan kaybolmasını imkânsız hale getirdim ve şömineye doğru ittim. Aslında onu boğamazdım, çünkü zaten bir metrenin altındaydı. Sadece elim boğazındayken kendimi daha iyi hissediyordum. "Bir daha sormayacağım."

Alay etti. Tutuşuma karşı koydu. Başarısız oldu. "Bana daha önce yapılmamış ne yapabilirsin?"

İkinci el araba satıcılarınınki kadar içten bir gülümsemeyle ona doğru eğildim. "Seni cehenneme gönderebilirim."

Sustu ama sadece bir dakikalığına. "Saçmalık. Birini cehenneme gönderemezsin."

"Ben portalım. İstediğim kişiyi istediğim zaman gönderebilirim."

"Bak," dedi mücadeleyi bırakarak. "Düşündüğün gibi değil."

"Aydınlat beni."

"Charley'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim. Ta ki ölene kadar. Ancak o zaman en çılgın hayallerimin bile yanına yaklaşamadığını keşfettim. Yani, cidden mi? Bir tanrı mı? Ama babanın onun için ne planladığını biliyorsun. Ve torunum için."

"Herkesten daha iyi."

"En iyi yaptığım şeyi yaptım. Teşkilattaki ilk yıllarımda, bazen aylarca gizli görevde kaldım. APD tarihindeki herkesten daha fazla satıcı yakaladım."

"Demek gizli görevdesin. Tam olarak ne yapıyorsun?" "Ben bir casusum. Başka ne yapacaksın?"

İhaneti beni hayrete düşürdü. "Kızının ölmesini isteyen insanlar için casusluk mu yapıyorsun?"

Ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü, çünkü onu hâlâ boğazından yakalamıştım. "Öyleyim. Sana söyledim, gizli görevdeyim. Ve Duff'ın kime rapor verdiğini biliyorum. Siyah Rolls'un içindeki adam. Onu görmüştüm. Babanın elçilerinden biri."

"Beni etkilemiyorsunuz Bay Davidson." Onu cehenneme geri göndermeye hazırlandım. Babam için kızını gözetlemektense cehennemde olması daha iyiydi.

"Bunu bir düşün," dedi. "Beni ölmeden önce tanıyordun. Gerçekten cehenneme gittiğimi mi düşünüyorsun?"

Beni orada tutuyordu. Çoğunlukla iyi bir adamdı.

"Onların arasına girmem aylarımı aldı. Onları alt kattaki büyük adam tarafından gönderildiğime ikna etmek. Ve bu konuda ne kadar çok konuşursak, kimliğimi açığa çıkarma ihtimalin o kadar artar. O yüzden üstümden siktir olup gitmenin bir sakıncası yoksa."

Kolumu itti ve tutuşumu kaybettim ama ortadan kaybolmadı. En azından taşakları vardı.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?"

"Senin sözün kanıt değildir," dedim ve ona uzun bir tasma verdim. Eğer şimdi ortadan kaybolursa, yalan söylediğini anlayacaktım ve bir dahaki

sefere

Değiş tokuş. Neye uğradığını anlamadan onu cehenneme atardım. "Odanızda, yataktaki çıtaların altında."

Tamam. Isırırdım. Dutch'la sekiz ayı aşkın süredir paylaştığımız odamıza doğru yürüdüm ve yatağı çerçevesinden kaldırdım. Yere bir resim düştü. Kare karyola çerçevesinin içine girdim ve onu aldım, ama bakmama gerek yoktu. Bu, Dutch'ın on dört yaşımdayken, çocukluğumda oturduğum binada yaşayan yaşlı ve deli bir kadından almayı başardığı resmimdi. Beni yetiştiren adam, Earl Walker, eserlerinin fotoğraflarını çekerdi. Bu fotoğrafta bağlanmış, morarmış ve kanlar içindeydim. Ama daha kötülerine de katlanmıştım. Yine de karım bu fotoğrafa baktığında içinde oluşan duyguyu hissettim. Neden sakladığını merak ettim. Buraya bile getirmişti. Neden getirmişti?

"Ona hatırlatmak için," dedi Leland. Yanımda belirmişti. "Bir daha başına böyle bir şey gelmesini engelleyeceğini sanıyor. Kendini senin kurtarıcın sanıyor ve bu onu öldürtecek. Bu gece ne yapmaya çalıştığına bir bakın. Kendi hayatını senin hayatınla takas etmeye çalıştı."

Ne kadar sinir bozucu bir şekilde haklı olsa da beni hiçbir konuda ikna edememişti. Resmi arka cebime koydum ve toparlanmaya başladım. "Bu kanıt değil."

"Sadece bir noktaya değiniyordum." "Ve bu nokta nedir?"

"Size bunu yapan adamın - felçli hale getirdiğiniz ve bir bakım tesisinde yemeklerini pipetle içtiğini düşündüğünüz adamın - Rolls'daki adam olduğunu."

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Onunla yüzleşmek için döndüm.

Başını salladı. "Elçi haftalardır onun içindeydi. Daha iyi kim olabilir ki? Senin hakkında herkesten çok şey biliyor. Nasıl düşündüğünü biliyor. Zayıflıklarını. Alışkanlıklarını."

"Kimse nasıl düşündüğümü bilmiyor."

"Ama Earl Walker herkesten daha iyi biliyor. İçindeki canavar, elçi, nihayet dün onu öldürdü ve şimdi vücudunun kontrolünü tamamen ele geçirdi."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bu şeyler bir insanın içine girdikten sonra öldürülmesi çok zor şeyler. Bunlar sıradan iblisler değil."

"Bunu biliyorum. Oradaydım, hatırladın mı? Kaltak karına ne yaptığını gördüm."

"O zaman Earl Walker'dan neden haberin yoktu?" diye sordu.

Durdum.

Başını salladı. "Sanırım baban görmeni istediği kadarını görmene izin verdi. Hâlâ bilmediğin ve benim yardım edebileceğim çok şey var. Ben varım Reyes. En iyi yaptığım şeyi yapmama izin ver, ama önce Charley'e yardım etmeme izin ver. O benim kızım. Buna hakkım var."

Leland'ın hayattayken iyi bir adam olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ama ölüm insanlara bir şeyler yapıyordu. İyi doğaları doğaüstü dünyaya yaptıkları yolculukta her zaman hayatta kalamazdı. Ancak Leland'ınkinin hayatta kaldığını düşünmeye başlamıştım.

"Her iki saatte bir rapor istiyorum," dedim, bir avuç dolusu gömleği spor çantasına doldururken.

"Tamamdır. Ama Reyes, tüm bunları sana anlatmamın bir nedeni var." Ona tüm dikkatimi verdim. "Sanırım daha iyi haberler var?"

"Pek sayılmaz. Sadece Charley'nin kendini Sleepy Hollow, New York'ta bulmasını garip buluyorum."

Omurgamı tırmalayan korkuyu üzerimden attım ve "Neden?" diye sordum. "Çünkü Earl Walker şu anda orada."

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı DARYNDA JONES*, First Grave on the Right adlı el yazmasıyla* Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkan talihsiz ruhlar için atılgan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Ülkesi'nde kocası ve iki güzel oğlu, Güçlü, Güçlü Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edin. Ya da e-posta güncellemeleri için buradan kaydolun.

Darynda Jones tarafından da

Yedinci Mezar ve Ceset Yok

Altıncı Mezar Sınırda Ölüm

ve Sevdiği Kız Beşinci Mezar

Işığın Ötesinde Ölüm,

Kıyamet ve Gözaltı

Ayaklarımın Altındaki Dördüncü

Mezar Ölüm ve Komşu Kızı

Üçüncü Mezar Ölü Önde

İkinci Mezar Solda

Birinci Mezar Sağda

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için, haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA SEKIZINCI MEZAR. Telif hakkı © 2015 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Michael Storrings

Kapak fotoğrafı Herman Estevez

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

Jones, Darynda.
Karanlıktan sonra sekizinci mezar / Darynda Jones.-İlk baskı.
s. cm.
ISBN 978-1-250-04565-2 (ciltli)
ISBN 978-1-4668-4528-2 (e-kitap)
1. Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. I. Başlık.
PS3610.O6236E34 2015
813'.6-dc23

2015005943

eISBN 9781466845282

Birinci Baskı: Mayıs 2015

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Bildirimi

İthaf

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Alıntı: Reye'nin

Bakış Açısı Yazar

Hakkında

Ayrıca Darynda Jones

Telif Hakkı